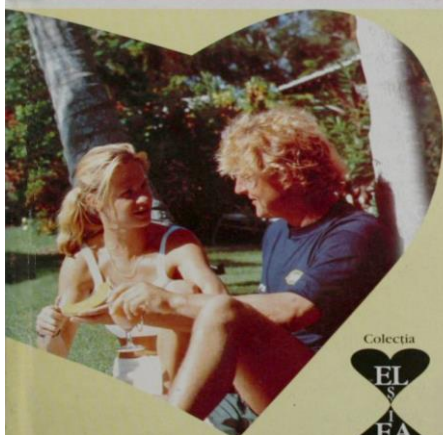

Teresa Dawson

410

**FIICA STRÂMTORILOR
CETOASE**

Editura ALCRIS

**Editura ALCRIS, prin romanele
colecțiilor sale vă oferă vise ce
nu se destramă o dată cu zorii, ci
vise care se împlinesc zi cu zi și
vă rămân alături o viață întreagă.**

Christabel nu venise în Noua Zeelandă ca să rămână mult timp acolo, ci numai pentru a rezolva problemele casnice pe care le lăsase în urmă egoista ei soră după mamă, Lisa – dar, în scurt timp, înțelesese că aceea era țara ei, locul unde voia să trăiască toată viața; era o „fiică a strâmtorilor cețoase”, cum spuneau localnicii despre persoanele care-și aveau locul acolo. Iar Conrad Josefsen, nu se îndoia, era bărbatul lângă care voia să trăiască. Numai de l-ar fi putut convinge că nu era plămădită din același aluat cu Lisa!

THE BEST

ISBN 973-646-129-7

PREȚ 21.000 LEI

Teresa Dawson

FIICA STRÂMTORILOR CEȚOASE

Editura Aleris, 2002

Colecția: El și Ea

ISBN 973 – 646 – 129 – 7

Capitolul 1

Era momentul să-și făurească o existență nouă, să nu mai privească în urmă cu nostalgie la zilele vieții lor de familie și să-și adune toate energiile pentru viitor. Christabel știuse dintotdeauna, întrucât părinții o aduseseră pe lume când aveau o vârstă înaintată, că putea rămâne singură destul de curând.

„Viața e făcută pentru a fi trăită”, spusese tatăl ei, „iar tu ai tot ce ți-e necesar, Christabel, La fel ca mie, scrisul îți va aduce mari compensații. Apoi, la timpul potrivit, sper să găsești în căsnicie ceea ce am găsit mama ta și cu mine. Aș fi vrut să-l cunosc pe alesul inimii tale, o, cât aș mai fi vrut, dar mă bazez pe puterea ta de discernământ. În primul rând, să nu fii supărată că o urmez pe mama ta atât de curând. Nu dușmăni viața pentru nicio experiență pe care ți-o aduce în cale, ci folosește-le pe toate. Nu lăsa nimic să-ți inhibe talentul, draga mea. Eu am făcut greșeala asta, cu mult timp în urmă, când a murit prima mea soție. Mi-am spus că nu mai puteam scrie. Cred că, dacă aș fi învins acest sentiment mai curând, acum aș fi avut mai mult să-ți las, dar cred că ai destul ca să poți lucra doar cu jumătate de normă, iar în rest să-ți dedici timpul scrisului. Sunt destul de egocentric pentru a-mi dori să mi se ducă puțin dorul, la început. Dar apoi, vezi-ți de viața ta, fetiço”.

Christabel își văzuse de viața ei, iar acum avea un îmbătător sentiment de împlinire. Recent, îi fusese acceptată prima carte. O străbătu un junghi, la gândul că nu avea pe nimeni cu care să împărtășească acest moment de triumf suprem. În lipsa altcuiva, îi scrisese minunata veste surorii sale după mamă, Lisa, care locuia în Noua Zeelandă. Așteptase de la ea o telegramă de felicitare, poate chiar un telefon, peste distanța de treisprezece mii de mile care le despărțea, căci soțul Lisei nu prea trebuia să-și numere gologanii, dar sora ei nici măcar nu-i scrisese foarte prompt. Așteptase

trei săptămâni până să-i trimită acea scrisoare par avion. Mă rog, asta era Lisa. Și totuși, drumul de la Londra până la stâna ascunsă printre cei mai înalți munți ai acelei țări pline de culmi amețitoare nu dura decât cinci sau șase zile.

De-atunci trecuseră câteva săptămâni, iar Christabel nu mai primise nicio veste. Poate că Lisa era îmbufnată deoarece Christabel nu-și părăsise ascunzișul, așa cum îi propusese, ca să vină la ea. Christabel nu găsisese înțelept acest lucru. Lui Rogan nu-i fusese ușor să-i devină soț Lisei și tată adoptiv Davinei și lui Hughie, și i-ar fi fost și mai greu dacă se trezea în casă și cu o soră vitregă. Așa ceva nu mergea; nu se făcuse niciodată, din timpuri imemorabile. Lisa avea să accepte cu timpul faptul că sora ei mai tânără își făurea o carieră proprie, iar locul acelei cariere era Londra, nu o țară de la capătul lumii. Tatăl lor se împotrivise și el. Spusese că de data asta Lisa trebuia să învețe să stea pe propriile ei picioare, să-și asume răspunderea creșterii copiilor, fără să se mai bazeze pe Christie. „Va fi mult mai mulțumită așa, și Rogan la fel. N-o s-o răsfete, cum a făcut bietul Jamie. Va pretinde o soție în stare să muncească”.

Oricum, toate astea rămăseseră în trecut... iar Christabel pusese piciorul pe prima treaptă. Cu moștenirea tatălui ei, plus ce mai economisise din leafa ei de secretară, scriind numai noaptea și în weekend, își putuse da demisia din serviciu și, după acea excursie cu autocarul prin Wales și comitatele din sud-vest, avea să se apuce de scris serios, știind că-i aparținea bucuria primelor ceasuri înrourate ale zorilor, în care să-și plăsmuiască povestirile. Când termina cel de-al doilea roman, urma să-și cumpere o mașină și să pornească în excursii când îi venea ei chef, căutându-și decoruri pentru viitoarele cărți. Aceste călătorii cu grupul nu erau decât niște paliative.

Janice, cea mai bună prietenă a ei, fusese de aceeași părere.

— E mai bine, oricum, dacă trebuie să te retragi departe de lumea dezlănțuită, să călătorești împreună cu alții. Ai putea deveni ușor o eremită, o singuratică, obsedată de modul ăsta de viață.

Christabel chicotise.

— Vrei să spui că te temi că n-am să întâlnesc niciun bărbat! Ce transparentă

ești, puișor! Asta se datorează căsniciei tale fericite... nici nu-ți poți imagina o altfel de viață. Eu, însă, voi fi mulțumită oricând să am timp destul numai pentru mine, fără grijile altora pe cap.

— A, n-aș vrea nici ca Lisa să-ți stea agățată de gât ca-n Bătrânul și Marea, în loc de asta aș prefera oricând singurătatea. Singurul lucru bun pe care l-a făcut în viața ei a fost să se mărite cu un bărbat de la celălalt capăt al lumii... deși, de ce nu s-o fi îndrăgostit de tine omul ăla drăguț, în locul ei, nu-nțeleg. Se vede că n-avea deloc putere de discernământ, dar acum cel puțin nu mai trebuie să faci pe doica noapte de noapte, în timp ce Lisa-și făcea de cap. Nu te uita așa la mine, Christie, doar nu-ți poți închipui că am simpatizat-o vreodată. Știu că încă mai ai o mare slăbiciune pentru ea, ceea ce e foarte bine, altfel nici în ruptul capului nu i-ai fi suportat egoismul atâția ani. Și mai știi și că ți-e un dor cumplit de copii, dar acum ai măcar șansa să-ți trăiești viața. Sper ca în excursia asta să vină o mulțime de tineri.

Speranțele lui Janice se spulberaseră când o văzuse pe Christabel plecând. Excursionistii erau în special pensionari din străinătate care profitau de timpul liber ca să cutreiere lumea, plus câțiva londonezi de aceeași vârstă. Lângă Christabel nu se așezase nimeni. Janice privi încruntată locul liber.

Pe Christabel nu părea s-o deranjeze, dimpotrivă.

Autocarul porni pe Great West Road, spre Dorset. Christabel se lăsă în voia fermecătoarelor peisaje engleze.

La Plymouth, peste câteva zile, li se alătura un turist întârziat. Între timp, toți făcuseră cunoștință între ei, iar excursia devenise foarte armonioasă. Tocmai coborau din autocar, ca să pornească pe jos pe Hoe, când sosi noul pasager. Gus, ghidul, îl aduse cu el și spuse, cu un zâmbet radios, dând de înțeles că scosese din joben un iepure de mare preț, anume pentru Christabel:

— Mai întâi să fac prezentările, având în vedere că veți sta alături, și îl veți putea prezenta și celorlalți mai târziu, domnișoară Windsor. Dumnealui este domnul Tod Hurst. Și-acum, luați-o pe Hoe, ca să-l vedeți pe Drake.

Domnul Tod Hurst avea un aspect scandinav tipic, își spuse Christabel – foarte lat în umeri, foarte blond, cu puțin arămiu în păr, și cei mai albaștri ochi din lume. Își

lăsase bagajul la hotelul unde rămâneau în noaptea aceea.

— Nu vreau să vă rețin, spuse el, potrivindu-și pasul după al lui Christabel.

Era prima ei vizită în acel oraș istoric și-i stimula imaginația – promontoriile lungi, curba magnifică a țărmului și, cea mai captivantă dintre toate, statuia de bronz a lui Drake, pe promenadă. Bărbatul de lângă Christabel se opri în același timp cu ea, ca și cum ar fi simțit că se impunea să-i aducă un omagiu. Vorbind cu un ușor accent străin, spuse:

— Îmi place. Îmi place foarte mult. Faptul că nu există nicio poliloghie care să-i înșire faptele de seamă... ci numai un nume gravat pe soclu: Drake. Nici nu are nevoie de mai mult. Drake a reprezentat atât de mult personificarea Angliei, a însemnat atât de mult pentru Anglia, încât toată lumea știe restul. Priviți-l... barba repezită înainte, poziția... Câtă încredere în sine! Pare gata să atace toată Armada cu mâinile goale!

Se întoarse entuziasmat spre ea, privind-o. Ochii lui, i se păru lui Christabel, o sfidau să-i ia în râs însuflețirea băiețească. Susținându-i ferm privirea, Christabel răspunse:

— În clipa asta, mă face să cred din toată inima în legenda Tobei lui Drake.

— Adică?

— Vreau să spun că, privind această statuie, pot crede ușor că, dacă Anglia ar fi în pericol, ecourile s-ar deștepta din nou.

Turistul păru surprins, iar Christabel simți o vagă undă de nemulțumire. Cine se credea? Singurul în stare să fie mișcat de arta reprezentativă?

El, însă, dădu din cap.

— Da, e foarte bine spus.

Apoi adăugă, părând aproape să vorbească singur:

— „Căci unde sunt galioanele spaniole?”

Deodată, Christabel simți că o furnicau degetele. Cât era de ciudat că inspirația scrisului, care aparținea minții și spiritului, putea fi anunțată, așa cum se întâmpla adeseori, de o senzație fizică, un soi de mâncărime, dorința de a simți tastele mașinii de scris sub degete! Acum, însă, senzația era mai vie decât oricând în trecut.

În seara aceea, târziu, singură în camera de hotel, inspirația îi reveni intempestiv.

„Să ai un erou”, scrisese ea, „care, în prozaica lume modernă, crede în lucruri”. Pornind de aici, își putea construi baza celui de-al treilea roman. Pe al doilea îl începuse deja. Ce ciudat... își căuta inspirația în peisajele din jur, și când colo, pe negândite, și-o găsea în cuvintele unui străin întâlnit cu zece minute mai devreme!

În cea de-a treia dimineața, Tod Hurst îi spuse:

— Nu te mai sature să îți iei notițe? Scrii o carte, sau ce? Pregătești o broșură public; rara?

Râzând, Christabel răspunse că nu.

— Mi-am format obiceiul de a face însemnări, atâta tot. Tatăl meu m-a învățat. A devenit gazetar liber-profesionist – avea rubrici permanente în două ziare, dar fără să fie angajat – și-i era foarte util să luăm note în timpul călătoriilor. Le comparăm la sfârșitul fiecărei zile. Observ că și dumneata iei unele... pentru jurnalul personal?

Tod dădu din cap.

— Oamenii uită atât de repede... Seara, le transcriu într-un caiet cu indigo și primul exemplar îl rup ca să-l trimit celor de acasă.

Zâmbi.

— Am făcut tomuri întregi de însemnări, când am călătorit în Rusia și în alte țări comuniste, iar cel mai interesant a fost la trecerea frontierelor. Mi le-au examinat cu maximă atenție, crede-mă!

Ezită, apoi spuse:

— Nu-mi vine să cred ce noroc incredibil am avut, să fim vecini de scaun în excursia asta. Îmi imaginez că dacă m-aș fi ales cu domnișoara Mellaby, mi-ar fi spart timpanele tot drumul, făcându-mă să pierd jumătate din locurile cele mai interesante, în timp ce-mi spunea toată povestea vieții ei sau încerca să mi-o smulgă pe a mea!

Christabel chicoti.

— Înainte de a veni dumneata, de două ori a ocupat locul ăsta, ca să mă simt singură. E destul de drăguță, cred, dar și-a dat seama repede că nici nu mă plictisesc,

nici n-am nevoie de alții ca să mă distrez.

Tod o privi atent.

— Chiar așa? Vreau să spun, nu simți nevoia companiei altora?

Christabel stătu un moment pe gânduri.

— Îmi plac oamenii, dar nu tot timpul. Niciodată nu m-am plictisit de una singură. De când a murit tatăl meu, am avut momente în care mi-era tare dor să-i spun unele lucruri, dar el m-a învățat să nu privesc în urmă. Am observat că ți-a fost destul de greu s-o eviți pe domnișoara Mellaby.

— Da, a început cu inevitabilul „De unde sunteți?”* Când i-am spus că din Noua Zeelandă, a răspuns: „Aha, un crescător de oi aspru și voinic, cred?” Citise într-un articol că în Noua Zeelandă există optsprezece oi pe cap de om – bărbat, femeie sau copil – și credea că asta spunea totul. Am rezistat ispitei de a-i spune că am crescut la o stână, cu opt mii de oi forfotind în jur, și-n schimb i-am mărturisit că locuiesc la Auckland, un oraș de vreo douăzeci de mile lungime, cu o populație de-o jumătate de milion. Incidental, dumneata nu m-ai întrebat nimic despre mine. Nu ești deloc curioasă? De obicei, de la accentul meu pornește totul, desigur.

Christabel râse.

— N-a fost nevoie să te întreb de unde ești – am recunoscut accentul din Noua Zeelandă. Seamănă foarte mult cu al cumnatului meu. El este proprietarul unei stâne de munte. Destul de aproape de vârful cel mai înalt, Mount Cook. S-a căsătorit cu sora mea după mamă. Locuiesc lângă Lacul Pukaki. O regiune magnifică, presupun, deși cam izolată.

— Și sora dumitale cum a suportat schimbarea față de Londra? Înțeleg că și ea era tot londoneză, nu-i așa?

— Da... mă rog, și-a luat și copiii cu ea, un băiat și o fată. A rămas văduvă de tânără și s-a căsătorit cu acest neo-zeelandez care venise pe-aici. Lucra într-un serviciu al Commonwealth-ului, iar el era în călătorie de afaceri, pentru vreo șase luni.

— O vei vizita la un moment dat, cred, nu?

— N-aș prea crede. O călătorie atât de lungă costă mult, și aș prefera ca din

puținii bani pe care mi i-a lăsat tatăl meu să-mi cumpăr o mașină.

— Dacă te-ar chema într-o vizită, sora dumatăle nu ți-ar putea plăti drumul din banii firmei?

Christabel îl privi surprinsă.

— Îmi place să fiu independentă, mulțumesc. N-aș primi bani de la cumnați. Dacă voi avea vreodată destui bani, m-aș duce imediat, dar numai pentru un timp. Consider că e mai bine ca soțul și soția să fie lăsați singuri. Am călătorit destul de mult cu părinții mei, dar numai în apropiere, pe continent.

Privi afară pe fereastră, spre mare.

— Doar un salt, peste Canal, din Marea Britanie în Franța și-napoi.

Tod dădu din cap.

— Înțeleg. Și noi, acasă, facem asemenea traversări, de pe Insula de Nord pe Insula de Sud. Iar între noi și Australia se întinde oceanul, deși în zilele noastre, desigur, liniile aeriene au scurtat distanțele. Putem ajunge de la Auckland la Los Angeles în cincisprezece-șaisprezece ore. Când strămoșii noștri au plecat din Emisfera Nordică pentru a căuta o viață nouă, într-o lume nouă, știau că, după toate probabilitățile, n-aveau să-și mai vadă niciodată părinții, frații și surorile – nu-și puteau permite. În esență, au pornit de la zero. Efectiv de la zero. Li s-au dat pământuri, cu condiția de a le cultiva într-un anumit termen... Cele mai mari suprafețe erau cele mai îndepărtate de civilizație, așa că au înaintat în sălbăticie, trecând prin râuri năvalnice, nu ca apele blânde de pe-aici, și fără să aibă niciun drum pe care să-l urmeze. Câtă vreme acum, când autostrăzi moderne ajung la câteva mile de cele mai izolate proprietăți, când până și cele mai îndepărtate au piste de aterizare pentru urgențe, îngrășăminte chimice pulverizate din avion, telefon, televizor... mai sunt unii care ne numesc primitivi! Care nu văd decât cecurile pentru lână și carnea de miel și n-au chef să participe la munca grea care încă mai e necesară pentru a continua producția!

Christabel clipi din ochi. Tod Hurst părea foarte înverșunat. Curios, că un orășean pune totuși atât de mult la inimă, aproape ca și cum l-ar fi afectat personal. Dar, desigur, copilărise la o fermă.

Observându-i expresia, Tod spuse:

— Vorbesc de parcă aş umbla cu nasul pe sus. Te rog să mă scuzi. Numai că, recent, m-am izbit de o asemenea atitudine, în ultimele luni pe care le-am petrecut în Noua Zeelandă. Ameninţă să distrugă o căsnicie, o întreagă saga a vieţii de familie, dacă vrei, petrecută pe o proprietate. Nu toţi noii-sosiţi sunt aşa. Avem mulţi pe care-i preţuim, care iubesc locurile şi încă mai cunosc dorul de casă, dar îl înving. Iar Anglia şi englezii au fost foarte buni cu mine.

Apoi, schimbă subiectul:

— Nu-mi vine să cred că diseară vom fi la Tintagel. E incredibil! Am crescut cu poveşti despre Cavalerii Mesei Rotunde. Mama mea era o romantică, şi tata la fel, dacă stau să mă gândesc, şi încă mai sunt. Erau nişte mari povestitori.

— Şi ai mei, spuse Christabel. Mai ales tata. Amândoi au mai fost căsătoriţi înainte, aşa că nu mai erau tineri când m-am născut eu. Părinţii dumitale locuiesc tot la Auckland?

— Nu, pe Insula de Sud. Dar mă duc la ei frecvent, şi mă vizitează şi ei pentru câte o lună, două.

Îşi reluară contemplarea tăcută a priveliştilor din Cornwall, ascultând glasul ghidului care le povestea din când în când legende şi fapte istorice. Era aproape noapte când ajunseră la Tintagel, unde aveau să-şi petreacă toată ziua următoare...

Nici nu s-ar fi putut să fie o zi mai frumoasă. Marea era albastră ca în largul coastelor Noii Zeelande în luna ianuarie, după cum spuse Tod. Christabel, împingându-şi înapoia urechilor părul blond-castaniu, lung până la umeri, răspunse râzând:

— Sau ca apele Mediteranei, albastre cu spumă albă strălucitoare pe margini!

Rămăseseră puţin în urma grupului, cu broşurile în mâini? Ghidul, cu un zâmbet indulgent, le spuse celorlalţi:

— Se pare că nu au nevoie de noi.

Ochii albaştri ai lui Tod îi întâlniră pe cei verzi ai lui Christabel, care făcu o mutră ironică.

— Sper că se referă numai la faptul că ştim deja unele lucruri despre locurile

astea.

În albastrul ca marea al ochilor lui se zări o licărire.

— Sau, poate, a observat că preferăm să fim singuri. Cred că are dreptate în ambele privințe.

Christabel ridică din umeri.

— Suntem singurii reprezentanți ai tinerei generații, așa că e firesc. Nu înseamnă cine știe ce.

Tod ridică o sprânceană albicioasă.

— Cine zice?

— Eu. Fă bine și așteaptă-te, domnule Tod Hurst. Seamănă cu o poveste romantică la bordul unui vapor. O recunosc așa cum e – trecătoare. Deci, dacă mai faci vreo excursie cu autocarul, fii prudent.

— Nu mai fac niciuna.

— Pari foarte hotărât, comentă ea.

— Sunt hotărât. Asta va rămâne singura.

— Atunci, de ce-ai venit?

Buzele lui tresăriră

— Am avut un motiv cu totul aparte și sunt foarte plăcut surprins și impresionat.

— Atunci, de ce susții cu atâta convingere că alta nu vei mai face?

— Fiindcă, din acel motiv special, pentru mine excursia asta e unică. Nu, n-am să-ți spun de ce – nu încă – oricât de mult ai insista!

— Bine, nu te mai întreb. Nu-i așa că e o zi minunată? Uite, harta asta arată că tocmai coborâm în Valea Avallonului. Nu adie nicio boare de vânt. Nici măcar firele de iarbă nu se mișcă.

Luând-o de cot, Tod spuse încet:

— Cred că aici ne-am putea aminti de regele Arthur, chiar dacă nimeni nu poate fi sigur că aceasta a fost fortăreața lui, deși după cum arată zidurile, și poziția magnifică, sunt sigur că a lui a fost. Dar, cu siguranță, îl putem cita pe Tennyson. Într-o asemenea zi trebuie să fi venit și el aici, pentru a se așeza pe iarbă și a-și

compune nemuritoarele versuri... Sunt sigur că le știi, Christabel:

*„... Jos, la Avallon în vale, unde nicicând stă să cadă
Grindina cu bob de gheață și nici ploaia sau ninsoarea.
Nici vântul nu suflă strașnic, ci doar își adie boarea.
Blând și gingaș peste pieptul cel adânc de din livadă.
Și-unde apa mării umple golfulurile-albastre-n vară.
Mi s-a lecu și mie rana care-n piept mă doară”.*

Prin venele lui Christabel se stârni un fior de vrajă. Câtă perfecțiune! Nu se așteptase să găsească vreodată pe cineva atât de înrudit cu ea într-ale poeziei și ale iubirii de locuri, cum fusese tatăl ei. Și totuși, acum îl întâlnește.

Imediat, însă, urmă un junghi de regret. Omul acela era doar un turist. Avea să plece curând din Anglia, la treisprezece mii de mile distanță. Nu spusese ea chiar adineaori, râzând, că o relație ca a lor era la fel de efemeră ca o poveste de dragoste pe puntea unui vapor? Cât de naivă și vulnerabilă putea fi?

Tod Hurst o conduse pe strada principală a satului, prin fața vechiului oficiu poștal din piatră, care cândva fusese un conac și era conservat perfect, la distanță de căsuțele țărănești cu aerul lor visător și încărcat de amintiri ale evenimentelor din trecut, spre culmile singuratice ale colinelor, unde în serile de vară adia slab zefirul.

— Poate că Gulf Stream-ul face clima să fie atât de blândă, sugerează el. S-ar putea să fie o briză care a venit adusă de el tocmai din Caraibe, aducându-ne un iz de mirodenii din insulele îndepărtate. Sau, poate, am încurcat-o la geografie? Dar, ce contează?... Aici, în acest loc fermecat, orice e posibil.

Fantezia lui o făcu pe Christabel să râdă, dar îi spuse:

— Susțin ideea, Tod.

Tod replică:

— Toți m-au prevenit cât de imprevizibile sunt verile englezești, dar Anglia mi-a oferit cea mai frumoasă vară, de ani de zile, până acum. Mă întreb dacă o să dureze.

— Se prevede că da. Ar fi bine să te răzgândești și să mai faci o excursie înainte de a pleca – eventual, în Districtul Lacurilor și în Scoția. Pe vreme frumoasă,

e magnific. În țara lui Wordsworth, apoi în Trossachs, Highlands, Borders. Pentru Scoția, perioada ideală e toamna.

— Dacă m-aș duce, printre problemele de care trebuie să mă ocup, ai veni și tu în aceeași excursie?

— De ce? Întrebă Christabel, înainte de a apuca să se stăpânească.

Pe un ton cam calculat, Tod spuse:

— Poate, ca să ne cunoaștem mai bine.

Christabel dorea din toată inima să consimtă. Și-atunci, ce o făcea să ezite? Nu știa. Dar avea senzația că în fața ei se căsca un hău și nu îndrăznește să mai facă niciun pas.

Spuse, cam cu sufletul la gură:

— Nu... sau, cel puțin, nu cred... Ba nu, știu că nu pot să vin. Am de lucru.

— Nu mi-ai spus că te-ai apucat de dactilografiere? Întrebă el. Ai nevoie să fii legată de un orar rigid? Nu poți să-ți faci câte o plăcere din când în când? Sau, dacă ai termene de predare fixe, n-ai putea să te ocupi de ele în două-trei săptămâni, să zicem, iar după aceea să pleci într-o excursie?

Christabel își impuse să refuze. Ce viitor ar fi avut o relație cu un bărbat care locuia atât de departe? Tod nu mai insistă.

Își continuă drumul, spre câțiva copaci noduroși de pe marginea falezei. Lumina lunii arginta frunzele și strălucea reflectată în marea de jos, părând să formeze un drum care ducea spre altă lume.

— Într-o asemenea noapte, spuse Tod, s-au putut plimba pe-aici atât regele Arthur, cât și Tennyson. Iar acum, e rândul nostru.

Se opriă. O întoarse pe Christabel cu fața spre el. Zâmbetul i se simțea în ochi și în glas.

— Știu că ne cunoaștem doar de puțină vreme. Amândoi suntem prudenți, neîncredători. Dar cred că am merita o șansă de a ne cunoaște mai bine. Aș putea să te vizitez la Londra? Dacă nu vii în altă excursie, voi sta la Londra în restul timpului pe care-l petrec în Marea Britanie. Numai că nu vreau să te las să dispari din viața mea peste trei zile, Christabel. Acum n-am să spun mai mult... îmi dau seama că nu-ți

place să fii zorită.

În mod illogic, Christabel voia să vină în întâmpinarea propunerii lui, răspunzând că da, avea să se înscrie pentru o nouă excursie. Din nou, însă, o străbătu sentimentul acela straniu, ca un avertisment. Tod Hurst era un om ciudat, prea reticent în legătură cu viața lui din Australia. Îi spuse:

— Am să-ți dau adresa mea și numărul de telefon, dar să știi cil, dacă după ce te gândești un timp, și-ți vor trece impresiile lăsate de excursia asta, nu vei mai dori să mă suni, n-am să mă simt jignită.

Tod râse, cu o notă de amuzament ironic.

— O, lady Prudența! Dar să știi că-mi place. Nu semeni deloc cu... cu alte femei. N-ai fi jignită, zici? Dar ai fi dezamăgită? Spune-mi sincer!

Christabel ezită, pe gânduri, apoi răspunse cu toată seriozitatea:

— Da, aș fi dezamăgită. Mi-a plăcut compania ta. Dar asta nu-ți creează nicio obligație.

Chicotitul contagios al lui Tod se auzi din nou.

— Of, Christabel! Vorbești atât de cuminte, de rezonabil, și sunt sigur că nu ești deloc așa. Cred că ești făcută din carne și sânge fierbinte... și ți-ar plăcea să...

O strânse în brațe și-i atinse cu buzele obrazul, răcoros sub gura lui caldă, apoi își mută buzele spre ale ei și găsi căldura pe care o căuta.

Când într-un târziu îi dădu drumul, spuse cu un hohot scurt de râs:

— Am să continuu, fii sigură! Și, cine știe, încă vreo câteva momente ca ăsta și s-ar putea să te conving să-mi arăți Scoția toamna, la urma urmei!

Christabel răspunse, surprinsă să-și audă vocea tremurând, căci acea sărutare fusese pentru ea o adevărată revelație... niciodată nu mai reacționase astfel la un sărut:

— Cred că e timpul să ne întoarcem la hotel, Tod. Măine vom porni devreme, și mai am de scris.

Tod râse.

— O scuză grozavă, scrisorile. Dar, de acord, vom porni la pas înapoi.

Pe un ton de conversație, Christabel adăugă:

— Și, indiferent cât de târziu ne retragem, îmi place să citesc o oră, două.

Continuă râzând:

— Aseară chiar mi-am făcut de cap, n-am stins lumina până la trei.

— Cerule...! Un roman de dragoste captivant?

— De data asta, nu – era un thriller. În mod destul de ciudat, deși cea mai mare parte a acțiunii se desfășura în Europa, sfârșitul avea loc în Noua Zeelandă. Am reîntâlnit două, trei locuri pe care am auzit-o pe sora mea menționându-le. Soțul ei a plimbat-o pe toată Coasta de Vest. Finalul romanului se petrecea acolo, la ghețarul Franz Josef.

Cu o surprindere ciudată în glas, Tod întreabă:

— Chiar așa? Cum se intitulează? Mi-ar plăcea să-l citesc.

— „Coasta trădătorului”, de un anume Thacideus Brockenhurst. Ai mai auzit vreodată un asemenea nume? Un pseudonim literar, evident. Doar nicio mamă n-ar visa să boteze un copil nevinovat „Thaddeus”. Iar numele de familie inspirate din locuri reale îmi dau întotdeauna de bănuț. Presupun că autorul a trecut prin New Forest și și-a ales numele de „Brockenhurst” din cauza ei.

— Nu sunt de acord. Am mai auzit de câțiva oameni numiți Thacideus.

Tod stătu un moment pe gânduri.

— Dacă tu ai scrie o carte și ai semna-o cu numele Christabel Windsor, toți cei care gândesc la fel ca tine ar crede că ai fost în vizită la castelul Windsor. Mai ales când „Christabel” e un nume atât de demodat... un dulce nume de modă veche. Îmi place să-l pronunț.

În sinea ei, Christabel zâmbi la adăpostul întunericului. Cât de surprins ar fi fost Tod dacă într-o bună zi avea să vadă tocmai acel nume pe coperta unei cărți! Desigur, dacă rămâneau prieteni, îi va spune. Nu zăbovi la ușa hotelului, mulțumindu-se doar să-i ureze noapte bună, după care urcă la etaj.

Ceasul deșteptător sună, iar Christabel se trezi, își clăti cu apă rece fața și mâinile, ca să se dezmeticească, apoi reveni cu gândul la tumultul de sentimente din sufletul personajului pe care-l crease. Trebuia să rescrie un incident din roman, la cererea editorului. În seara trecută, după sărutul lui Tod, nu regăsise atmosfera

potrivită în care să descrie lupta unei fete împotriva pasiunii devoratoare pentru un bărbat căsătorit. Acum, însă, după ce o noapte de somn îi alungase din minte acea plimbare la lumina lunii, se putea gândi din nou la pustietatea mohorâtă din jurul acelei fete... apartamentul gol, populat cu stafii ale celor pe care nu de mult îi iubise din toată inima, și promisiunea unei camaraderii plăcute, dacă făcea acel pas dincolo de care nu mai exista cale de întoarcere. Numai de-ar fi fost liber, numai de-ar fi fost...

Ca întotdeauna, ea era captivată total, cu stiloul zburând peste paginile blocnotesului pe care Janice i-l îndesase în bagaj în ultimul moment, la plecarea de la ea, când descoperise că uitase cel mai important lucru din toate.

Reciti însemnările, mulțumită să constate că acum acțiunea părea mult mai veridică, și-și vârî blocnotesul în geantă. La întoarcerea acasă, urma să dactilografieze fragmentul și să-l trimită editorului. Avea timp să facă un duș și să redevină Christabel Windsor, pe punctul de a se îndrăgosti, în locul unei femei care înfrunta incertitudini și ispite.

Micul dejun și râsetele celorlalți îi risipiră vechea stare de spirit. Cu toții porneau spre Clovelly.

Următoarele două zile trecură ca prin vis... un vis magic, cu străzi abrupte și pietruite, bărci de pescari săltând pe valuri, căsuțe îngrijite, cu flori multicolore în lăzi miniaturale, pădure, mare și coline. Clipă de clipă, Christabel se simțea tot mai apropiată de Tod Hurst. Îi ajungea faptul că era cu el. Aveau la dispoziție timp berechet ca să întrebe, să afle. Nici el nu-i puneă întrebări. Parcă ar fi vrut amândoi să accepte acel interludiu neîmpovărat de complicațiile trecutului. Christabel își spunea că era mijlocul ideal de a cunoaște pe cineva care urma să joace un rol important în viața ei... departe de orice decor particular, astfel încât personalitatea lui să iasă în evidență, fără a risca să fie absorbită de fundal.

Vorbeau despre cât de dragă le era amândurora Londra. Tod îi spuse că toate lecturile lui din copilărie și tinerețe păreau să se reunească în acest prim pelerinaj în orașul pe care-l cunoscuse atât de bine din texte și ilustrații.

— Vei veni cu mine, Christabel, ca să văd locurile pe care încă nu le-am văzut,

sau să le vizitez iar pe cele care mi-au plăcut cel mai mult? Casa lui Carlyle, în Chelsea, casa lui Jonshon, în Gough Square, să ne plimbăm împreună pe Fleet Street... Ce cuvânt magic! Aș vrea să petrec mai mult timp la St. Bride, pe strada aceea... E minunat că-l restaurează, după bombardamentul din 1940, în adevărata tradiție a frumuseții renăscute din cenușă. Vei veni cu mine, nu-i așa? Și vom merge din nou la Stoke Newington... Cred că ai fost adesea acolo, dar de data asta trebuie să vii cu mine. Să ne plimbăm pe malurile Tamisei și să stăm pe Westminster Bridge, în zorii zilei, gândindu-ne la versurile lui Wordsworth:

„Orașu-acesta poartă-acum, ca un veșmânt.

A dimineții frumusețe, pe pământ...”

Se opri.

Visătoare, Christabel continua în locul lui:

„O, Doamne! Casele înseși par a dormi, și toată.

Acea vitează inimă se hodinește, nemișcată”.

— Așadar, reluă Tod, vei veni cu mine? Iubirea pentru toate aceste lucruri ne apropie enorm, nu-i așa?

Christabel nu răspunse. În minte continuau să-i sune semnale de alarmă. Tod nu era în niciun caz un introvertit... dimpotrivă. Era un om cultivat, putea să se exprime mai bine decât majoritatea celor de vârsta lui, nu avea nicio inhibiție în a cita din poezii, dar nu divulga nimic despre viața lui din Noua Zeelandă. Tatăl ei o îndemnase să-și folosească discernământul.

Deodată, când tăcerea se prelungi prea mult, Tod spuse:

— Christabel, există la Londra cineva care ar avea obiecții dacă ți-ar răpi din timp? Un bărbat, vreau să spun?

Christabel întoarse capul spre el, în lumina scăzută a asfințitului.

— Nu, dar ți-am spus că voi fi foarte ocupată, nu-i așa?

— Prea ocupată? Trebuie neapărat? Fiindcă mai am atât de puțin timp... Îmi vei acorda cât de mult timp poți?

— Sună-mă peste vreo săptămână. Așa, cred că voi apuca să-mi recuperez din muncă. Mai mult decât atât nu-ți pot promite.

Tod se încruntă, apoi chipul i se însenină din nou, și râse.

— Bine, alunecoaso! Poate vei fi mai sigură de mine la Londra, așa c-am să mă mulțumesc cu asta.

Aveau să fie șase săptămâni, nu mai mult. Timp destul ca să mai afle câte ceva despre Tod, presupunea Christabel. Dar, dacă-l vedea prea des, viața avea să-i devină prea pustie la plecarea lui, când decola de la Heathrow, poate pentru totdeauna.

Pe măsură ce se apropia sfârșitul excursiei, Christabel era tot mai sigură pe sentimentele ei. Împărtășiseră atmosfera evlavioasă de la Glastonbury, grandoarea ansamblului din Stonehenge, și ajunseseră la Winchester, străvechea capitală. Era ultima noapte...

Porniseră într-o lungă plimbare împreună... era o minunată seară englezească de vară târzie. Adresară un salut statuii regelui Alfred, din mers, râzând puțin de absurditatea gestului.

— Totuși, merită, spuse Christabel.

În sfârșit, urcară pe St. Catherine's Hill, la lumina lunii. Găsiră o bancă și se așezară, cu privirea spre vechiul oraș luminat, de sub ei, mulțumindu-se pentru o vreme doar să savureze liniștea.

Apoi, Tod se întoarse spre ea, iar Christabel, ridicând privirea, îi zări luciul părului în lumina lunii și a stelelor. Râse ștregărește.

— În seara asta arăți atât de scandinav, încât mi te pot imagina ca pe unul dintre năvălitorii pe care regele Alfred i-a înfruntat atât de vitejește! Ascendența nordică te face să fii atât de blond?

— Da, Christabel. Am să-ți povestesc, odată și-odată. Dar asta e ultima noastră noapte din excursia de-acum. Aș dori să te aud vorbindu-mi despre tine. Până acum, am încercat să ne cunoaștem așa cum suntem. Simt că a sosit momentul să completăm golurile din jocul de puzzle. Povestește-mi despre tine, iar eu am să-ți vorbesc despre trecutul meu, despre munca mea, despre cei de-acasă, când voi veni să te văd la Londra. În seara asta ar dura prea mult timp.

Christabel îi vorbi despre căsnicia la o vârstă înaintată a părinților ei, despre faptul că avea o soră după mamă, mult mai matură, care locuia în Noua Zeelandă. Nu

menționează romanul în curs de apariție; cu-o carte nu se face un scriitor. Era mult prea timidă pentru a le spune tuturor că debuta. Voia să aștepte consacrarea. Nu se referi nici la egoismul Lisei, punând doar că-i era foarte dor de Davina și Hughie și că, evident, atunci când Lisa rămăsese văduvă, o ajutase să-i crească. Urma să aibă timp pentru dezvoltări mai detaliate, dacă Tod venea s-o vadă la Londra.

Deodată, spuse cam crispată:

— Luna a plutit cale lungă peste marea de nori. Trebuie să ne întoarcem. Mâine pornim devreme și avem multe de văzut pe drum.

Tod se ridică, trăgând-o după el, și o cuprinse cu brațele.

— Hai să ne urăm noapte bună aici. Hotelul nostru nu e prea romantic – nu oferă intimitate. Am multe să-ți spun, curând.

Christabel, și mă tem că unele dintre ele nu vor fi prea plăcute. Dar să nu lăsăm acest gând să ne strice farmecul momentului, îmi place o femeie cu rochie albă, într-o seară de vară, în Anglia, îmi place conturul bărbiei și al obrazilor tăi, Christabel, și felul cum mergi, și râsul tău melodios... și numele, și mica brazdă din bărbie...

I-o sărută, stăruitor, apoi își ridică buzele spre gura ei.

Dintr-odată, gingășia i se risipi, devenind mai insistent, mai posesiv.

— Îți plac și eu măcar puțin, nu-i așa? Sau, nu doar puțin? Destul ca să mă suporti când îți voi spune unele lucruri neplăcute? Destul ca să mă ierți?

Spre surprinderea lui, Christabel îl respinse, privindu-l întrebătoare.

— Oare ce vrei să spui? O, dar e o prostie. S-a făcut târziu și ai zis că preferi să-mi spui la Londra. Cred că ai motive serioase pentru asta. Și, deși am avut unele îndoieli cu privire la reticența ta de a vorbi despre Noua Zeelandă, astă seară sunt... sunt dispusă să-ți acord încredere.

Fu. Strânsă la pieptul lui, sărutată cu pasiune, și se pomeni răspunzându-i la fiecare sărut. Apoi stătură un timp fără să se mai sărute, doar ținându-se îmbrățișați. În cele din urmă, Tod spuse:

— Luna se îndreaptă spre norii de-acolo. Nu vreau să-ți sucești glezna în întuneric. Trebuie să te conduc jos. În fond, avem destul timp înaintea noastră.

Se înșela amarnic.

Capitolul 2

A doua zi dimineață, micul dejun fu luat în grabă. Trebuia să ajungă la Londra imediat după prânz și mai aveau de vizitat două silii trei obiective istorice, pe drum. Christabel se așează la masă înainte ca Tod să fi coborât și, pentru că nu-și terminase de făcut bagajele, se scuză aproape imediat și se întoarse în cameră. Privirile li se întâlniseră într-o rememorare comună, fugară, și nimic mai mult.

Era încă visătoare și derutată după cele întâmplătoare în seara trecută, așa că-i fu greu să se concentreze la împachetat și-și deschise încă de două ori valiza pentru a mai adăuga unele lucruri pe care le uitase. Totuși, ajunse în autocar înaintea lui Tod. Șoferul claxonă de două ori până să apară și el.

Christabel observă imediat că era foarte palid. Îngrijorată, îl întrebă în timp ce se așeza lângă ea:

— Tod, e totul în regulă? Arăți altfel decât la micul dejun. Ce este?

Tod zâmbi fără vlagă.

— N-am nimic. Doar o mică amețeală, atâta tot. N-am dormit bine, ceea ce nu mi se prea întâmplă. Am să-mi revin.

Nu părea în niciun caz pe cale să-și revină, dar Christabel își dădu seama că dacă insista prea mult l-ar fi enervat. Îi întrebă cu voce scăzută:

— Ai vrea să deschidem fereastra? Eventual să te rezemi puțin pe spate și să închizi ochii? Nu e nevoie să turuim ca nebunii tot drumul.

Tod dădu din cap.

— De acord. Îți mulțumesc.

Rămase cu ochii închiși, dar Christabel era sigură că nu dormea. Între sprâncene i se formase o cută adâncă, iar în jurul gurii cu contururi armonioase i se curbau două riduri crispate... sau poate i se părea doar? Christabel stătea tăcută, privind peisajul de-afară și uitându-se la Tod doar din când în când. Ochii lui se deschiseră când ajunseră la Alton pentru a vizita rapid biserica unde, în zilele cumplite ale războiului civil, cavaleriștii rezistaseră până la capăt în biserică, trăgând

peste cadavrele propriilor lor cai, aduse în sfântul lăcaș.

— Nu, nu intru, mulțumesc, răspunse Tod la întrebarea lui Christabel, prefer să fac o scurtă plimbare la aer.

— Vrei să vin și eu cu tine?

Sprâncenele lui se încruntară imediat, așa că Christabel se grăbi să adauge:

— Îmi dau seama că ai nevoie de liniște. Păcat că-n dimineața asta toți sunt atât de guralivi. Cred că-s emoționați fiindcă se întorc acasă și profită de timpul care le-a mai rămas ca să-și spună unii altora cât mai mult despre ei înșiși.

Tod dădu din cap.

— Poate că e mai bine așa, decât să fie prea reticenți.

Ce lucruri ciudate spunea, reflectă Christabel în timp ce-i urma pe ceilalți printre batantele ușii ciuruite de gloanțe. Și avea o expresie stranie, părând mai mult tulburat decât bolnav.

În restul călătoriei, Tod dormită, ca și cum ar fi fost epuizat. Christabel se simțea complet decepționată. Ce final ratat!

Întrucât apartamentul ei se afla în St. John's Wood, iar Tod locuia la o pensiune din Hampstead, se gândi să ia amândoi un taxi, dar Tod refuză. Christabel mai făcu o încercare:

— Tod, mie mi-e mai comod cu taxiul. Nu vrei să te iau și pe line?

Tod clătina din cap.

— Nu, mulțumesc. Mă duc pe la bancă să-mi iau corespondența. Cei de la pensiune mi-au ținut bagajele în custodie cât am lipsii, dar corespondența continuă să mă aștepte la bancă. E aproape de Piccadilly. De-acolo, mi-e mult mai ușor să iau metroul.

În timp ce-și luau bagajele, spuse dintr-odată:

— Dumnezeuule, era să uit. Mai știi că, azi-dimineață, am coborât ultimul, nu? Ți-uitaseși ceva în cameră, iar camerista m-a rugat să ți-l dau. Uite-l, ăsta-i al tău, nu-i așa?

Și, cu aceeași expresie stranie pe chip, scoase din geanta de voiaj un blocnotes.

Christabel îi aruncă o privire și spuse:

— Da, e al meu. Înțeleg ce vrei să spui, are scris alt nume. Înainte de plecare, am stat peste noapte la o prietenă și mi-a dat Unul de-al ei. Pe ale mele mi le uitasem acasă.

Imediat, cu o bruschete surprinzătoare, Tod spuse:

— Atunci, la revedere.

Și plecă din autogară, lisând-o pe Christabel cu privirea după el.

Nu tu „ne vedem peste o zi, două”, nu tu „așteaptă să te sun”... Nimic. Adio. Ceva îngheță în sufletul lui Christabel. Abia mai reuși să strige după el, cu falsă indiferență:

— Pa, Tod... mi-a făcut plăcere să te cunosc...

Spera ca din cuvintele ei să nu reiasă că și ea considera că prietenia lor luase sfârșit.

Peste o săptămână, Christabel era convinsă că Tod n-avea să-i telefoneze. Fusesse o săptămână oribilă, cu speranțele renăscându-i ori de câte ori auzea telefonul sau soneria, dar numai pentru a i se spulbera din nou.

Într-o noapte, se trezi din somn cu convingerea că Tod nu era genul de om care să se comporte astfel. Pesemne se simțise foarte rău, dacă-și schimbase atât de brusc atitudinea în ultima zi. Și dacă n-o sunase pentru că nu putea s-o sune? O fi fost bolnav... Iar acum zăcea în spital, singur, într-o țară străină!

Ce putea să facă? Nici măcar nu-i dăduse numărul de telefon sau numele acelei pensiuni din Hampstead. Deodată, Christabel avu o inspirație. Putea să întrebe la autogară. Când se înscriesese pentru excursie, îi ceruseră adresa și numărul de telefon, deci trebuia să le aibă și pe ale lui.

Inventă o poveste plauzibilă și se prezintă la biroul de rezervări cu o carte în mână.

— Am făcut o prostie. Eram în grupul douăzeci și unu care s-a întors acum o săptămână, iar turistul de lângă mine mi-a împrumutat cartea asta. I-am promis că i-o voi trimite prin poștă la pensiunea unde locuiește... dar am pierdut hârtia pe care aveam notate numele și adresa. Mă întrebam dacă le-aș putea afla de la dumneavoastră.

— Da, am să vi le dau, răspuse funcționara. Nicio problemă. Cum se numea?

— Domnul Tod Hurst, și venise cu întârziere. Ne-a ajuns din urmă abia la Plymouth.

Femeia deschise un registru și urmări cu pixul șirul de nume de pe pagină.

— Aici n-avem niciun... a, ați reținut greșit. Nu e Hurst, ci liroi kenhurst – T. Brockenhurst. Este...

Privirea îi căzu asupra cărții, citi titlul și izbucni în râs, spunând:

— Nici nu mă mir c-o vrea înapoi, doar e propria lui carte. Tliaddeus Brockenhurst, acum îmi amintesc. Secretara editorului său i-a rezervat locul și a spus că dorea să se înscrie cu numele de Hurst. Într-o excursie pe continent, oamenii au făcut caz pe seama lui și voia să aibă liniște. Eu, una, nu-l înțeleg. Dacă aș avea atâta minte să scriu o ditamai cartea, m-aș repezi să le spun tuturor că sunt o mare scriitoare, ce ziceți?

Șocată, Christabel se bâlbâi:

— Păi... eu... în fine... nu știu. Cred că ar puputea fi penibil. Nu știi niciodată dacă oamenii te respectă pentru ceea ce ești, Hau îi impresionează celebritatea. Și am auzit că unii tot vor să le vândă scriitorilor povestea vieții lor și se burzuluiesc dacă sunt refuzați.

Gândurile îi erau în plin tumult.

Femeia de la ghișeu spuse:

— Ei, ca să vezi! Niciodată nu m-am gândit la asta. Oricum, s-a înscris ca Tliaddeus Brockenhurst, apoi a sunat din nou ca să spună că preferă numele de Tod Hurst. Poate că Tod o fi un nume de alint de la Tliaddeus. Așa că am schimbat. Dar, cu siguranță, v-a spus – vreau să zic, când v-a împrumutat cartea. Ce credeți, oare „Tliaddeus” o fi un pseudonim?

Christabel clătină din cap:

— Nu, nu mi-a spus că era cartea lui. Mi-a împrumutat-o doar când mi s-a terminat ce-mi luasem de citit.

O, Doamne, cum era în stare să mai mintă! Dar o făcea pentru o cauză nobilă. Apoi îi veni altceva în minte și începu să chicotească:

— Cerule! Iar eu am glumit pe seama numelui, am spus că probabil fusese inventat pornind de la Brockenhurst din New Forest, și că în orice caz nimeni n-ar boteza un copilăș nevinovat „Tliaddeus”!

Femeia o privi aproape cu groază.

— Vai de mine, ce gafă ați făcut! Ei, călătoriile incognito se pare că nu-s numai lapte și miere.

Apoi chicoti.

— Ani de zile o să aibă ce povesti după asta, și nici n-ar fi de mirare. Da, ascultați, mai bine să nu-i spuneți că l-am dat de gol... Dar cum, dacă trebuie să-i trimiteți cartea? A, știu, i-o trimiteți pe numele de Hurst, bineînțeles, iar cei de la pensiune au să se descurce ei.

Christabel dădu din cap.

— Dacă-mi dați numărul de telefon, îl voi suna ca să-l anunț că i-am trimis-o. Cred că i-a spus proprietăresei despre toată gluma.

Era mândră de repeziciunea cu care gândea, dar se bucură când cineva intră în birou. Se făcuse destul de râs.

Femeia îi copie adresa și i-o întinse, întrebând-o:

— Vă spune ceva numele?

— Chiar asta e! minți Christabel, grăbindu-se să iasă.

Se duse la o ceainărie și-și comandă un ceainic plin și un torn. Lucrurile dobândeau o perspectivă cu totul diferită.

Prima lovitură sosi când ceru cu domnul Brockenhurst. Vocea de la celălalt capăt al firului păru nedumerită, apoi o asigură că acolo nu locuia nimeni-cu acel nume.

— Avea și un prenume neobișnuit, adăugă Christabel. Thaddeus.

Tot niciun rezultat. Disperată, întrebă:

— Sunteți o pensiune, nu-i așa? Poate-am notat greșit numărul...

Îi repetă. Numărul era corect. Mai făcu o încercare:

— Își mai spune și Tod Hurst, pe scurt – aveți vreun Tod Hurst?

— Nu, dragă, n-am niciun Tod și niciun Hurst. N-aș învinui pe nimeni că-și

prescurtează un nume ca „Tliaddeus”, dar e ciudat, nu-i așa?

Christabel știa prea bine că era ciudat, dar preferă să nu, spună unde îl cunoscuse. Ce rost ar fi avut? Probabil că dăduse numele pensiunii după ce-l văzuse prin vreun anunț. Mulțumi și închise telefonul.

Auzi acolo, ce șmecherie! Dacă Tod Hurst... sau Thaddeus Brockenhurst... era bolnav, n-avea decât să zacă singur în patul lui de spital – ce-i păsa ei? Știa că-i mai rămăsese o cale... editorul lui nu i-ar fi dat adresa, desigur, dar i-ar fi transmis o scrisoare. Însă mândria o oprea să se mai țină după el. Tare-ar mai fi vrut să-l întâlnească întâmplător pe stradă, într-o bună zi, și să-i spună pe șleau ce părere îi făcuse. Că doar el îi sugerase să păstreze legătura, nu ea! Și, până una-alta, mai avea și de lucru.

Christabel lucra cu sârg toată toamna, și cu toate că participă la pregătirile vesele ale lui Janice și Tim pentru Crăciun, încântată să facă parte din cercul familiei lor, sărbătorile nu-i aduseră nicio bucurie. Scrisorile Lisei erau tot mai rare și fiecare dintre ele o deprima pe Christabel enorm. Exprimau nemulțumire prin toate rândurile. Totuși, scurtele mesaje pe care le adăugau copiii îi dezvăluiau că ei, cel puțin, se bucurau din plin de viață. Tatăl lor le cumpărase ponei, ajutaseră la tunsul oilor, hrăneau cu mâna lor mieii orfani, petrecuseră o noapte în coliba unei stâne de pe munte, cu tata și ciobanii, iar ceilalți copii de pe proprietate erau o gașcă nemaipomenită. Vremea era extrem de călduroasă, dar se răcoreau în râu. Hughie învățase să înoate, iar în iarna următoare aveau să se apuce de schi.

Christabel nu le spusese soților Stennison nimic despre Tod – sau Thaddeus, sau cum i-o fi plăcut să-și zică – și, deși până atunci îi evitase cărțile, Janice și Tim i-au dăruit-o de Crăciun pe cea mai recentă. Christabel n-a început s-o citească decât când a ajuns acasă, în siguranță, după ce petrecuse la ei două zile.

Ar fi preferat s-o arunce în foc, dar Tim o rugase să i-o împrumute și lui după ce o termina și, desigur, avea s-o întrebe cum îi plăcuse. Era o experiență stranie, știind tot ceea ce știa despre el, să se lase absorbită de lectură, citind toată noaptea.

Deși scria romane thriller, Thaddeus continua să dezvăluie, printre toate aventurile și misterele acțiunii, o iubire pasionată pentru poezie, pentru încântătoarele

decoruri marine, cu litoraluri, munți și lacuri, care creau un contrast accentuat cu urâtenia brută a oamenilor ce complotau, ucideau și distrugeau vieți în multe feluri, folosind drogurile și șantajul. Dar termină cu o stare de ironie, căci în fond care era concluzia...? Toate acelea fuseseră scrise de un om la fel de priceput să înșele ca oricare dintre bandiții lui! Un om care putea să mintă și să lase o fată cu sufletul rănit. Îi veni o idee. Oare o studiaseră? Îi testaseră reacțiile? Putea să se regăsească pe sine în paginile lui, cândva, sub chipul unei tinere naive și ușor de amăgit? Posibil... Asta o durea cel mai mult. Se simțea devorată de furie, ca și cum ar fi fost examinată la microscop. Pradă mâniei, aruncă pe cuvertură cartea. Aceasta căzu deschisă la pagina cu dedicația. O luă din nou și citi:

„Părinților mei, care m-au învățat că:

...Nespus de dulci sunt ale dușmăniei foloase: Broscoiului asemeni, urâte, veninoase.

Ascund totuși în țeastă o piatră nestemată;

Și-această viață-a noastră, de iscodiri cruțată.

Găsește limbi în arbori, și căiți în râuri line.

Găsește-n pietre predici, și-n toate câte-un bine ”.

Christabel privi printre lacrimi versurile. Și părinții ei o învățaseră să-l iubească pe Shakespeare... și copacii, și râurile cu pe vijelioase sau line. Se simțea mai deznădăjduită ca oricând. Ar fi fost mai bine nici să nu-l întâlnească pe Thaddeus Brockenhurst, decât să-l recunoască în omul cu care i-ar fi plăcut să-și petreacă tot restul vieții, numai pentru a-i descoperi falsitatea.

Of, mai lua-l-ar dracu’! Viața era făcută pentru a fi trăită, și mergea înainte.

Luna ianuarie fu plină cu ninsori abundente și perturbări de trafic. O perioadă ideală pentru scris și pentru vizitat prieteni de nădejde. Christabel o scoase la capăt. Lisa nu-i mai scrisese de săptămâni de zile, și nici copiii. Era efectul distanței și al timpului.

În februarie domni un ger năprasnic, dar zăpada se topise, iar acum, în grădinile de sub ferestrele apartamentului răsăreau ghiocei și șofran. Pământul era tare și înghețat, dar în trunchiurile copacilor fremăta seva... Christabel auzi un sunet

înfundat pe mocheta antreului de la parter, indicând că sosise poșta.

Coborî în fugă... Era un teanc întreg de scrisori, inclusiv una de la Lisa. Îi era ușor să recunoască plicul din Noua Zeelandă, cu chenar de arabescuri maore. Alergă înapoi la etaj fără să examineze mai atentă scrisoarea, le aruncă pe celelalte pe birou, luă cuțitul de tăiat hârtie, deschise plicul... și rămase cu ochii mari. Nu dăduse atenție adresei dactilografiate, știind că sora ei își bătea la mașină întotdeauna adresele de pe plicuri, dar această scrisoare purta și adresa expeditorului, care spunea:

Conrad Josefsen

Thunder Ridge Private Bag, Mount Cook.

South Canterbury, Noua Zeelandă

Nici măcar nu era de la Rogan Josefsen, soțul Lisei, care i-ar fi putut scrie dacă sora ei nu se simțea bine... ci de la Conrad Josefsen, care nu locuia la Thunder Ridge. Era și el pe jumătate proprietar, desigur, dar părea să prefere viața de la oraș și locuia pe Insula de Nord. Christabel nu auzise multe despre el, cu excepția unei mențiuni dintr-o scrisoare a lui Hughie de anul trecut, când unchiul lui își petrecuse vacanța la fermă. De ce Dumnezeu îi scria?

Simțea o reticență stranie de a despături scrisoarea, dar își spuse să nu fie proastă. Oricum, era o scrisoare împăturită gros. Ce ciudat...! Dintre îndoiturile hârtiei căzu ultima scrisoare pe care i-o scrisese ea Lisei, nedesfacută. Christabel începu să tremure. Lăsă să cadă pe birou foaia în care fuseseră învelite ambele scrisori și începu să citească, aproape nevenindu-i să-și creadă ochilor.

Dragă Domnișoară Windsor.

Regret că trebuie să vă înapoiez această scrisoare către sora dumneavoastră, clar nu am nicio cale de a i-o transmite și am considerat că e mai bine să v-o trimit înapoi. Desigur, s-ar putea Ca acest lucru să nu vă surprindă, întrucât cred că Lisa a ținut legătura cu dumneavoastră, dar dacă n-a făcut-o, pe scurt, Situația e următoarea: sora dumneavoastră și-a părăsit soțul, pe tutele meu, acum trei săptămâni, pentru un bărbat pe care l-a Cunoscut la Mount Cook. Un om de afaceri bogat din străinătate, cred.

A lăsat un bilet foarte rece, spunând că peste vreo două săptămâni va trimite

după copii, iar Rogan, fără îndoială, va obține în cele din urmă un divorț. A mai spus că va păstra legătura, dar nu mai suporta viața aici, și că totul era numai din vina lui Rogan. Dacă ei i-ar fi dat de înțeles mai clar cât de primitive erau condițiile, niciodată nu s-ar fi măritat cu el. De-atunci, n-am mai primit nicio veste de la ea. Fratele meu este foarte atașat de acești copii – de fapt, le e un părinte mai bun decât le-a fost Lisa. Dar, în prezent, este internat în Spitalul Timaru, grav rănit, după ce a suferit un accident de mașină, încercând să-i ajungă pe Lisa și pe bărbatul acela înainte de a fi prea târziu.

Eu m-am întors la fermă. Din fericire, natura muncii mele îmi permite să-mi iau oricât de mult timp liber am nevoie. Casa cea veche e ocupată de un cuplu de pensionari și am mutat copiii acolo, așa că sunt bine îngrijiți. Dacă Lisa ia legătura cu dumneavoastră înainte de a o lua cu noi, vă rog s-o informați despre accidentul lui Rogan. Nu sunt sigur care va fi situația legală. Fratele meu este tutorele copiilor, dar totul va depinde de Lisa. Ea e mama lor. Deși nu sunt deloc sigur că ar fi bine pentru ei s-o urmeze în această relație de facto... dacă va dura! Fratele meu încă nu poate fi consultat. A zăcut fără cunoștință zile întregi, și chiar și acum pare să plutească într-o lume cețoasă, numai a lui.

Îmi pare rău că vă tulbur cu această scrisoare, dar nu am nicio altă cale de a rezolva lucrurile. Sunteți prea departe pentru a ne fi de vreun ajutor, însă trebuia să vă anunț. Din câte-mi spun, copiii țin foarte mult la dumneavoastră, așa că vă voi ține la curent cu evoluțiile viitoare, după cum aștept ca și dumneavoastră să mă înștiințați imediat, telegrafic, dacă primiți vești de la sora dumneavoastră și dacă-i aflați adresa.

Al dumneavoastră sincer, Conrad Josefsen.

Christabel avea senzația că-i rămăseseră în suspensie toate emoțiile. Își rezemă capul în mâini, făcând un efort să asimileze știrea, să facă față problemei. Cât timp stătu așa, nu putu ști, dar în cele din urmă se ridică, își făcu un ceai și luă alături un biscuit.

Mama ei se temuse întotdeauna de așa ceva din partea Lisei – că egoismul ei înăscut avea s-o determine să distrugă cele mai bune lucruri de care se putea bucura.

„E o slăbiciune fatală a ei, combinată cu un farmec periculos. Cât de bine o știu! Și tatăl ei o avea. L-am iubit la nebunie și eram prea tânără ca să judec. Am ajuns să detest nehibzuița asta, dar apoi am avut norocul incomparabil de a-l întâlni pe tatăl tău, mai târziu în viață. Sper numai, totuși, ca Lisa să se maturizeze și să devină mai puțin egoistă. Dacă Jamie n-ar fi murit, căsnicia lor ar fi cunoscut mari probleme”.

Ce șocant era că al doilea soț al Lisei zăcea acum în spital, la antipozi, în timp ce sora ei, fără să aibă habar de nimic, își făcea de cap cine știe pe unde! „Of, Lisa, Lisa, cum ai putut?” Și-și mai părăsise și copiii; Davina, la unsprezece ani, era destul de mare ca să înțeleagă ce se întâmpla. Hughie, care trecuse prin atâtea schimbări în scurta lui viață, avea să fie distrus. Ce chin, să fie atât de departe... la treisprezece mii de mile!

Telefonul sună – era vânzătorul de mașini.

— Mai țineți minte, mi-ați spus că în primăvară ați dori să cumpărați o mașină? Ei bine, am exact ceea ce vi se potrivește. Un singur proprietar anterior, puține mile la bord, în perfectă stare. Când...

Spre propria ei surprindere, Christabel îl întrerupse:

— O, îmi pare foarte rău, dar în momentul de față nu am nevoie. Problema e că plec în Noua Zeelandă. Am acolo o soră și, întâmplător, trebuie să mă ocup de copiii ei. Dar vă mulțumesc din toată inima... La revedere.

După ce puse receptorul în furcă, rămase cu privirea spre aparat. Chiar spusese asta? Chiar se ducea? apoi ridică iar receptorul, o sună pe Janice și o chemă la ea.

Evident, Janice fu îngrozită, dar în cele din urmă spuse:

— Nu cred că vreuna dintre noi e prea surprinsă, la drept vorbind. Era inevitabil ca Lisa să încurce, la un moment dat, viețile altora. Iar acum, a făcut-o. Problema e: ce-ai să faci tu? Ce poți face?

— Mă duc acolo, să stau cu copii. Nu suport gândul la ce-au să simtă, când vor înțelege cu adevărat. Rogan, când își va reveni, s-ar putea să nu fie în stare să aibă grijă singur de doi copii plini de viață. Lisa o să reapară mai devreme sau mai târziu, când se va sătura de noutatea răsfățului cu tipul ăsta bogat. S-ar putea ca respectivul să n-aibă chef să se încurce cu doi copii pe care nu i-a cunoscut niciodată. Poate nici

nu vrea ca Lisa să divorțeze, n-o fi vrând nici măcar să se însoare cu ea. Of, ce porcărie! Dar, dacă voi fi acolo când își face apariția, poate reușesc să-i bag mințile-n cap. În primul rând, trebuie să-i potolesc pe mieii ăștia neastâmpărați. Probabil că femeia care are grijă de ei e prea bătrână. Nu vreau ca nepoții mei să se simtă nedoriți și neînțeleși. Janice, trebuie să mă duc. Am să-mi plătesc drumul din banii cu care voiam să-mi iau mașina – și la dus, și la întors, dacă va fi nevoie. Și să nu-mi spui că e o nebunie să plec.

Gândindu-se la copii, Janice o privi cu o expresie maternă în ochii ei căprui.

— Cunoscându-te atât de bine, îmi dau seama că nici n-ai putea face altceva. Dacă o situație imposibilă ca asta le-ar fi impusă copiilor mei, aș spera să am parte de ajutorul cuiva ca tine. Copiii sunt întotdeauna cei care suferă. Și-acum, cu ce te putem ajuta, Tim și cu mine? Vei dori să pleci imediat. Slavă Domnului că Tim e agent de voiaj. Am să vorbesc cu el chiar acum, ca să punem lucrurile pe roate... Ai pașaportul la zi, da? Însă cred că ar trebui să-l suni diseară pe acest Conrad Josefsen. Cred că Noua Zeelandă e cu douăsprezece ore înaintea noastră, așa că dacă telefonezi pe la șapte, la ei va fi cam șapte dimineața.

Ce binecuvântare era prietenia în asemenea momente! Ar fi fost minunat să-i aibă pe Tim și Janice lângă ea, seara când urma să dea telefon, pentru a-i cere lui Tim detalii despre călătorie – și, cine putea ști, poate că între timp Josefsen primise vreo veste de la Lisa. Dacă aflase despre Rogan, era posibil să se întoarcă. Christabel își alungă gândul nedemn că Lisa n-ar fi avut curaj să facă față consecințelor. Cel mai probabil, ar fi cerut să-i fie trimiși copiii, astfel încât Christabel nu i-ar mai fi putut ajuta cu nimic.

Tim, la rugămintea lui Janice, îi găsi numărul. Când ridică receptorul, Christabel simți că-i tremurau genunchii. Domnul Conrad Josefsen trebuia să fi fost anunțat deja că-l căuta domnișoară Windsor de la Londra.

Nu se înșelase. Glasul lui era energic și vorbea pe un ton firesc.

— Domnișoara Windsor? Ați sunat ca să aflați dacă am vreo veste? Mă tem că nu. Cu regret vă spun, se pare că sora dumneavoastră nu mai este în Noua Zeelandă. Am ajuns la această concluzie după ce accidentul fratelui meu a fost anunțat la radio,

la televiziune și în presă.

Era foarte bine să ținuse un discurs introductiv, căci câteva momente Christabel fu incapabilă să vorbească. Ar fi fost gata să jure că-l auzea pe Tod Hurst... sau Thaddeus Brockenhurst. Era buimăcită. Apoi se reculese. Nu era decât un alt glas cu accent neo-zeelandez.

— Domnule Josefsen, începu ea, nici nu vă pot spune ce rău îmi pare. Voi fi sinceră și-am să recunosc că știu cât de iresponsabilă e sora mea pentru vârsta ei, și cât de egoistă, dar mi se pare totuși incredibil că nu a luat legătura cu dumneavoastră, chiar dacă nu știe despre accident. E de neiertat că și-a neglijat atât de mult timp copiii.

— Cu siguranță, răspunse el înverșunat.

— Și Rogan cum se mai simte? Mi-a plăcut atât de mult, când a fost aici. Au avut o logodnă prea scurtă, desigur. Tatăl meu a propus ca Lisa să lase copiii la noi și să se ducă în Noua Zeelandă pentru a-și vedea viitorul cămin, dar ea n-a vrut. Ce face Rogan?

— Nu se restabilește atât de repede pe cât ar fi preferat medicul. Acum, totul ține mai mult de starea de spirit. Nu face niciun efort. Totuși, întreabă mereu despre copii. Era pe cale să devină unul dintre cei mai buni tați adoptivi pe care i-am văzut vreodată, dacă ar fi avut timp.

— Știu... Davina și Hugh mi-au scris amănunțit cum se tot jucau împreună, cum le citea, îi învăța să călărească... Mă doare foarte tare că i s-a întâmplat așa ceva.

Pe un ton aspru, scrâșnit, Josefsen spuse:

— Când între soț și soție intervine un terț, nu se gândește niciodată câte vieți va distruge. Numai după consumarea faptului.

Înghițind în sec, Christabel răspunse:

— Sunt întru totul de acord cu dumneavoastră.

Imediat, glasul lui Josefsen se schimbă. Nu mai semăna deloc cu al lui Tod Hurst. Suna sec, gâfâit, aproape neîncrezător.

— Chiar sunteți?

La asta, Christabel rămase nedumerită. Instinctiv, răspunse pe un ton mai tăios:

— Sigur că sunt! Cum aş putea să nu fiu?

— Într-adevăr, cum? replică Josefsen.

Christabel înghiţi din nou în sec.

— Domnule Josefsen, nu cumva credeţi că, numai fiindcă îi sunt soră pe jumătate Lisei, i-aş putea tolera comportamentul?

Tonul pe care răspunse Josefsen părea intenţionat jignitor.

— Iertaţi-mă, dar exact la asta mă gândesc. Foarte des, standardele morale sunt aceleaşi printre membrii unei familii.

Cu mare greutate, Christabel reuşi să-şi păstreze controlul.

— Domnule Josefsen, îmi dau seama că în ultimele câteva săptămâni aţi trecut prin tensiuni greu de suportat. Cred că simţiţi nevoia să vă descărcaţi pe cineva. Pe Lisa ar fi cel mai firesc, dar cum ea lipseşte, vă răzbunaţi pe mine, singura ei rudă adultă... aşa că am să vă iert. Dar trebuie să vă intre în cap că eu sunt altfel. Nu vreau decât să ajut.

Cu coada ochiului, văzu că Janice şi Tim se ridicaseră instinctiv de pe scaune, privind-o neliniştiţi. Clătină din cap spre ei, cu o expresie care spunea: mă descurc singură.

Apoi adăugă:

— Şi exact pentru asta v-am sunat. Nu numai ca să întreb cum se simte Rogan şi dacă aţi primit vreo ştire de la Lisa, ci şi pentru a vă spune că sunt gata să vin şi să am grijă de copii. Când Lisa a rămas văduvă, am fost numită tutore a lor, în eventualitatea că ei i se întâmpla ceva. Ştiu că acum situaţia s-a schimbat, ea recăsătorindu-se, dar Rogan fiind în imposibilitatea de a face ceva, consider că trebuie să aibă alături o rudă apropiată. Măcar până vom afla ceva despre Lisa. Şi, dacă sunt acolo, poate voi reuşi să discut raţional cu ea când o să apară. Lângă mine se află soţul celei mai bune prietene a mele, care e agent de voiaj şi mi-a rezervat deja un loc. Vă voi telegrafia când anume sosesc, dar voi ajunge acolo cu siguranţă în câteva zile, ca să-mi asum responsabilitatea copiilor.

Vehemenţa protestului lui o uimi. Se simţea în tonul scăzut şi intens pe care-i răspunse:

— A, nu! în niciun caz nu trebuie să faceți una ca asta. N-ați face decât să complicați și mai mult o situație care și-așa e îngrozitor de complicată. Trebuie să primim vreo veste de la Lisa, cândva. Totul depinde numai de ea. Copiii nu vor avea nicio problemă. Nu vreau să fie tulburați și mai mult. Mă descurc eu cu ei. Nici să nu vă gândiți să veniți aici.

Christabel înghiți în sec pentru a treia oară, apoi spuse:

— Atunci, nu mai avem nimic să ne spunem. Dar îmi știți adresa, domnule Josefsen, și trebuie să-mi permiteți să vă dau și numărul meu de telefon, dacă aveți nevoie de mine, sau dacă primiți vreo veste. Mă puteți suna cu taxă inversă.

Îi dădu numărul pe un ton calm și controlat, își luă rămas bun politicos, închise și se întoarse spre Janice și Tim.

Nu mai putea scoate o vorbă. Janice și Tim se apropiară ca unul, întinzând mâinile spre ea. Se îmbrățișară toți trei, iar Christabel se simți negrăit de consolată.

Apoi, Tim o întrebă:

— Te simți în stare să completezi golurile? Am prins câteva cuvinte de-ale lui, și răspunsurile tale, desigur, dar... of, la naiba, de ce nu vrea să te duci?

Fără a-i lăsa timp să răspundă, adăugă:

— Ce l-a apucat, să creadă că vrei să scuzi comportamentul Lisei?

Acuzațiile lui Josefsen i se întipăriseră în creier. Le repetă cuvânt cu cuvânt.

— Și să mai vorbești despre copiii care plătesc păcatele părinților, comentă Janice. Tu, una, plătești păcatele surorii tale. În viața mea n-am auzit o nedreptate mai mare ca asta! Individul trebuie să fie nebun. Câți oameni ar crede așa ceva? În nicio familie nu există mai mult de-o oaie neagră. Asta-i curată prostie, misoginism în toată regula!

Christabel avea o expresie uluită.

— Ciudat este că nu dă impresia asta. La început a părut destul de înțelegător, iar scrisoarea era foarte civilizată – dar deodată, s-a dezlănțuit. Și a făcut-o abia când am spus că voiam să merg în Noua Zeelandă.

— Și-acum ce-ai să faci, Christie? întrebă Tim. Ți-am rezervat locul doar în principiu. Mi-e ușor să-l contramandez.

Christabel îl privi drept în ochi.

— A, poți să-l lași așa cum e, Tim dragă. Chiar și dacă odiosul Conrad Josefsen are de gând că mă fiarbă de vie în ulei încins, tot am să mă duc în Noua Zeelandă, ca să văd cum se simt Davina și Hughie.

— Bravo ție! o lăudă Tim.

Capitolul 3

Timothy îi recomandă insistent lui Christabel să facă o escală de două zile pe drum.

— Altfel, vei nimeri drept în toiul unei situații foarte încurcate, fiind absolut incapabilă, fizic, să-i faci față. Nu ești obișnuită să zbori de la un capăt al lumii la celălalt și habar n-ai cum te poate afecta decalajul orar. Iar copiilor și tuturor celorlalți le va fi mult mai ușor dacă ajungi în formă, nu gata să te lași doborâtă de prima atitudine ostilă. În mod normal, ți-aș propune să poposești la Los Angeles, dar ai o mătușă în Vancouver – ne-a plăcut la nebunie când a venit aici, la incinerarea tatălui tău – așa că de ce n-ai petrece două sau trei zile acolo? Pe urmă, vei zbura la San Francisco și mai departe, la Auckland, unde vei trece prin vamă. Vrei să ajungi la Timaru, nu-i așa, ca să suni la spital și să afli cum o mai duce Rogan? În cazul ăsta, ai să zbori până la Christchurch, iar de-acolo vei lua trenul sau autobuzul. Trebuie să stai o noapte în Christchurch și să-l suni pe Conrad Josefsen de-acolo. Nu-mi place ideea că le-ai cădea pe cap la Thunder Ridge neanunțată. Nu pot refuza să te lase să vezi copiii, când vor ști că te afli în țară.

Deși Christabel ardea de nerăbdare să ajungă la copii, își dădea seama că Tim avea dreptate. Mătușa Kit era o femeie calmă și fermecătoare, iar întrevederea cu ea nu putea decât s-o ajute înaintea neîndoielnicului calvar al aterizării forțate la Thunder Ridge. Până și numele avea o sonoritate amenințătoare... poate că dintotdeauna avusese o istorie furtunoasă.

În sfârșit, temutul moment sosise. Se afla în hotelul din Christchurch, într-o cameră cu telefon, iar centrala îi făcuse legătura cu domnul Conrad Josefsen. Când îi

auzi glasul, Christabel trase adânc aer în piept.

Glasul acela, care-i amintea atât de mult de un glas ce-i fusese drag, străbătu distanțele până la ea, vorbind pe un ton surprins.

— Christabel Windsor?... Slavă Domnului că ai sunat! De-o săptămână te tot caut. Ascultă, s-a produs o încurcătură. N-ai spus că sunt căutat de la Londra, ci de la Christchurch, însă...

Christabel îl întrerupse:

— Christchurch, într-adevăr. De-aici vorbesc. În viața mea n-am mai dat buzna într-o casă, dar de data asta sunt nevoită s-o fac. Trebuie să-mi văd nepoții. Iar dacă n-ai primit nicio veste de la Lisa, îi voi duce undeva ca să am grijă de ei. Și... și când va lua legătura cu dumneata, cred că noua ei situație nu va fi cea mai avantajoasă pentru copii. Voi încerca s-o conving să-i lase în grija mea. S-ar putea ca și afaceristul acela străin să prefere același lucru, nu știu. Știu numai că trebuie să mă întâlnesc personal cu copiii. Promit, totuși, că n-am să-i neliniștesc, dacă mă asigur că o duc bine.

Avu impresia că toată aroganța din tonul pe care-i vorbise ultima dată la telefon dispăruse. Josefsen părea inexplicabil de obosit. Glasul îi era greu, sec. Christabel simți că-și căuta cuvintele. În sfârșit, o întrebă:

— Domnișoară Windsor, ce planuri ai? Cum intenționezi să vii la South Canterbury?

Lui Christabel îi mai veni inima la loc. Nu-i interzicea să vină.

— Mă gândeam să iau mâine dimineață expresul de Timaru, iar de-acolo să schimb cu un autobuz până la Mount Cook. Agentul meu de voiaj din Londra, care mi-e și prieten, spune că nu-mi va fi greu să găsesc o locuință, până ne lămurim.

Josefsen replică nervos:

— Hai, nu fi absurdă! Ca mătușă a copiilor, vei sta la Thunder Ridge. Avem loc destul, te asigur, și întotdeauna am onorat tradițiile ospitalității. Dar trebuie să te văd mai întâi, în afara casei. Au intervenit unele... incidente. Nu... nu-ți pot spune prin telefon. Sau, mă rog, aș putea, dar prefer să n-o fac.

— Vrei să spui că s-a auzit ceva despre Lisa? Haide, zi. Nu mă deranjează

costul. Ai primit vreo veste?

— Se poate spune și așa... într-un fel. Dar prefer să discut detaliile în particular, și față-n față. Uite cum facem: voi veni cu mașina la Timaru și te-aștept la gară. Trenul ajunge cam pe la amiază. Am să mă interesez.

— Nu e un drum cam lung? N-aș vrea să...

— Pentru noi nu e. Vreo sută treizeci de mile. Așa, voi avea ocazia și să-l mai vizitez pe Rogan. Tata și mama locuiesc la Timaru, după cum probabil știi de la Lisa. Stau chiar lângă spital. Ne vedem la gară.

— Nu ne-am putea întâlni sub ceas? Vreau să spun, nu ne cunoaștem, și...

— A, e o gară mică. Nu vom avea nicio problemă și, oricum, eu am să te recunosc.

— Dar nu semăn deloc cu Lisa, protestă Christabel. Am avut tați diferiți și niciuna dintre noi nu seamănă cu mama.

Josefsen nu răspunse, spunând numai atât:

— Nu va fi nicio problemă. Deci, ne-am înțeles. Mâine, pe la amiază.

Probabil o văzuse în fotografii. Era posibil să-i fi arătat copiii unele. Sau Lisa, deși rareori pomenise despre acest frate al soțului ei. Mă rog, părea destul de sigur... Iar dacă trenul era ticsit, plin cu fete care coborau la Timaru, așa-i trebuia!

Pe drum, Christabel își impuse să admire peisajele, cu ajutorul vecinului ei de compartiment, un student prietenos care se întorcea la Universitatea Otago din Dunedin.

— A, ați venit în vizită la rude? Unde?... Pe drumul spre Mount Cook, lângă Lacul Pukaki... Ce noroc! Acolo se-adună toți turiștii. Și eu sunt alpinist, cunosc bine zona. E parc național. Ar trebui să petreceți aici patru anotimpuri încheiate. Numai așa se poate cunoaște cu adevărat o țară.

Luna februarie fusese caniculară, iar câmpiile erau pârlolite de soare, brun-aurii. Le străbăteau enorme râuri cu ape sclipitoare, care-și împleteau nenumăratele meandre și brațe prin albiile ale căror pietre netezite fuseseră aduse de ape din enormul masiv muntos care mărginea orizontul de la apus, de-a lungul a nenumărate anotimpuri de dezgheț.

Nu peste mult, drumurile lungi și drepte începură să se arcuiască spre coastă, iar în zare apăru curba simetrică a Golfului Caroline de lângă Timaru. Christabel simți un ușor gol în stomac.

Studentul îi luă bagajul din plasă, sări jos cu el, i-l dădu, îi ură drum-bun mai departe, se urcă înapoi în tren și-i făcu cu mâna. Coborâseră foarte puțin oameni, iar în tren se urcaseră și mai puțini.

Christabel rămase pe loc, înaltă, zveltă, în rochia ei simplă, verde cu modele negre și tivuri albe la gât și mâneci, cu o jachetă bej pe braț, cu bagajul la picioare – și văzu un bărbat înalt, îmbrăcat lejer, cu cămașă bleumarin, pantaloni scurți maro și șosete până la genunchi, venind spre ea. Mai bine zis, repezindu-se la ea. Așa îi dădea impresia. Creștetul foarte blond îi lucea în soare.

Christabel închise ochii, pradă unui șoc neașteptat. O, nu! Soarta nu putea fi atât de crudă! Tocmai când își făcea curaj ca să-l întâlnească pe ostilul Conrad Josefsen, un ghinion incredibil îl adusesese chiar pe acel peron, chiar în acel moment, pe Tod Hurst, omul care-i pusese inima pe jăratic, care-i promisese noi întâlniri și care dispăruse fără urmă. Zâmbetul nesigur cu care se pregătise să-l întâmpine pe Conrad Josefsen îi pieri de pe buze. Acestea se subțiară într-o linie dreaptă, crispată, iar în ochii căprui i se aprinseră luminițe verzi.

O văzuse, ba bine că nu, și nici n-avea de gând să se prefacă altminteri. Trebuia să scape de el înainte de a apărea Conrad.

Tod Hurst veni drept spre ea, salutând-o:

— Bună, Christabel.

Christabel ridică bărbia.

— Ce mai faci, Tod Hurst? întrebă ea, pe cel mai oficial ton cu putință. Sau ar fi mai bine să te numesc Thaddeus Brockenhurst? Ori mai ai și alte pseudonime pe care ai prefera să le folosesc?

Ochii lui albaștri erau duri ca diamantele. Îi răspunse pe un ton la fel de rece și tăios:

— A, aici, în Timaru, mai bine m-ai numi Conrad Josefsen – sunt primele și ultimele mele nume. Celelalte mi-au fost strecurate pe parcurs.

Preț de-un oribil moment, Christabel crezu că avea să leșine. Conrad întinse o mână ca s-o sprijine. Făcând un pas grăbit înapoi, fata îi spuse pe un ton hotărât:

— Nu mă atinge! Numai să nu mă atingi, atâta-ți cer! N-am idee de ce jocuri te-ai ținut în excursia aia din Anglia, dar a fost cel mai condamabil lucru care mi s-a întâmplat vreodată. E absolut incredibil. Cu siguranță, știai prea bine cine eram.

Cu aceeași duritate în ochi, Conrad răspunse:

— Știam. Așa că mi-a părut cu atât mai bine că am folosit numele de Tod Hurst. Tod era porecla mea în școală. Aici am făcut internatul.

Buzele lui Christabel erau uscate. Și le umezi.

— De ce? De ce-ai făcut asta? De ce nu mi-ai spus adevărul, când am fost prezentați?

— Am considerat că aveam ocazia de a afla mai multe despre familia Lisei, ca să văd dacă toți sunteți la fel. Ne făceam deja griji în legătură cu Lisa și Rogan. Părea preocupată numai de bani, și de ceea ce se poate obține cu ajutorul banilor, nu de viața de-aici.

Christabel tăcu, digerând noile informații. Când ridică privirea din nou, ochii îi deveniseră de un verde pur.

— Nici nu mă mir că n-ai dat curs scurtei noastre relații. N-ai dorit-o nici măcar un moment – n-ai fi îndrăznit. Nu-mi dau seama de ce ai mers atât de departe, cât timp am fost în excursie. Desigur, a fost o revelație. Dacă toți cei de la Thunder Ridge sunt la fel ca tine, cu cât îmi iau mai repede nepoții de-acolo, cu-atât mai bine. Și-acum, ce-i cu Lisa?

Pe chipul lui apăru cea mai stranie expresie – afectuoasă, vulnerabilă aproape. În acea clipă fugară, Christabel își spuse că trebuia să fie nebună pentru a-i atribui asemenea sentimente acelui bărbat ciudat și dur. Fără a se grăbi, Conrad răspunse:

— Pentru a discuta subiectul ăsta trebuie să fim într-un loc mai intim. Te duc acasă la părinții mei.

Christabel tresări vizibil.

— Nu mă simt în stare să mai cunosc și alți membri de familie, încă. M-ai suspectat că aș avea aceleași apucături cu ale Lisei... Și eu gândesc la fel despre

familia ta. Pot fi la fel de escroci ca tine. Aș prefera să vă cunosc pe rând, dacă se poate. N-am putea merge la o ceainărie sau o cafenea?

— La ora asta sunt foarte aglomerate, dar părinții mei nu vor fi acasă. S-au dus la spital.

Grăbită, Christabel întrebă:

— E mai grav? Vreun...?

— Niciun pericol, își revine. Din păcate, încă nu poate mânca singur. Are mâinile în gips. Mama și tata se duc la el ori de câte ori pot. Nu vor veni acasă încă o oră cel puțin. Mama a spus să te aduc acolo.

Christabel nu știa dacă acest lucru ascundea o amenințare sau nu. Ce sentimente putea să aibă o mamă față de sora femeii care-i cauzase fiului ei un asemenea accident? Totuși, se lăsă condusă de Conrad spre o mașină de teren enormă, stropită cu noroi.

Pe drum nu conversară deloc, pentru a risipi tensiunea. Cotiră pe o alee largă, pavată, care șerpuia în susul unei pante, printr-o grădină surprinzător de mare pentru doi pensionari, și o casă de asemenea surprinzător de mare. Conrad Josefsen păru să-i citească gândurile.

— Mama și tata aveau nevoie de spațiu, ca să trăiască atâta timp în munți, și întrucât cele două surori ale mele locuiesc pe Insula de Nord și vin adesea acasă în vacanță, cu familiile, e necesar cât mai mult loc.

Doar atât discutară până când Conrad opri în fața intrării cu coloane și o conduse pe Christabel înăuntru, într-un hol umbros, spre un cabinet din spate, cu vedere spre o peluză imensă, dotată cu leagăne și balansoare. O salcie plângătoare se profila în capătul acesteia, iar dincolo de ea se învârtea vesel un carusel cu rufe multicolore întinse pe sârme la uscat.

Christabel se opri lângă masă, cu privirea spre priveliștea de-afară, bătând nervoasă cu degetele în tăblia de lemn.

Conrad părea să nu știe cum să înceapă. Se simți dator să-l îndemne:

— În legătură cu Lisa... ai spus că ai primit vești de la ea... într-un fel. În ce fel?

Trăgând un fotoliu adânc, Conrad o invită:

— Nu vrei să iei loc, Christabel?

Bine măcar că renunțase la formalismul convorbirilor pe care le avuseseră prin telefon.

Totuși, Christabel clătină din cap.

— Nu, prefer să stau în picioare. Simt că se apropie o veste proastă și mă simt mai în siguranță dacă o întâmpin pe picioarele proprii.

— Nu și asta, cred... dar, în fine, cum vrei. Motivul pentru care n-am mai aflat nimic despre Lisa s-a explicat. Ea și... omul acela... nu ajunseseră la aeroportul internațional din Christchurch, așa cum crezuse Rogan, ci o luaseră prin trecători, spre Lacul Wanaka, ocolind pe Haast Road și continuându-și drumul în sus pe Coasta de Vest. A avut loc o furtună, urmată de o inundație.

Făcu o pauză, apoi:

— Au avut un accident și n-au fost descoperiți decât... văd că începi să înțelegi... ei bine, mă tem că amândoi au murit. Christabel, acum vrei să stai jos?

Christabel se clătinase, dar nu de slăbiciune, ci sub impactul cuvintelor lui. Se agăță de marginea mesei, răspunzând:

— Nu, mulțumesc, pot să suport. Dar...

Conrad o văzu ridicându-și mâinile la ochi, pentru a-și șterge lacrimile cu un gest ciudat de copilăresc. Apoi trase aer în piept și se întoarse încet spre el. Pălise, dar își ținea capul sus și umerii drepți.

Cu o voce lipsită de emoție, Christabel spuse:

— Deci, de-acum totul va trece în seama mea, așa-i? Dă-mi numai detaliile. Pot să suport. Nu e prima lovitură pe care o primesc. Dacă mă poți ajuta în vreun fel cu formalitățile, fiind într-o țară străină, am să fac toate pregătirile pentru funeralii.

Conrad o luă de braț.

— Acum trebuie să te așezi. Îți voi spune totul pe scurt, apoi am să fac un ceai – sau, poate, îți voi da ceva mai tare. Mama a lăsat totul pregătit pe o tavă.

Acel mic gest de compasiune din partea mamei unui om a cărui viață fusese dată peste cap de Lisa aproape că spulberă calmul lui Christabel. Se stăpâni, rostind:

— Spune-mi, apoi mă voi mulțumi cu un ceai.

Cu blândețe, Conrad spuse:

— Funeraliile au avut loc alaltăieri. Am crezut că plecaseși de-acasă pentru o perioadă nedeterminată. Mașina zăcuse mult timp în apa râului. Dar, dacă asta te mângâie cu ceva, n-au suferit, imobilizați înăuntru. Au murit pe loc, când s-au răsturnat de pe mal în râul cu ape umflate...

— Mulțumesc, e o consolare. Și bărbatul? Ce aranjamente...

— Trupul lui a fost expediat în Anglia. Locuia la Hong Kong, dar singura lui rudă, o soră, trăia în Northampton. N-a fost nevoie să afle că fusese ceva în neregulă cu călătoria lui.

— Și Rogan? Cum a suportat? El e cel care contează mai mult.

— Nu putem ști. A primit sedative cu acea ocazie, și nu s-a înregistrat nicio agravare perceptibilă.

— Tot e ceva...

— Și-acum, te rog să-ți bei ceaiul. Merg să ți-l aduc.

Christabel se așeză în fotoliu, simțind dintr-odată că i se tăiau genunchii. Rămase complet tăcută, în timp ce Conrad aducea tava și o puneă pe masa de alături. Îi turnă ceaiul, fără s-o întrebe cum îi plăcea, ceea ce însemna că ținea minte din excursie: potrivit de tare, cu lapte, fără zahăr.

Apoi, mai luă câteva sandvișuri de pe tavă, le puse pe o farfurie și i-o aduse aproape, la îndemână. Christabel își spunea că nu putea fi adevărat... bea ceai împreună cu fratele lui Rogan, bărbatul acela ostil pe care așteptase cu groază să-l întâlnească, dar care în realitate era Tod Hurst... Thaddeus Brockenhurst...

Conrad Josefsen! mai mult, era de o ospitalitate pedantă cu ea, servind-o, și mai era și neverosimil de cinstit... deși se vedea clar că ar fi preferat s-o știe la celălalt capăt al lumii.

Christabel clipi din ochi. Insulele acelea, cu excepția Antarcticii, se aflau la capătul pământului. Pentru ea, Anglia – Londra – era axa universului. Venise în Noua Zeelandă de treizeci de ore și deja se gândea la Londra ca la celălalt capăt al lumii. Ca și cum acesta ar fi fost sistemul ei de referință, nu doar un domiciliu temporar,

până se rezolvau lucrurile.

Privi farfuria și constată că, de fapt, îi era foame. Sandvișuri făcute din cornuri – unul cu pui, salată, roșii; altul cu șuncă, ouă, castraveți; iar al treilea cu țelină, brânză și ananas. Nu făcuseră economie. Probabil că mama lui Rogan copsese cornurile chiar înainte de a pleca la spital, atât erau de proaspete, iar pe tavă se mai aflau câteva felii de jeleu. Dintr-odată, își dădu seama că le privea printr-o ceață de lacrimi. Fu nevoită să-și scoată batista din poșetă.

Privind-o, Conrad întreabă:

— Ai vrea să ies puțin? Poate-ai să te simți mai bine dacă te descarci. În fond, a fost sora ta.

Ștergându-și lacrimile cu două mișcări repezi, Christabel clătină viguros din cap.

— Nu, nu e asta. Cred că mă afectează felul cum s-a dus Lisa dintre noi, haosul pe care l-a lăsat în urma ei. Și sunt mișcată de faptul că mama ta a pregătit toate astea... un prânz pentru sora femeii care a distrus viața fiului ei. Câtă considerație... S-a așteptat să am nevoie de ceva ușor. Și e servit atât de frumos, pe cel mai fin porțelan.

Conrad Josefsen mânca la masa de lângă fereastră. Acum, însă, își lăsa sandvișul jos și spuse:

— Asta-i mama. Și-a dat toată silința s-o simpatizeze până și pe Lisa. Dar, degeaba. Lisa nu era în stare decât să... Of, iartă-mă, mai bine tac.

— Nu, continuă. Prefer să știu.

— Ei bine, ca să fiu brutal de sincer, pe Lisa n-o interesa decât să obțină cât mai mulți bani pe numele ei. Cred că de mult se gândea la o escapadă ca asta.

Christabel se cutremură în sinea ei. O escapadă care o dusesese într-o capcană. Într-o capcană mortală.

Dădu din cap.

— Nu mă mir. Cred că e magnific din partea mamei tale că a reacționat așa. Unii oameni câștigă enorm de pe urma anilor pe care i-au trăit, și pot înfrunta asemenea situații.

Conrad încuviință.

— A avut de înfruntat atât de multe, când eram mici și bolnavi – uneori, grav bolnavi. Trăiam atât de izolați... Pe vremea aceea, timpul era mereu împotriva noastră. Tata își aduna forțele împotriva viscoalelor și a nămeților de pe munte. Mama părea să-i țină piept dușmanului cel mai de temut – timpul, când bolile sau accidente ne puneau în mare pericol. Acum e hotărâtă să-l însănătoșească pe Rogan. Îl așteaptă săptămâni de tratament, poate chiar luni, fizioterapie și așa mai departe, iar mama îl va ajuta s-o scoată la capăt. Sper numai să nu-l fi costat prea mult dezamăgirea.

Dintr-odată, Christabel simți că putea să-i ajute și ea cu ceva, dacă avea ocazia. Spuse cu înșuflețire:

— Atunci trebuie să facem tot ce putem pentru ea – s-o scutim de neliniștile în legătură cu copiii, de exemplu, sau de problemele din casă. Poate e îngrijorată că va fi prea mult pentru doamna Johnson. Tatăl tău cum rezistă?

— Nu prea bine. De când a venit Lisa aici, a suferit alături de Rogan toate deziluziile. Poate fiindcă viața lui Rogan e legată de munți, iar Lisa nu era în stare să vadă decât valorile materiale. O ținea una și bună, „de ce nu vinzi?“, de dimineața până seara. Rogan nici nu voia să discute, așa că a încercat să-l convingă pe tata. Iar tata și Rogan sunt atât de apropiați... Probabil pentru că au petrecut atât de mult timp împreună pe culmi.

— Pe culmi?

— Pe cele mai înalte culmi – pășunile montane. Acolo ne păștem oile, urcând pe jos. Terenul nu e bun pentru cai, decât micile suprafețe pe care le avem în văi, și șesurile. Păstorim la altitudini de șase mii de picioare și chiar mai mult. Eu m-am apucat de jurnalism și, deși mă descurc pe culmi cu ciobanii, și în saivane cu lănarii, și îmi place, n-am stat prea mult pe-acolo. Bunicul meu după mamă era redactor de ziar, iar eu am luat-o pe urmele lui, deși pământul continuă să mă atragă și uneori mă simt sfâșiat în două direcții contrare. Știi că sunt Thaddeus Brockenhurst. De la gazetărie, am ajuns să scriu cărți. Acum plănuiesc să le scriu la Thunder Ridge. Dar anul ăsta voi putea face mai mult decât să scriu – m-am hotărât. Stâna trebuie să

meargă înainte. Din ea trăiesc părinții mei, iar fetelor le revine de asemenea un anumit beneficiu. Deci, pentru un timp, Thaddeus Brockenhurst va trece în planul doi.

Aceste cuvinte îi readuseră lui Christabel în minte faptul că o înșelase, promisiunea de a se revedea. Îl privi drept în ochi.

— Da, știu că ești Tliaddeus Brockenhurst. Șicana pe care mi-ai făcut-o mă depășește. Am fost atât de naivă... Prudentă, la început... M-ai numit lady Prudența, mai ții minte? Apoi, când nu m-ai mai căutat, nici nu mi-ai dat telefon, dintr-odată m-am îngrozit că te îmbolnăviseși, poate erai internat în spital, la mii de mile distanță de ai tăi... M-am dus la autogară, ți-am cerut adresa, am spus că trebuia să-ți dau înapoi o carte. O aveam la mine... îți mai amintești că o citisem în excursie? „Coasta trădătorului”. Iar femeia de-acolo a spus: „A, sigur o s-o vrea înapoi, doar e cartea lui” și mi-a dat adresa pensiunii. Mi-a explicat că nu voiseși să se știe că erai scriitor, că voiai ca oamenii să te respecte ca om, nu datorită celebrității. Am acceptat explicația asta. Fraiera de mine, încă mai credeam că erai bolnav. Și-mi părea rău pentru gafa pe care o făcusem în legătură cu numele. Dar, când am telefonat și n-am găsit acolo niciun Tod Hurst sau Thaddeus Brockenhurst, mi-am dat seama că fuseseși hotărât să nu ne mai vedem. Și-acum, ajungem la altceva. Încă mai încerc să înțeleg. Dacă o întâmplare a făcut să vii în aceeași excursie, și întrucât tatăl meu a adoptat-o pe Lisa și i-a dat numele lui – fiindcă propriului ei tată i se dusesese vestea că era necinstit – înseamnă că ai știut că eram sora ei, și-atunci de ce n-ai spus: „Ce coincidență... Cred că sunt cumnatul tău...” sau așa ceva?

Conrad răspunse calm, deloc ca un om care se știa vinovat de vreo pungășie:

— Pentru că nu a fost o coincidență. A fost o ocazie ideală de a afla ceva despre soția fratelui meu... de a afla ce anume o făcea să se poarte așa. Eram chiar dispus să-i gădesc scuze, dacă avusesse o copilărie foarte nefericită, în sărăcie și mizerie, să zicem. Inițial, voisem să te vizitez la Londra și atâta tot. Am sunat la ușa apartamentului tău, iar un vecin m-a auzit și mi-a spus că plecaseși într-o excursie a agenției Hayley. M-a influențat și faptul că voisem să închiriez o mașină și să cutreier singur regiunea.

Vorbind printre dinți, Christabel îl întrebă:

— Și chiar ai plănuit să călătorești sub un nume fals ca s-o descoși pe sora Lisei? Întortocheată minte mai ai! Încep să mă întreb ce-o fi făcut Lisa, ce-a putut să...

Conrad ridică o mână.

— Nu sunt atât de cinic pe cât par. De la apartamentul tău, m-am dus să-mi vizitez editorul. L-am întrebat cum erau excursiile alea, iar el mi-a spus că așa puteam descoperi mult mai multe decât într-o explorare de unul singur, și și-a pus secretara să sune la Hayley și să întrebe dacă mai aveau locuri. Așa am aflat că cineva contramandase rezervarea, și puteam ajunge din urmă grupul la Plymouth. Știi că fata m-a înscris ca Tliaddeus, apoi mi-am prescurtat numele în Tod Hurst. Era o șansă irezistibilă de a călători incognito cu tine. Dacă nu te mulțumește, n-am ce face. Probabil nu poți înțelege cât de incitant e așa ceva pentru un scriitor. Simțeam că-mi putea fi de folos – sau, cel puțin, așa am crezut inițial.

Dintr-un motiv neclar, faptul că și ea era scriitoare îi produse lui Christabel o satisfacție răutăcioasă, amestecată cu furia provocată de perfidia lui.

Disprețul de pe fața ei era inconfundabil.

— Ei bine, nu pot spera decât că, dacă vei folosi vreodată experiența asta, ai să-ți atribui rolul personajului negativ, nu pe al eroului. Nici măcar n-ai avut curajul să-mi spui adevărul, pe parcurs sau cel târziu la sfârșit. Găsesc că e o lașitate demnă de tot disprețul.

— A fost o lașitate, recunosc. Te-am prevenit, însă, că aveam de spus unele lucruri despre mine, deloc plăcute. Nu se poate să fi uitat.

Încet, măsurându-și cuvintele, Christabel răspunse:

— Mă tem că m-am repezit să trag concluzia cea mai la îndemână... cum ar fi făcut orice fată. De-asta n-am insistat să-mi spui pe loc. Fiindcă nu aveam încredere – și pe bună dreptate, pare-se – în atracția aia bruscă din partea ta față de o femeie pe care abia o cunoscuseși.

Un moment, Conrad o privi fără să înțeleagă, până când îi căzu fisa.

— A credeai că urma să mărturisesc că avusesem mai multe aventuri?

— Exact, răspunse ea privindu-l în ochi.

Buzele lui se subțiară.

— Cred că ar fi o soluție... în fond, trăim într-o epocă în care totul e permis.

Ar fi cazul să știi.

O umbră întunecă fruntea lui Christabel.

— Eu ar fi cazul să știi? Da, mă rog, și eu trăiesc în epoca asta. Fac parte din ea. Sora mea tocmai a demonstrat-o. Totuși, nu înțeleg unde...

— Unde vreau să ajung? Probabil că nu. Am să-ți spun altă dată. Timp de câteva săptămâni, vom conviețui.

Se uită la ceas.

— Mama și tata ar trebui să vină curând, și nu vreau să ne găsească certându-ne. Au trecut prin momente grele. Ai vrea să afli unele detalii, înainte de sosirea lor?

— Da. Despre funeralii. Unde au avut loc, și cum?

— Aici. Cuvântul hotărâtor a fost al lui Rogan. Când a murit tatăl tău, i-ai scris Lisei că fusese incinerat, așa că Rogan a presupus că și ea ar fi dorit același lucru. S-a ținut o slujbă scurtă, în capela crematoriului. A oficiat un pastor prieten cu pastorul nostru de la Fairlie, în condiții foarte discrete. Am participat numai mama, tata și cu mine. Desigur, am fi vrut să te anunțăm și pe tine, dar nu te-am găsit.

— Nu mai vorbi pe tonul ăsta dezaprobator, îi reproșă Christabel. Doar nu te puteai aștepta să te-anunț că veneam. M-ai fi oprit, într-un fel sau altul. Iar eu trebuia să ajung la copii, fie și numai până aflu ceva despre mama lor.

— N-am vrut să par dezaprobator. În locul tău, aș fi făcut exact același lucru. Copiii au nevoie de cineva apropiat.

Aceste cuvinte îi risipiră furia, lăsând-o dezarmată. Se bucură când auzi zgomotul unei mașini.

Conrad Josefsen se grăbi să spună:

— A, era să uit. Părinții mei n-au nici cea mai vagă idee că ne cunoaștem dinainte. Știu că am făcut o excursie cu autocarul prin comitatele din vest, dar nimic mai mult. Îmi ceruseră să le vizitez, iar eu le-am spus doar că nu te-am găsit acasă.

— Ar fi fost de acord cu ceea ce-ai făcut?

Conrad avu tupeul să zâmbească.

— Pe dracu'! M-ar sfâșia în bucăți să afle, amândoi. Uneori, nu-mi înțeleg apucăturile de ziarist. Singurul care n-ar fi protestat ar fi fost bunicul meu, Thaddeus Grayson. Să știi că, uneori, oamenii chiar își botează copiii nevinovați „Thaddeus”.

Christabel ridică din umeri.

— Nu te-aștepta să-mi prezint scuzele pentru asta. De-atunci, s-au întâmplat lucruri mult mai grave și mai importante.

Parcă dornic să continue conversația, ca să pară că se comportau normal, la apariția celorlalți, Conrad răspunse:

— Odată, a spus ca nimeni din familia lui n-a vrut să ducă mai departe acest nume. Cred că a glumit, dar mama l-a luat în serios. Și, când mi-a fost acceptată prima carte, dintr-odată m-am gândit cât s-ar bucura bătrânul dacă mi-aș folosi numele al doilea și al treilea. Oricum aveam nevoie de un pseudonim, întrucât eram cunoscut din presă. Nu voiam să dau impresia că așteptam cronici favorabile de la colegii mei – poate fi jenant pentru prieteni. De-acum, nu-mi mai pasă. E cu atât mai bine că lucrez ca liber-profesionist. Voi sta la stână luni de zile, dacă nu chiar ani. Nu știu care vor fi efectele asupra lui Rogan, pe termen lung.

— A, dar nu trebuie să te lași complet de scris! exclamă Christabel...

Se întrerupse, surprinsă că rostise acele cuvinte, apoi continuă:

— Știi prea bine cât de greu e să iei startul și ce nedrept e să nu-i oferi regulat lucrări editorului, după ce și-a asumat riscul de a lansa un debutant.

— Știi? De unde?

— Lisa nu ți-a spus niciodată? A, desigur, n-ai văzut-o prea des. Și tata scria. Cărți pastorale, nostalgice... cam ca niște culegeri de editoriale cu o temă comună. A debutat de timpuriu, apoi, forțat de împrejurări, s-a întrerupt în perioada cea mai prolifică. Prima lui soție a suferit de o boală îndelungată. Mai târziu, și-a reluat scrisul, cu un succes modest. Dar, pentru un om ca tine – cu patru cărți la activ încă de pe-acum – ar trebui să fie posibil să continui, chiar dacă vei scrie mai încet.

Christabel își dădu seama că în ușă se opriseră două siluete, și întoarse capul.

Se așteptase să vadă o femeie voinică, pieptoasă și plină de vigoare. Când colo, avea în față o doamnă brunetă, înaltă, elegantă... care spuse:

— A, i-ai spus că ești scriitor, Conrad – foarte bine. Și eu le spun de-acum tuturor. Se pare că vă înțelegeți de minune.

— S-ar putea spune și așa, răspunse Conrad Josefsen. Am senzația că ne cunoaștem de-o viață. Christabel, ei sunt părinții mei, Kate și Ivar Josefsen.

Fortificată de ceai și sandvișuri, Christabel redevenise stăpână pe sine. Se ridică repede, ieșindu-le în întâmpinare, și le strânse mâinile.

— Vă mulțumesc pentru ospitalitate. Știu că nu vă e ușor, în asemenea momente. A fost odihnitor pentru mine.

Părea să fie atitudinea cea mai potrivită. Ivar, care arăta ca o ediție mai veche a lui Conrad, își dresе glasul, spunând:

— Ne pare rău că a trebuit să te primim cu o asemenea veste, când ai ocolit tot globul ca să ai grijă de copii. A fost minunat din partea ta.

Kate strânse mâna lui Christabel și adăugă:

— Când am auzit ce-ai făcut, ne-am dat seama că nu puteai fi la fel ca... vreau să spun, am știut că ești o fată de soi. Ne va ajuta enorm să știm că se ocupă de copii cineva din familia lor. Jonsy e minunată, dar îmbătrânește și oricum e mereu foarte ocupată. Iar eu nu pot pleca tocmai acum din Timaru. Mi-a părut atât de rău când Conrad nu te-a găsit la Londra! Ar fi fost mult mai plăcut dacă vă cunoșteați în alte împrejurări.

— Într-adevăr, îi dădu dreptate Christabel, aruncând repede o privire spre Conrad. Dar acum sunt aici și sper c-am să vă pot ajuta. Cum se mai simte Rogan?

Ochii lui Kate se întunecară.

— Fizic, e mai întremat. Sufletește, nu știu... Pentru prima oară de când s-a născut, nu pot să mă apropiu de el, nicicum. Dar în viața oricui apar perioade când trebuie să lupți singur. Oricum, s-a bucurat să audă că soseai.

Îl privi pe Conrad.

— Însă chiar când am plecat noi, a venit altcineva. S-ar putea să-l ajute. Ieri a aterizat, venind din Fiji. Cred că a zburat cu același avion ca și Christabel.

— Barbara? întrebă Conrad, luminându-se la față.

— Barbara! repetă Kate, pe cel mai satisfăcut ton.

Apoi, ca și cum n-ar fi vrut să discute acel subiect în fața cuiva străin, îi spuse lui Christabel:

— Desigur, ești obosită. Cred că ar trebui să rămâi peste noapte aici și să pleci la Thunder Ridge mâine dimineață.

Christabel clătină din cap.

— Dacă nu e Conrad prea obosit, aș prefera să ajung acolo în seara asta, ca să fiu mai repede lângă Davina și Hughie.

Capitolul 4

Lucrul de care se temuse Christabel i se întâmplase... Era închisă într-o mașină, cale de o sută treizeci de mile, cu omul acela ostil și înșelător de care făcuse greșeala să se îndrăgostească în excursie, cu atât de mult timp în urmă...

Se lăsase o tăcere grea. N-avea niciun rost să converseze despre nimicuri. Drumul îi ducea spre nord, iar când ajunseră la Washdyke, cotiră către vest.

Abia acum, Conrad vorbi.

— Asta-i o regiune deluroasă, foarte pastorală și blândă, după cum vezi. Mai încolo, terenul se schimbă șocant, devenind dur și aspru, cu înălțimi ametoitoare și prveliști sculptate de ghețari, în Epoca Glaciară. E teribil să le ții piept, dar sunt de o frumusețe inexprimabilă pentru cei care le pot face față. Aici, n-ai idee ce te așteaptă.

— Nu mă mai surprinde nimic, răspunse Christabel. Mi s-a întâmplat prea recent să mă las amăgită de prima impresie. Poate că regula se aplică și oamenilor din Noua Zeelandă, nu numai pământurilor. Prin urmare, aș dori să declar acum și aici că nu-ți acord dreptul de a adopta o poziție moralizatoare față de Lisa. Recunosc că a fost egoistă și infidelă. Ceea ce-ai făcut tu n-a fost la fel de condamabil, știu, dar pentru mine faptul de a te ascunde după un pseudonim literar e demn de dispreț. N-ai avut nicio justificare.

Spre surprinderea ei, Conrad răspunse:

— Într-adevăr... dar, între timp, am obținut-o. Recunosc că am greșit...

— Câtă mărinimie din partea ta! îl întrerupse ea sarcastic.

Conrad continuă ca și cum n-ar fi auzit-o:

— ...însă acum sunt convins că ceea ce am făcut a fost foarte înțelept, chiar dacă nu și etic.

Christabel făcu un gest nervos.

— Te joci cu cuvintele. Nici nu mă mir, din partea unui scriitor. Poți răstălmăci orice ca să pară că ai dreptate.

— Lasă că nici tu n-ai limba tocmai împiedicată, aș putea spune. Acordă-mi măcar credit pentru un lucru: am încercat să te împiedic să vii. Nu era nevoie să descoperi cine sunt.

Îl privi încruntată.

— N-ai idee ce legătură strânsă există între mine și copii. Dacă-ți închipui că aș fi pus în balanță dezgustul de vecinătatea ta și nevoia lor de mine, înseamnă că nu poți înțelege sufletul omenesc. Ce contează propriile mele sentimente, pe lângă faptul că nepoții mei sunt singuri într-o țară străină, înconjurați de oameni care i-ar putea urî fiindcă sunt copiii femeii care a distrus viața fiului și fratelui lor?

Conrad rămase cu privirea drept înainte, apoi, spre surprinderea ei, spuse pe un ton calm și firesc:

— Ai dreptate, desigur. Nu ți-ar fi putut influența dorința de a veni. Chiar dacă ai fi știut.

Aceste cuvinte o dezarmară complet, împiedicând-o să răspundă. Conrad continuă:

— Într-o privință, însă, te înșeli. Nimeni nu-i urăște pe copii, și cu atât mai puțin Jonsy, care-l adoră pe Rogan. Mama a fost bolnavă atât de mult timp după ce l-a născut încât, într-un sens foarte real, Rogan a devenit băiețelul lui Jonsy. Dar acești doi copii s-au integrat la Thunder Ridge din momentul când au sosit. Le place viața în munți. S-au identificat complet cu stâna. Iar asta e altul dintre motivele pentru care n-am vrut să vină aici o mătușă și să-i tulbure, poate arătându-se dezamăgită de condițiile de viață aparent rudimentare... Ducem o existență destul de

frustă și... când am aflat că Lisa... n-avea să se mai întoarcă, am dorit mai puțin ca oricând să vii. Ar fi o cruzime să-i desparți pe acești copii de viața care le place.

Christabel nu-i putu răspunde, de teamă să nu i se frângă vocea. Situația era îngrozitor de încurcată.

La Cave, un cătun minuscul, Conrad coti de pe șosea, pe lângă niște căsuțe fermecătoare, pornind pe un drum care urca în serpentine o colină apreciabilă, pentru a coborî apoi spre o biserică aflată între copaci.

Privind peisajul, Christabel spuse:

— Știu că încă mă mai derutează anotimpurile. Suntem la sfârșitul lunii februarie. Țsta-i începutul toamnei aici? Acasă, tocmai răsar primii ghiocei. Totuși, și pe copacii ăștia văd flori care par primăvăratice.

— De fapt, e ultima lună de vară, dar aici, în munți, toamna vine mai devreme, iar copacii ăștia înfloresc toamna, dând o iluzie de primăvară.

Biserica Sfântului David era construită conform arhitecturii anglicane. Avea un turn normand, dar clădit din bolovani aduși de ghețari, rostogoliți din văi în Era Glaciară, de pe crestele mai îndepărtate. Conrad o conduse mai întâi pe veranda deschisă, unde Christabel văzu o placă pe care scria:

Această prispă e durată întru Slava lui Dumnezeu și în amintirea oierilor, ciobanilor, păstorilor care au venit cei dintâi în această provincie între anii 1855 și 1895.

Intrară în naosul întunecos, străbătut de o rază de soare dinspre nord, deși era ora amiezii, ceea ce o făcu pe Christabel să-și dea seama că într-adevăr ajunsese într-o lume întoarsă pe dos.

Pe toți pereții erau fixate plăci cu inscripții în galică, vechea limbă a celor care înfruntaseră oceanele și pământurile pentru a-și întemeia o nouă viață, fugind de condițiile aspre din țara unde se născuseră.

Totul inspira veșnicie, construcție rezistentă, să dureze, nu ca mariajul Lisei. Pardoseala, pe o temelie incomparabil de solidă, era făcută din blocuri de piatră șlefuite, iar vitraliile, îi spuse Conrad, erau singurele exemple de grisaille medieval din Australia, Asia și Oceania, cu excepția celor de la Camera Provincială din

Christchurch. Pe peretele dinapoia amvonului, o placă de alamă purta inscripția:

Biserici aceasta e înălțată întru Slava lui Dumnezeu și în amintirea iubitoare a lui Andrew și Catherine Burnett care au venit la Mount Cook Station în mai 1864 și în sălbăticie au întemeiat un cămin.

— Biserica a fost construită de fiicele lor, în secolul nostru, îi spuse Conrad.

— De ce tocmai aici? Ne aflăm la doar douăzeci de mile distanță de Timaru și, ai spus, mai avem o sută treizeci până la Mount Cook.

— Bună întrebare. În... ia să vedem... 1873, Andrew Burnett a cumpărat aici, la Cave, două mii de acri de pământ și a construit o locuință, pe lângă proprietatea pe care o avea în munți. Proprietatea de pe Mount Cook este cultivată de nepoata lui, care s-a măritat cu St. Barbe Baker, celebrul Om al Copacilor. Andrew Burnett s-a retras aici și a trăit până la nouăzeci de ani. Tatăl meu îl mai ține minte. S-a ocupat de pământuri și animale până înaintea morții, în 1927. Fiicele lui au locuit tot aici, peste drum. Și-au botezat casa cu numele maori al Muntelui Cook, „Aorangi”, Străpungătorul-norilor. Pe-atunci, ținutul era complet sălbatic. Fiul lui Andrew și al Catherinei Burnett avea doar trei ani când a venit doamna Leonard Harper, prima femeie care a vizitat vreodată stâna. Doamna Harper i-a scris surorii ei: „când m-a văzut, a scos un urlet – nu mai văzuse niciodată altă femeie în afară de mama lui și, fără-ndoială, credea că era singura din neamul omenesc”.

Christabel privi apoi la inscripția de sub ferestre, închinată memoriei femeilor din Țara MacKenzie... „care, în iernile polare, și în sălbăticie, și-au ținut gospodăriile și și-au păstrat credința...”

Cu vocea frântă, spuse:

— Și-au păstrat credința... și au răzbit până la capăt... și au clădit ca să dureze. Dar Lisa... cât timp a fost măritată? Nici doi ani. Te-ai fi așteptat ca această țară, cu amintirile ei, s-o ferească de... ceea ce a făcut.

Ridică privirea, înghițindu-și lacrimile, și surprinse o expresie ciudată pe chipul aspru al bărbatului de alături. Conrad se simți obligat să răspundă:

— Atunci... tu n-ai fi...

Se întrerupse.

— N-aș fi... ce? întrebă Christabel.

— Nu contează. E mai bine ca unele lucruri să rămâne nerostite. Hai să mergem. Ar fi păcat să ajungem la Pukaki prea târziu ca să vezi apusul soarelui pe Mount Cook.

Fidelă armistițiului, Christabel nu mai întreba nimic.

Când ajunseră la Fairlie, vârfurile munților se vedeau deja peste culmile colinelor, iar pe porțile caselor și ale fermelor mai mici se vedeau în special nume scoțiene. Adevărata Țară MacKenzie se contură în jurul lor pe când străbăteau Trecătoarea lui Burke: lanțuri muntoase cu crestele zimțate. După o cotitură a drumului, apărură un tronson lung și drept, cu un indicator care anunța că mai erau paisprezece kilometri până la Lacul Tekapo, iar acolo, brusc și dramatic, apărură pentru prima oară Mount Cook.

Lui Christabel i se tăie respirația. Conrad opri, se aplecă prin fața ei și deschise portiera.

— Trebuie să-l vezi de-afară, nu prin parbrizul ăsta mânjit cu miere. Mă tem că azi a costat viața multor albine și, oricum, nu strică să respiri puțin aer curat.

Într-adevăr, aerul era savuros ca vinul. Nu conținea nici gaze de eșapament, nici fum de tutun, nici mirosuri de arderi menajere, și nu se auzeau decât behăieli rare sau triluri de ciocârlie. Deasupra celorlalți munți, deja foarte impozanți, se înălța Aorangi, în veșmânt scânteietor, dar azi nu avea ce nori să străpungă, doar contururi trasate argintiu pe bolta albastră a cerului. Strălucea orbitor.

Când se întoarseră la mașină, Conrad spuse:

— Ai avut noroc să-l vezi prima oară așa. Uneori, norii îl învăluie zile-n șir. Azi vei avea o vedere superbă, până la lac. Pukaki e lung, iar drumul urcă pe malul stâng, până la Hermitage. Pentru Lisa, hotelul ăsta era un exemplu al vieții la care râvnea. Numai de-ar fi venit să vadă cum trăiam înainte de a se mărita ea cu Rogan!

— Asta voiau mama și tata să facă, răspunse Christabel. Dar pentru ea, care voia să scape, o crescătorie de oi întinsă pe cincizeci de mii de acri însemna o avere, plus vitele.

— Voia să scape? De ce anume?

Christabel ezită. Conrad era un om perspicace.

— Fără îndoială, întrucât a murit atât de recent, ai sentimentul că i-ai fi neloiala, dar aş vrea să-mi explici. Aş putea chiar încerca să înţeleg.

— Va trebui să fiu sinceră. Ştii, cred, că după moartea lui Jamie Lisa a venit să locuiască la noi. Ne-am dat seama că avea nevoie şi de altă viaţă pe lângă cea casnică. Dar nu se străduia deloc. Mereu era epuizată, însă în acelaşi timp simţea nevoia să iasă. Totul a mers bine, până când sănătatea mamei a început să se subrezească. Lisa a înţeles că sosise momentul să-şi asume deplina responsabilitate a creşterii copiilor. Tata şi cu mine puteam avea grijă de mama. Apoi, tata s-a îmbolnăvit de inimă. Cam pe-atunci a apărut în viaţa ei Rogan. S-a îndrăgostit de ea la nebunie. Când... când îi mergeau toate din plin, Lisa putea fi cu adevărat fermecătoare. Pentru ea, Rogan a reprezentat o salvare, iar impresia vieţii plăcute de la staţiunea turistică a făcut-o să uite de existenţa cotidiană. Şi de-aici i s-a tras moartea. Mai rău, acelaşi lucru l-a distrus pe Rogan, fizic şi sufleteşte.

După ce trecură peste colină, jos apăru Lacul Tekapo, de o culoare turcoazlăptoasă. Un sat, aidoma unui cătun canadian, stătea cuibărit între brazi şi alţi copaci, nefAMILIARI pentru Christabel.

Intrară într-o ceainărie, fermecător decorată, şi comandară ceai şi sandvişuri.

— Conrad spuse încet:

— N-am să te prezint. Descoperirea maşinii în râu a făcut multă vâlvă şi ai putea stârni curiozitatea oamenilor. Suntem foarte cunoscuţi aici.

Când se întoarseră la maşină, Christabel se opri, nevrând să se despartă prea curând de acea privelişte. Ce mai teren de vacanţă... cabane răspândite printre copaci, un masiv muntos prelung într-o parte, o şalupă roşie în urma căreia: făcea schi nautic o fată în bikini, într-o adevărată poezie a mişcării. Scena nu părea să aibă nimic în comun cu tragedia care o adusese acolo.

Se îndreptară spre sud, cotind la stânga, şi intrară în Trecătoarea lui Simon. În timp ce porniră pe drumul care urca pe lângă lac, Christabel văzu că munţii se reflectau aidoma în apă, ca într-o oglindă.

— Nu se întâmplă decât rareori, comentă Conrad, fiindcă lacul e alimentat de

ghețari, iar apele topite conțin pulbere de rocă, dar în zilele liniștite ca astea praful se depune pe fund, lăsând apa limpede. Nu mai avem mult, adăugă el. Vom trece mai întâi pe la Mount Hebron Station, unde locuiește familia Macandrew. Mary Macandrew, soția lui Ninian, a început să ia copiii la ea de la Thunder Ridge – și pe cei ai ciobanilor, vreau să spun – pentru lecții prin corespondență, de când cu evenimentele recente. Dar, cu Barbara acasă, va fi mai bine.

— Vorbești de acea Barbara pe care a menționat-o mama ta? întrebă Christabel.

— Una și aceeași, răspunse Conrad pe un ton plin de satisfacție. Barbara e o femeie cu totul deosebită. Este nepoata celor doi bătrâni de la Mount Hebron, o adevărată fiică a strâmtorilor cețoase. Asta-i cea mai aleasă laudă de care se poate bucura cineva aici. În ultimii doi ani, a fost profesoară în Fiji. La fel ca oricare dintre noi, devenise cam neliniștită. Acum, însă, s-a întors acasă pentru mult timp.

O adevărată fiică a strâmtorilor cețoase... nu o străină ca Lisa... nu o intrusă ca ea, Christabel... Ce noroc avea Barbara că era atât de deosebită... Locul ei era acolo.

Capitolul 5

Cotiseră pe lângă culmea colinei, deasupra râului care curgea printre două dealuri gemene, într-o vale îngustă.

— Dealurile astea se numesc Portalurile. Fiind curbate, asigură un oarecare adăpost contra vânturilor dinspre lac.

Și atunci, sub lumina strălucitoare a soarelui, apăru în fața lor valea, o moșie enormă, după cum i se păru lui Christabel. Casa era ferită de vânturile dinspre sud-vest, ascunsă între niște copaci uriași care formau un arc enorm, astfel încât nu se vedea decât capătul înșorit de la acord. Umbrare metalice mari apărau ferestrele de soarele arzător, dar Christabel observi că, în același timp, casa era construită astfel încât în timpul iernii să profite îs maximum de lumina soarelui care, înghesuit între munții de la răsărit și apus, asfințea după-amiaza foarte devreme, după cum o

informaseră copiii în scrisori.

Mai aveau încă o bună distanță de parcurs. Christabel recunoscuse noua casă în stil ranch pe care Rogan o construise pentru Lisa, pe platoul ei separat, lângă o grădină recentă, nu la fel de bogată ca prima, iar dincolo de ambele case se vedea un grup de acareturi, grajduri, un staul pentru vaci vechi și nefolosit, un șir lung de clădiri joase pentru cei care tundeau oile și, mai departe, dincolo de ocolurile oilor, țarcurile câinilor și enormul hambar al daracului, două vile.

— Aici vom începe să ne jucăm rolurile, spuse Conrad. Copiii au avut parte de destule tragedii. Acum speră că, odată cu sosirea ta, mica lor lume va reveni cât de cât la normal. Nu e nevoie să ne anunțăm prezența prin claxon, cu toate lătrăturile astea ale câinilor, dar voi da totuși un semnal.

Pe ușa din față a casei apărură două siluete, luând-o la fugă în zigzag pe terasele care coborau spre un șir de garaje. Când începură să urce din nou, spre mașină, Christabel spuse cu vocea gătuită:

— Chiar și de la distanța asta, se vede că Hughie seamănă cu tatăl lui, iar Davina, cu mama mea.

— Mi-am dat seama că niciunul dintre ei nu seamănă deloc cu Lisa, replică pe un ton de falsă indiferență Conrad, dar Christabel simți că se bucura.

Mașina frână. Copiii ajunseră în dreptul ei și deodată se opriră. Christabel înțelese că erau încurcați. Nimic, în scurta lor viață, nu-i pregătise pentru o asemenea situație. De fapt, nici ea nu prea știa ce să facă – dar trebuia să facă ceva. Coborî din mașină și desfăcu brațele, spunând:

— Am venit. Ce minunăție e aici!

Și, când copiii se repeziră spre ea, îi cuprinse, strângându-i la piept ca și cum ar fi fost cel mai firesc lucru – mătușa din străinătate care vine în vacanță.

Conrad își făcu de lucru cu valizele și câteva cutii de provizii pe care mama lui le pusese în portbagaj, spunând într-o doară:

— Am nevoie de o mână de ajutor. Iar bunica v-a pus aici și niște calupuri de caramel, pe care n-o să le primiți până după cină. Hughie, te descurci cu asta, da? Davina, pe asta cred că poți s-o duci tu... haide, sus cu ele! Și puteți să-i arătați

mătușii voastre care va fi camera ei, după ce face cunoștință cu Jonsy.

Nimeni n-ar fi putut ghici cât de tare bătea inima lui Christabel în timp ce-i urma pe verandă, apoi în hol, până în bucătărie, o încăpere enormă și confortabilă, cu ferestre pe trei laturi, dintre care una spre munții din fața casei.

Jonsy tocmai se întorcea dinspre aragaz, cu o cratiță maro uriașă, iar Christabel pricepu imediat că anume își plănuise mișcarea astfel, pentru a nu fi nevoită să-i întindă mâna. N-o condamna. Era firesc să fie prudentă, cu o soră a Lisei.

Jonsy era o femeie bine făcută, cu păr blond-cenușiu și ochi albaștri... genul de ochi care întotdeauna sunt pătrunzători și șireți. O salută destul de amabil, însă Christabel percepu un tremur pe sub tonul ei de un calm studiat și simți pe dată că o simpatiza.

— Mă bucur că ai ajuns înainte să se întunece. Vino un moment, înainte de a-ți arăta copiii camera pe care ți-am pregătit-o. Trebuie să fii obosită, după atâta drum.

Conrad, urmând-o pe Christabel, spuse:

— Mă rog, văd că am cam întârziat cu prezentările... A trebuit să salvez o șopârlă de motanul ăla afurisit, Peterkin...

Copiii, care coborâseră din nou, deveniră imediat atenți.

— Unde e? E grav rănită?

Clătinând din cap, Conrad puse valizele pe podea.

— Nu, mai puțin coada, pe care și-a pierdut-o, desigur... dar, în cercurile șopârlelor, cozile nu sunt strict necesare. O să-i crească la loc. S-a ascuns sub casă, prin grilajul ăla stricat al ventilatorului. Da' ascultați cotoiul... cum mai miorlăie în semn de protest!

Râseră cu toții de miorlăitul revoltat care răsun de afară. Jonsy se duse la frigider, scoase niște lapte, luă o farfurie și spuse:

— Dați-i-l pe ăsta, repede, și puțin ficat. Asta o să-l împace.

Copiii dispărură, iar Jonsy continuă, pe un ton mai firesc:

— E așa de ușor să le abați atenția, Domnul să-i aibă în pază, la vârsta asta. Toată ziua le-am găsit câte-o ocupație.

Încordarea lui Christabel se risipi. Răspunse repede:

— O, doamnă Johnson, vă sunt atât de recunoscătoare că ați avut grijă de ei! A fost îngrozitor, să fiu atât de departe. Dar observ cât de bine au fost îngrijiți. Voi încerca să mă arăt la aceeași înălțime ca dumneavoastră.

Doamna Johnson o măsură cu privirea, uitându-se apoi drept în ochii ei.

— E-n regulă, fetițo. După cum au vorbit ăștia micii despre mata, am ghicit eu c-o să le fie bine o dată ce-ajungi aici. Și nu doar în ultima vreme, da' tot timpul. Nu mă-ndoiesc că te cam temuși cum o s-o iau, că se amestecă și altă femeie, da' mă bucur că-i aici cineva de-al lor, n-ai de ce să-ți faci griji.

Christabel fu atât de bucuroasă, încât aproape își pierde controlul.

— Nici nu știți cât înseamnă asta pentru mine! Exact de-așa ceva mi-era groază. Mă simt ca o intrusă, dar n-aveam ce face. Deși credeam că voi avea de înfruntat doar situația lăsată în urma ei de o soție și mamă care a fugit de-acasă, nu și acest deznodământ tragic. A fost un adevărat șoc, dar când știu că dumneavoastră v-ați gândit că ar fi mai bine să vin aici, mă simt mult mai ușurată.

Ochii ei verzi-căprui întâlniră privirea pătrunzătoare a bărbatului pe care-l cunoscuse ca Tod Hurst. Nu lăsa să se ghicească nimic. Spuse doar atât:

— Copiii împacă motanul. Am să te conduc în camera ta. Care e, Jonsy?

— Aia dintre ale lor, bineînțeles. S-au străduit mult să mă ajute s-o termin de pregătit, azi.

Conrad luă cele două valize, iar Christabel îl urmă cu geanta de voiaj. Vechea casă avea un aer atât de victorian încât, în oricare alt moment, Christabel ar fi fost fermecată. Pe pervazurile ferestrelor mici din capătul unui culoar lateral erau puse ghivece cu geranii, iar pe o mașină de cusut veche, cu pedală, acoperită cu o pânză albă brodată, creștea o ferigă. Fotoportrete ale înaintașilor, în rame ovale de stejar, împodobeau pereții de ambele părți ale scării înguste.

Cotiră la dreapta, pe un culoar a cărui fereastră din capăt dădea în lungul văii dintre munții ce păreau nesfârșiți, iar Conrad deschise ușa din mijloc. Razele soarelui, intrând prin cele două ferestre, aureau un covor persan înconjurat de capetele podelelor lăcuite. Christabel văzu două paturi gemene, de fier și alamă, acoperite cu păaturi albe ca zăpada mărginite cu canafi, dintre care unii dispăruseră cu vremea.

Copiii, exagerând ca orice copii, umpluseră camera cu dalii, crini, margarete și ferigi.

Conrad Josefsen puse valizele jos și rămase privind-o. Christabel avu din nou o senzație de ireal. Chiar putea fi acela omul care râsese și glumise cu ea în acea excursie idilică prin comitatele de sud-vest, care citase din Tennyson? Se înșelase amarnic, căci el știuse tot timpul cine era ea. Și totuși îi spusese, în acea seară magică, pe St. Catherine's Hill, deasupra orașului adormit Winchester, că avea să-i spună ceva. După care, se răzgândise peste noapte. De ce?

Se întrebă vag dacă nu cumva primise, când se întorseseră la hotel, o scrisoare din Noua Zeelandă, în care i se spuneau noi lucruri neplăcute despre comportamentul Lisei, făcându-l să ajungă la concluzia că toate aveau o limită, că nu mai voia să aibă nimic de-a face cu rudele cumnatei lui care-i frângea lui Rogan inima. O judecată aspră dar, poate, de înțeles. Oricum, în privința asta, Christabel n-avea ce face.

Pe neașteptate, Conrad spuse:

— Ei... presupun că o găsești prea elegantă pentru cuvinte? Miroase a epoca pionieratului, nu-i așa? Oricum, casa cea nouă are tot ce-ți poți dori mai modern, așa că, după ce-ai s-o vezi, dacă vrei să te muți acolo cu copiii, n-o să te împiedicăm.

Christabel se simți silită să-i răspundă, pentru a-l înștiința că înțelesese aluzia:

— Singurul motiv pentru care aș prefera casa cea nouă, Tliaddeus, ar fi acela de a nu te deranja locuind sub același acoperiș. N-am altă grijă decât copiii. S-ar putea să se fi atașat de camerele lor de-acolo și să vrea să se întoarcă. Din partea mea, aici ar fi ideal, pentru că am uși de legătură cu ambele camere și pot ajunge ușor la fiecare dintre ei, dacă visează urât sau au nevoie de mine. Există chiar și o masă de scris.

Ochii i se îndreptară spre o măsuță de sub fereastră, cu două sertare și tăblie lată, pe care se aflau o sugativă, coli de scris, plicuri și un stilou.

Conrad aruncă o privire spre mașina de scris portabilă pe care Christabel o lăsase pe podea, la picioarele ei.

— Doar n-ai de gând să scrii în continuare pentru Londra?

Pe un ton sec, Christabel răspunse:

— Nu-i voi neglija pe copii, te asigur, dar mi-au rămas câteva treburi

neterminate și sunt datoare să le rezolv.

Conrad ridică din umeri.

— N-am vrut să te jignesc dar, dacă o iei așa, n-am ce-ți face. Numai că... mi se pare nefiresc să scrii aici documente necesare la Londra.

— Numai la așa ceva nu m-aș fi așteptat de la tine. Și tu bați la mașină manuscrite și le trimiți editorului. Cred că o faci și când munca la stână îți lasă puțin timp liber, nu?

Gura lui Conrad se strânse cu amărăciune.

— Într-adevăr. Mă apasă, uneori, dar în momentul de față Rogan are nevoie de mine tot timpul.

Era ridicol, dar Christabel se simțea totuși vinovată. Sora ei adusese stâna în acel impas, perturbând viețile mai multor oameni, nu doar pe a ei și a lui Rogan.

— Atunci, te las, continuă Conrad. Baia e vizavi, ușa din mijloc. Poate ai nevoie să te speli sau să te schimbi, dar nu uita că Jonsy a spus să fim în curând pregătiți pentru cină.

Christabel ar fi preferat să se schimbe, dar se săturase să tot fie asemănată cu Lisa, căreia nu-i pasase cui îi dădea programul peste cap, numai pentru ca ea să apară elegantă și dichisită. Se pieptănă, recunoscătoare că firele de păr i se cârlionțau natural la capete, se rujă, își aplică pe încheieturile mâinilor puțin parfum de lavandă și coborî la parter să-i pregătească pe copii.

— După ce terminăm de spălat vasele, îi informă ea, va trebui să-mi arătați locurile, ca să nu mă fac de râs dacă trebuie să chem pe cineva la telefon și nu voi ști să deosebesc lânăria de fânar.

Hughie zâmbi.

— Nimeni n-ar putea face o prostie ca asta, mătușă Christie, lânăria e mereu plină cu smocuri de lână, iar fânarul, cu fân.

Pe neașteptate, Conrad îi veni în ajutor. A

— Mătușă ta vrea să spună că, dacă îi cere cineva să aducă mâncare pentru câini din congelator, trebuie să știe dinainte unde e, ca s-o pună la dezghețat... sau biscuiți pentru câini, sau grăunțe pentru găini... și unde-și depun ouăle. Și diversele

padocuri, cum le numim noi.

— Dac-o să tot umble de colo-colo după oameni, spuse Hughie, mai bine-ar învăța să meargă pe bicicletă.

Și, imediat, copiii se luară la întrecere în a declara diversele lucruri pe care trebuia să le știe mătușa lor. Hughie spuse:

— Și la câini să nu le dai carne crudă! Nici pomeneală! Dacă vezi pe undeva ficat, ăla-i pentru pisici. Altfel, o s-avem mari probleme cu inspectorul veterinar, da' poate-o să te ierte, știind că ești nepricepută. O să-ți arătăm unde-i șanțu-n care îngropăm gunoiul. Nu-i zicem groapă de gunoi, fiindcă preferăm un șanț lung. Vouă, acolo, nu vi se-adună gunoiul, și-i mai bine așa. Noi facem altfel. Ținem toate resturile de mâncare pentru câini, pisici și păsări, și pe celelalte le-ngropăm. Tata folosește un săpător de șanțuri ca să facă șanțul, și pe urmă ca să-l astupe.

— Și porțile, interveni Davina. La țară, e-o adevărată crimă să lași porțile deschise, o crimă gravă.

— Atâta lucru știu și eu, spuse umilă Christabel, dar încep să înțeleg că mă așteaptă atâtea riscuri, încât va trebui să fiu însoțită ori de cât ori pun piciorul afară din casă.

Jonsy râse.

— Totu-i să ai minte, și-s sigură că mătușa voastră are destulă!

Christabel văzu sprâncenele lui Conrad ridicându-se. Bănuie că nu-i plăcea ca Jonsy s-o laude. Avea să-i arate ea lui!

Jonsy scoase o față de masă dintr-un sertar și porni spre ușa bucătăriei. Christabel reacționa imediat.

— Doamnă Johnson, nu luăm masa aici, la bucătărie? Lângă fereastra asta înșorită?

Doamna Johnson o privi cam spășită.

— Păi, mă gândeam ca, în primă matală seară aici, să mâncăm în sufragerie...

— Am venit aici să lucrez, nu ca să le dau altora și mai mult de lucru. Să procedăm așa cum faceți de obicei. Copii, voi știți unde sunt toate, aduceți tacâmurile și ajutați-mă să pun masa, până aduce doamna Johnson farfuriile.

Christabel începea să se destindă treptat. Copiii turuiau întruna, Hughie părând să se comporte mai firesc. Davina avea cearcăne mari sub ochii ei căprui, făcând-o să arate nefiresc de matură. Pe Christabel o durea inima.

— Unchiule Conrad, întrebă Hughie, lui tata i-a plăcut desenul cu Fleetfoot pe care l-am făcut eu?

Lui tata! Vorbea cu atâta afecțiune! Cum putuse Lisa să le strice copiilor ei o viață atât de fericită?

— Sigur că i-a plăcut. Când a venit de la spital, bunica a spus că surorile i l-au lipit cu scotch pe tava patului.

— Fleetfoot e calul lui Rogan? întrebă Christabel.

— Nu, clătină din cap Hughie, e iedul meu. Adică, acum nu mai e ied. Mama lui a fost împușcată și l-a adus unul din vânătorii de cerbi. Tata i-a făcut un ocol mare.

După masă, în timpul plimbării pe-afară cu copiii, Christabel se miră că, deși era o oră atât de târzie, încă mai era lumină. Nu-i venea să creadă că erau în luna februarie.

— Sigur, încă mai suntem pe orarul de vară, spuse Davina, dar la sfârșitul lunii ceasurile se dau cu-o oră înapoi, așa că avem dimineți mai luminoase și se înserează mai repede.

Davina vorbea cu o gravitate care lui Christabel nu-i plăcea. Poate avea să-i treacă, în timp...

După ce-i culcă pe copii, Christabel coborî scara și ieși pe terasele din fața casei, în lumea aceea alpină cu munți enormi și tăceri adânci. O lună palidă și miliarde de stele luminau priveliștea. Coborî până la râul care șopotea prin fundul văii, curgând spre lac. Acolo se opri pe un podeț vopsit în alb, cu mâinile pe balustradă, și-și dădu frâu liber lacrimilor.

Deodată, simți că nu mai era singură și tocmai se pregătea să se întoarcă, țeapănă, când îl auzi dregându-și glasul... Conrad.

Atunci se întoarse, știind că i se vedea luciul lacrimilor în lumina lunii. Spuse, cu voce înecată:

— Vreau să fiu singură, Conrad. Am să vin în casă mai târziu. Te rog, respectă-mi nevoia de intimitate.

— Bine, voi pleca, răspunse el, dar nu încă. Jonsy m-ar mânca de viu, ar crede c-am zbârcit-o. Ea m-a trimis, te-a văzut coborând și a spus că s-ar putea să suferi de un efect întârziat al șocului, că dacă noi suntem mai preocupați de relele pe care le-a cauzat Lisa, tu ai pierdut o soră și, în ultimul an, amândoi părinții.

Când Christabel nu-i răspunse, adăugă:

— Te ar ajuta cu ceva cuvintele? Poate fiindcă în fața copiilor a trebuit să te stăpânești.

Christabel își înghiți un suspin.

— Nu stăpânitul a fost problema. Mă simțeam dură și aspră înăuntrul meu, și nu puteam s-o iert. În primul rând, pentru ceea ce i-a făcut Davinei. Deși nu e la fel de zdrobită ca Rogan, are răni în suflet. Mă apucă groaza când mă gândesc... încheie ea, cutremurându-se.

Conrad o prinse de cot și o întoarse spre el, privind-o în ochi.

— Poate ar fi mai bine să-mi spui, ca să-ți alungi groaza asta.

În sufletul lui Christabel se răzvrăti nemulțumirea.

— Și tu ce ești, psiholog amator, sau ce? Ori ești doar curios?

Știa că riposta irațional, ca un animal rănit.

— Am studiat psihologia la universitate, da. Dar în momentul de față sper că nu e decât bun-simț. Ceva ce înveți la universitate... sau doar trăind aici, în munți. Însă dacă-ți închipui că nu e decât curiozitate, am să plec.

Christabel își mușcă buza și ridică mâinile, ștergându-și lacrimile. Când Conrad îi puse în mână o batistă mare, își suflă nasul, apoi spuse:

— Îmi pare rău că am spus asta. Poate m-am apărat de gândul care-mi trecuse prin cap. Când am văzut ce i-a făcut Davinei, m-am gândit că ceea ce li s-a întâmplat, Lisei și aceluia om, a fost un act de justiție poetică. Îngrozitor gând! Când eu aveam cinci ani, iar Lisa cincisprezece, era o soră atât de bună! Dar avea undă aceea de egoism de la tatăl ei. Și, cu cât creștea, cu atât egoismul ajungea să-i domine tot mai mult calitățile...

Își îngropă fața în palme.

Brațele lui Conrad o cuprinseseră, nu într-o îmbrățișare senzuală, ci numai ca un gest de consolare între două ființe omenești.

— Ușurează-te, spuse el, poate ca fratele pe care Christabel nu-l avusese niciodată.

Urmându-i sfatul, Christabel se lasă în voia plânsului.

Apoi, când totul se sfârși, ridicând capul de pe umărul lui, îi spuse:

— Îți mulțumesc, Conrad Josefsen. Mi-am revenit. De obicei nu-s așa de plângăcioasă, și nici atât de aspră, ca să nutresc asemenea gânduri. Nu vreau să fiu prea aspră cu Lisa, sau prea sentimentală. Tot ce putem face e să adunăm cioburile și să încercăm s-o luăm de la început.

Se șterse la ochi cu batista lui, apoi privi peisajul, simțind că o liniștea.

— Asta, spuse ea, arătând spre piscurile argintii, face ca toate problemele și chinurile noastre să pară mai mărunte. Acum simt că pot face față zilei de mâine. Poate că numai pentru mâine trebuie să-mi fac griji, nu pentru toate zilele care vor urma. Dacă aș crede că așa și-ar reveni mai ușor, aș lua copiii la Londra, cu mine, dar astă-seară, când Hughie a întrebat: „Cum i-a plăcut lui tata desenul meu?”, am știut că nu-i atât de simplu. Copiii îl iubesc pe Rogan. Iubesc Thunder Ridge, și Mount Cook, și Lacul Pukaki, și tot ce e aici.

Stăteau amândoi rezemați de balustrada podului, privind apele negre ale râului. Conrad spuse:

— Mai sunt și sentimentele lui Rogan la mijloc. Îi iubește pe copiii ăștia ca și cum ar fi ai lui. Zace în spital, întrebându-se frământat cum îi afectează. Ai să vezi, când va veni acasă. O vom lua treptat, cum spuneai, de pe-o zi pe alta. Am speranțe mai mari, de când...

Se întrerupse.

— Continuă, îi ceru Christabel. De când ce...?

Încet, Conrad răspunse:

— Poate că e ridicol să pun atâta preț pe întoarcerea Barbarei acasă. Cred că mă agăț ca înecatul de un pai, dar Barbara va lucra ca guvernantă pentru copiii lui

Mary și ai lui Ninian, pentru Davina și Hughie și pentru ceilalți copii ai ciobanilor de-aici. Barbara e la fel ca bunica ei, Elspeth Macandrew, și are același har. Mama mea l-a descris odată ca pe puterea de a te face să simți că Dumnezeu e în cer, împăcat cu lumea. Barbara ne va ajuta să revenim la o viață mai normală.

Christabel își aminti ce spusese, că Barbara era o femeie deosebită. Deosebită pentru toată lumea, se părea. Oare era la fel de deosebită, sau poate chiar mai mult, și pentru Conrad?

Își petrecură seara uitându-se la televizor, care fusese instalat destul de recent, întrucât munții creau mari probleme tehnice. Conrad continua să converseze, ocolind subiectul situației tragice în care se aflau. Era tot ce putea face, tratând-o ca pe o vizitatoare de peste mări și țări.

— Ți-a fost greu să vii cu avionul până aici? întrebă el. M-aș fi așteptat să dureze mai mult.

— A, un prieten al meu are o agenție de voiaj – soțul celei mai bune prietene. Ar face orice pentru mine. Timothy Stennison, un om minunat. Am lăsat totul în seama lui. Mi-a găsit chiar și chiriași pentru apartament – și tot el mi-a propus să fac o escală la Vancouver, unde am o mătușă, sora tatii, singura rudă care ne-a mai rămas. Cu ajutorul lui Tim, parcă s-ar fi rezolvat totul cu o baghetă magică.

— Desigur, ai avut mare noroc. Nu multora le-ar fi ieșit atât de bine.

Oare ce o făcea să bănuiască un anumit sarcasm sec în tonul lui? Ca și cum ea s-ar fi folosit de oameni la fel cum făcuse întotdeauna Lisa...?

Răspunse scurt:

— N-a fost efectul farmecului meu personal, teamă mi-e. A făcut totul pentru că sunt cea mai bună prietenă a soției lui. Știi cum e...

— Da, știi cum e... încuviință Conrad, iar Christabel o văzu pe Jonsy ridicând ochii de pe ciorapul lui Hughie, pe care-l cosea, privindu-l surprinsă.

— Cred că le-a părut rău când v-ați luat rămas-bun, continuă Conrad. Noua Zeelandă nu mai e atât de departe, ca timp, dar biletele de avion nu sunt ieftine.

Christabel îi dădu dreptate „apoi adăugă:

— În cazul ăsta, însă, nu-i chiar atât de inaccesibilă. Timothy e un lider în

afacerile de voiaj și face călătorii de familiarizare prin întreaga lume. L-am putea vedea aterizând aici, într-o bună zi. Știu că se gândea să vină.

— După ce te-ai hotărât tu să vii, vrei să spui?

— Da. A mai fost o dată, demult, dar când am plecat a spus că s-ar putea să-l văd aici în curând. Doar ca să mă înveselească, probabil.

— Își va aduce și soția? întrebă Conrad.

— Mă îndoiesc. Copiii lor sunt încă destul de mici. Lui Janice nu-i place să-i lase cu altcineva și, dacă vin când copiii sunt în vacanță, aici ar fi iarnă.

— Da, și mulți bărbați preferă să călătorească singuri, oricum...

Din nou, ceva din tonul lui o tulbură pe Christabel.

— Numai fiindcă singur se deplasează mai repede, preciză ea, și nu-și poate părăsi pentru prea mult timp firma.

Deodată, Christabel se simți stânjenită. Probabil Conrad credea că plănuia o ședere lungă. Poate chiar o mutare definitivă. De-asta trebuia să vorbească atât de... atât de cum? Atât de dezaprobat.

Deocamdată, nu se putea hotărî cât de mult timp avea să rămână, iar viitorul era, cu siguranță, neclar pentru Christabel Windsor, pentru Davina și pentru Hughie.

Capitolul 6

A doua zi, Christabel descoperi că avea nevoie de mult curaj și înțelepciune ca să lege la loc firele pe care le retezase Lisa, și să le urzească din nou copiilor o viață normală de familie. Avea de făcut nenumărate lucruri extrem de dureroase.

Un avantaj fu acela că, imediat după micul dejun, Conrad luă copiii la Mount Hebron Station, pentru școală. Aveau de făcut șapte mile pe drum, dar se părea că pentru acei oameni, născuți și crescuți în tradiția unor distanțe mult mai mari, cu drumuri care cândva nici măcar nu fuseseră vrednice de acest nume, șapte mile pe o șosea asfaltată și peste râuri traversate acum de poduri însemnau o nimica toată.

Christabel făcu paturile, șterse praful și-și despachetă toate lucrurile, înainte de întoarcerea lui Conrad.

Între timp, Jonsy mai pregătise un ceainic și copsese cornuri cu brânză și ceapă-franțuzească.

— Când am, folosesc ceapă verde, spuse ea, dar ceapa asta ne ține toată iarna, pentru salate și sandvișuri.

Christabel fu surprinsă să constate că-i era foame. Probabil că aerul montan îi stimulase pofta de mâncare.

Jonsy își mai turna o ceașcă de ceai, când apăru și Conrad.

— Conrad, spuse ea, ai putea să lași pe săptămâna viitoare treburile la care te gândești. În săptămâna asta, am rămas în urmă cu destule.

— Nu, răspunse Christabel neînduplecată. E mai bine să le rezolvăm acum. Sunt dureroase, dar necesare, la fel ca o intervenție chirurgicală. Nu trebuie să le amânăm.

Jonsy nu părea prea convinsă. Conrad spuse:

— Din câte cred eu, Christabel e destul de rezistentă ca să suporte.

— Oricine ar crede c-o cunoști de mai multă vreme, nu doar de-o zi, remarcă Jonsy.

Spre nemulțumirea ei, Christabel simți că i se înfierbântau obraji. Speră ca nimeni să nu observe.

Conrad începu să vorbească, dar Jonsy îl întrerupse:

— Vrea să te duci la casa cea nouă și să iei de-acolo lucrurile care l-ar putea tulbura pe fratele lui când se va întoarce acasă. Și pentru copii ar fi mai bine, dar cred că ți-e greu s-o faci atât de curând după ce ai venit.

— Ce zici, Christabel? întrebă Conrad. Numai tu poți decide.

În fața unei asemenea provocări, ce altceva ar fi putut răspunde decât:

— Hai, să terminăm odată.

— Mulțumește Cerului că fata asta nu-i slabă de înger, băiete, comentă Jonsy. Nu multe ar face față așa de curând. Atunci, hai, duceți-vă.

În timp ce se apropiau de casa cea nouă, Conrad spuse:

— Cred că ești cea mai dezarmantă persoană pe care am întâlnit-o vreodată. Mă așteptam ca Jonsy să fie mai reținută cu tine, la început. Dar și-a format pe loc

părerea, ceea ce e rar pentru ea, că ești cu totul altfel.

— Conrad Josefsen, în veci nu voi fi în stare să te înțeleg! exclamă Christabel. Ce idei ciudate ai! Mi se părea evident că, deși Lisa și cu mine am avut aceeași mamă, eram cum nu se putea mai diferite. Nu vreau să par lăudăroasă, dar așa e. Doamna Johnson n-a luat o hotărâre pripită. A spus foarte clar că, din ceea ce-i spusese copii despre mătușa lor, reieșea că nu semăn deloc cu Lisa. Poate că, petrecând atâta timp în Auckland, n-ai auzit la fel de multe ca ea. Știe că sunt altfel.

Conrad spuse sumbru:

— Sper să nu aibă niciodată motive să se răzgândească.

Păstrându-și tonul calm, Christabel replică:

— La asta, nici nu știu ce să-ți răspund. Nu văd ce motiv de a se răzgândi ar avea. Sper sincer că nu ești atât de încuiat încât să cauți asemănările cu lumânarea! Și-acum, hai să ne-apucăm de munca asta dezgustătoare pe care se pare că trebuie s-o facem împreună. Spune-mi, de ce e atât de urgentă pentru tine? Din câte mi-ai spus despre Rogan, ar putea trece săptămâni de zile până se va întoarce aici, chiar dacă i se va permite să-și petreacă perioada de convalescență cu părinții voștri, la Timaru.

— Nu-s prea sigur. De cum se va înzdrăveni cât de cât, va urni cerul și pământul ca să se întoarcă aici. Camerele trebuie să fie rearanjate.

Christabel era foarte neliniștită pentru copii. Cum aveau să reacționeze, întorcându-se în casa aceea fără mama lor?

— Conrad, casa cealaltă e atât de mare, de ce nu pot rămâne acolo? Iar Rogan nu va avea nevoie de Jonsy, ca să-l îngrijească?

— Nici nu știu ce-o să vrea, însă bănuiesc că va dori să aibă copiii lângă el, oriunde va locui. Oricum, cred că mama și tata vor veni și ei cu el, la început.

— Și-atunci, rolul meu care e, în planurile tale?

— Va trebui să așteptăm și să vedem. S-ar putea ca, dacă se întorc aici, copiii să-i cam obosească pe mama și tata, așa că ai putea să te mai ocupi de ei.

Lui Christabel îi veni să-i spună:. „N-am nevoie de-o sinecură inventată anume pentru mine!” dar se stăpâni. Acel Conrad Thaddeus Brockenhurst Josefsen era un om prea autoritar. Poate că Rogan urma să fie de altă părere. Iar copiii puteau avea

nevoie de ea multă vreme, după întoarcerea tatălui lor acasă. Oricum, însă, n-avea să fie ușor. Se va simți ca o străină, amintirea vie a surorii ei după mamă.

Ajunseră pe terasa din față, amenajată cu mobilă de grădină din lemn de cedru, sugerând fermecător zile lungi, caniculare, și seri răcoroase. Conrad spuse:

— Uneori, când Barbara Macauley vine la Mount Hebron, lecțiile cu copiii din cele două familii pot avea loc și aici. Aseară, am vorbit la telefon cu familia Macandrew. Copiii lui Mary și-ai lui Ninian sunt mai mari decât ai noștri. Barbara are mașină, aici mai sunt și patru copii ai ciobanilor, și aș fi scutit și eu, sau oricine altcineva, de a parcurge acele paisprezece mile pe zi. În casa cea mare avem o sală de clasă veche – cred că încă n-ai văzut-o. Copiii o folosesc drept cameră de joacă.

— Soții Macandrew n-au cerut timp de gândire? întrebă Christabel. Unii oameni...

— A, am planificat asta încă mai dinainte, în eventualitatea că urma să vină Barbara. Mary și Ninian știu cât de mult înseamnă pentru mine s-o aducem pe Barbara aici. E singura compensație a acestei situații nenorocite.

Christabel se întoarse spre ușă.

— Bine, atunci hai să ne apucăm de treabă. Dacă vrem să îndepărtăm toate urmele Lisei, trebuie s-o facem cât timp copiii nu sunt aici.

Era o casă de vis... Cum îi putuse da prin minte Lisei s-o părăsească? Camerele aveau acces dintr-una în alta, în colțuri și alcovuri meșteșugit lucrate creșteau plante de interior, căminele fuseseră construite din pietre multicolore aduse din văile glaciare, pereții erau împodobiți cu tablouri pictate de unii dintre cei mai cunoscuți peisagiști montani ai țării, luminate cu aplici fixate pe pereți. Unele lămpi, intercalate iscusit printre altele, foloseau gaz, amintind că, în perioadele de viscol, alimentarea cu curent electric se putea întrerupe.

Cu un junghi de durere, observă că Rogan cumpărase numai mobilă nouă, elegantă și de bun-gust... totul, pentru a face fericită o soție ca Lisa. Dar ambianța îl descria mai degrabă pe Rogan decât pe Lisa, în special numeroasele rafturi cu cărți și mulțimea volumelor care le umpleau. Camerele copiilor erau încântătoare – nici nu era de mirare că se identificaseră cu acea viață. Dar, când ajunseră în dormitorul

mare, Christabel fu cuprinsă de o spaimă dureroasă. Se gândea la Rogan, care trebuia să se întoarcă în acel... mai degrabă budoar decât dormitor conjugal... mai mult al Lisei decât al lui.

Arăta superb... patul ornamental, în formă de scoică, alb cu auriu, pentru a încadra părul blond-roșcat al Lisei și ochii ei de topaz... perdelele ca o ceață verde-aurie, pernele cu volane, oglinda imensă care acoperea aproape în întregime un perete, masa de toaletă pe care se înșirau nenumărate creme și parfumuri care ar fi putut umple un salon cosmetic. Pe jos era așternută o cergă albă – cât de nepotrivită pentru ca un bărbat să intre după ce fusese chemat să mute vitele la adăpost, în timpul dezghețului sau al unei ploi torențiale! O, Lisa! Dar pentru un om rănit, care se întorcea printre toate acele briz-bizuri ultrafeminine, singur și zdrobit, ce-avea să însemne?

Christabel își încleștă mâinile laolaltă, cumplit de nefericită.

— Ce putem face cu camera asta, Conrad? Doar nu-l putem lăsa să se întoarcă aici. Chiar dacă a fost deziluzionat, i-au rămas amintirile. Putem scăpa de toată cantitatea asta ridicolă de cosmetice, și de hainele ei, dar patul, draperiile, pufurile astea de satin...

Îi văzu o lucire în ochii albaștri, pe când strângea din fălci, dar cu hotărâre și – i se păru ei – satisfacție.

— Cred că Suntem de aceeași părere. Cu riscul oricărui reproș, am să mă debarsez de ele. Cunosc o firmă din Timaru care s-ar rezezi oricând să le scoată la vânzare. Voi plăti eu însumi redecorarea – drepturile de autor pe luna noiembrie au fost foarte generoase. Și voi aduce aici lucrurile lui Rogan din vechea lui cameră de-acasă. Ce zici? Îmi arog prea multe drepturi?

Lui Christabel îi mai veni inima la loc. Conrad îi cerea sfatul!

— Cred că amândoi ne asumăm riscul ăsta, dar de ce n-am împărți vina pe din două? Cred că între tine și Rogan există o legătură foarte strânsă, nu-i așa? Destul de puternică pentru a rezista în fața unei dispute minore, dar dacă va vedea că și sora Lisei a fost de aceeași părere, poate o să vă împăcați mai ușor. Va înțelege că am vrut să-i ușurăm durerea. Însă ar trebui să discutăm și cu doamna Johnson. Spuneai că

Rogan i-a fost ca un fiu. Să-i cerem părerea.

Conrad dădu din cap.

— O chem acum. E o hotărâre foarte importantă. Am s-o sun de-aici.

În timp ce Conrad se ducea să dea telefon, Christabel luă o cutie și începu s-o umple cu lucruri. Oricând era trist să elimine obiectele personale ale cuiva drag, dar era și mai trist când acea membră a familiei le lăsase în urmă nu numai murind, ci și distrugând încrederea și armonia dintre cei din jur. Toate începură să se îngrămădească înăuntru, parfumurile, sprayurile, loțiunile. Luă hârtia care fusese întinsă sub cutii și o așternu deasupra, să nu le mai vadă.

Deschise un sertar. Era aproape gol. Nu rămăseseră decât lucrurile mai puțin valoroase. Scoase o jachetă, două batiste, un batic șifonat, o hârtie. O întinse, aruncă o privire peste cuvintele scrise și se cutremură. Simți că i se făcea rău. Începu să citească:

„Iubito, totul e-n regulă. Trecătoarea s-a deschis din nou. Mâine vei scăpa de toate astea, de această viață care nu ți se potrivește deloc. Vom pleca mai întâi în Australia, ca să ne distrăm puțin cu-adevărat. Ai nevoie să te recreezi câteva săptămâni, înainte de a trimite după copii. Dacă trebuie neapărat – cum spuneam, poate vor dori să rămână la fermă. Iar apoi. Mergem la Hong Kong – o viață minunată! Iar acolo am tot ceea ce e necesar pentru a trăi bine. Vom face și multe călătorii – o să-ți placă la nebunie. Afacerile mele mă poartă prin toată lumea. Să nu te codești tocmai acum, nu-mi frânge inima. Arde scrisoarea asta. Nu vreau să ne mai stea nimic în cale.

Neglijenta de Lisa, care nici măcar nu se deranjase să-i dea foc! Trecătoarea respectivă trebuia să fie Pasul Lindis. Conrad spunea că fusese închis din cauza unei alunecări de teren.

Încă mai stătea în același loc, distrusă, când Conrad reveni în cameră. Îi întinse scrisoarea fără o vorbă.

Conrad o citi, apoi ridică spre ea capul, privind-o lung.

— Ei?

— S-a dus cu el, chiar și când i-a spus că, poate, copiilor le-ar fi mai bine aici.

Găsesc că e de neiertat. Pot înțelege că Lisa s-a lăsat sedusă de promisiunile lui, de atracția unei asemenea vieți. Dar să-și părăsească propriii copii... nu!

Vocea îi deveni mai aspră.

— Asta le pune capac la toate. Gata cu nostalgia! Gata cu sentimentalismele, cu privirile în trecut, spre copilărie. Vom aduna cioburile pe care le-a lăsat în urma ei. Nu-mi voi permite să fiu nefericită, plângăreață. Să mergem înainte.

Spre surprinderea ei, Conrad se apropie și o luă de mână.

— Christie, nu cred că ne putem permite să ne alungăm din minte – sau din suflet, dacă vrei – gândurile bune și amintirile frumoase. Pare într-adevăr incredibil că, deși a știut că Burford Grosset nu voia copiii, a riscat totuși să plece cu el. Dar acordă-i beneficiul îndoielii – poate a crezut că avea să-l convingă. Nu exclude amintirile mai plăcute, altfel se va strica și trecutul, nu numai prezentul.

Christabel era uimită. Acela era omul care păruse atât de aspru, care n-o dorise acolo fiindcă o credea atinsă de aceleași năravuri. Omul care păruse atât de strâns înrudit cu ea când străbătuseră împreună vechile drumuri ale Angliei, care o sărutase în Valea Avallonului și printre copacii de pe Colina Sfintei Catherine... Care păruse să făgăduiască un viitor al lor împreună, iar apoi dispăruse fără urmă. Ce caracter complex avea, ce amestec formidabil, provocându-ți revolta la un moment dat, iar în următorul dezarmându-te cu o asemenea putere de înțelegere. Christabel își detesta acele sentimente greu de controlat, senzațiile fizice pe care i le trezea la viață atingerea lui. Nu voia să-l dorească pe omul acela când cald, când rece. Dar îi era recunoscătoare pentru ceea ce spusese.

Dădu din cap. Conrad continuă:

— Nimeni nu mai trebuie să vadă scrisoarea asta. Nici chiar Jonsy. Oricum, nu vine înapoi, consideră că ne vom descurca mai bine singuri. Dar e de acord că trebuie să ne descotorosim de toate farafastăcurile și flecușetele astea.

Va să zică, mai erau și alți oameni de aceeași părere. Gândul o încuraja.

Își continuă munca. La amiază, Jonsy le aduse de mâncare.

— Am sunat la Timaru, Conrad, și mai au mochetă ca aia din restul casei, cum ai spus tu. Mai au și măsurile întregii case, așa că au s-o trimită cu cineva peste trei

zile, ca s-o pună în locul cergii. Apropo, nu e nevoie să te întrerupi ca să te duci după copii. Ninian și Mary vor veni încoace, ca s-o cunoască pe Christie. Le-am spus cum e, înțelegi, și vor s-o facă să se simtă ca acasă. Nu-și mai încap în piele de bucurie că vine Barbara, bineînțeles. Aveau sentimentul că n-o să se mai întoarcă niciodată.

— Se îndrăgostise prea mult de viața din Fiji? întrebă Christabel, ca să spună și ea ceva.

— Nu cine știe ce. Îi plăcea destul de mult, deși s-ar fi putut doar să spună așa, în scrisori, ca să nu creadă că suferea de dorul de casă. Acum, totul o să revină la normal.

Jonsy stătu un moment pe gânduri, apoi îl privi pe Conrad:

— Când s-a hotărât să plece de-acolo, știa că te întorseseși?

— Mă îndoiesc. Poate dintotdeauna s-a gândit că ar putea fi guvernanta aici, iar accidentul lui Rogan n-a făcut decât să-i grăbească decizia.

Jonsy și Conrad se înțelegeau subtil cu privire la toată situația. Dialogul lor părea să ascundă și altceva. Apoi, Jonsy se ridică, strânse vasele și plecă, adăugând peste umăr:

— Nu vor veni până la patru. Vedeți să nu vă găsească ăia micii aici. S-au acomodat destul de bine în casa veche și nici nu-i de mirare. E mai primitoare pentru copii. Până și vechile portrete le plac. Curios, cât de mult le plac vechiturile alea tinerilor.

Conrad îi spuse lui Christabel:

— Copiilor le place continuitatea. Succesiunea generațiilor inspiră stabilitate. Tinerilor le plac povestirile din copilăria părinților, relatările despre trecutul locurilor din jur. Copiii pot adopta o moștenire. La fel cum Rogan e fiul de suflet al lui Jonsy, dacă nu și de sânge. S-au integrat aici.

Da, într-adevăr, Conrad considera că viitorul copiilor era acolo. Dar unde era viitorul lui Christabel?

Când familia Macandrew sosi, năvălind afară din mașina mare de teren, împreună cu Davina și Hughie, atmosfera reveni la normal, tragedia estompându-se în fundal. Copiii erau flămânzi și bine dispuși, după orele de curs, iar după ce Jonsy

le potoli foamea la masa pusă pe verandă, dispărură spre curtea de joacă, unde erau instalate porți de fotbal, un traseu de cricket, leagăne, balansoare și tobogane.

— Ia uite la Rosemary a noastră! se tângui Mary. Când te gândești că în primele câteva ore de după ce-am născut-o zăceam într-o toropeală plăcută, cu gândul la o fetiță gătită cu volănașe și bonețele... și când colo, nu-i arde decât să n-o întreacă Iain și Angus la jocurile băiețești! Ați auzit ce-a strigat când a zbughit-o? „Haideți să luăm mingea de rugby!” Și asta, într-o zi fierbinte de februarie!

Vorbea cu un ușor accent străin, nu american, ci...

— Canadian, îi răspunse ea lui Christabel. Canadian, de origine din Highland. Numele meu de fată a fost Mary Rose, iar familia Rose era din Inverness.

— Și ai venit aici ca turistă? o întrebă Christabel. Așa l-ai cunoscut pe Ninian?

— Nu, ne-am cunoscut în Singapore. Lucram acolo ca soră medicală și aveam de-a face cu niște soldați obraznici din Noua Zeelandă. Ca să-mi plătesc păcatele, l-am însoțit acasă pe soldatul ăsta Kiwi rănit.

— Numele tău de familie era Rose, și ți-ai botezat fiica Rosemary – ce frumos!

— Nu tocmai, deși ne-a plăcut și asta. Rosemary a fost botezată după sora mai mică a lui Ninian, care a murit în copilărie.

Ninian, care stătea de vorbă cu Conrad, întoarse capul spre ele.

— Iar tatăl meu s-a îndrăgostit de sora mea medicală... de numele ei, de înfățișarea ei... sora mea mai mică avea aceeași colorație din Highland, păr negru, ochi albaștri... iar în momentul când Mary a ajuns aici, l-a ajutat să aducă pe lume o iepșoară neagră care se năștea greu, așa că și-a spus că era reîncarnarea micii lui Ros Mhairi. Așa că m-am măritat cu moașa, ca să-i fac o bucurie!

Conrad chicoti.

— Ia seama, Nin! Eu aveam cam treisprezece ani la nunta lor, Christabel, și am auzit o poveste grozavă de la doamna Anderson, care era pe-atunci soția unui cioban de-al nostru. Îi spunea lui Jonsy cât de romantic fusese... exact ca-n filme, a spus ea. Fetița Andersonilor era fugărită pe drum de un taur. Mary venea cu mașina ei, a intrat între fetiță și taur și s-a repezit spre el. Mă crezi sau nu, Mary a doborât taurul la pământ! Dar în urma ei venea Ninian, cu altă mașină, ca un demon din iad, zicea

doamna Anderson, și probabil a murit de vreo mie de ori. Doamnei Anderson îi plăcea mult să spună povestea asta, nu-i așa, Jonsy? Și zicea că ceea ce-a urmat a fost extraordinar. Pe toți sfinții, Ninian, nu m-am mai gândit la asta de ani de zile. Aș vrea să-mi dai permisiunea s-o folosesc într-o carte. A zgâlțâit-o, a sărutat-o, și dacă n-ar fi fost logodiți încă dinainte de a fi plecat din Singapore, Mary ar fi jurat că o cerea în căsătorie!

Pe chipurile lui Ninian și Mary apăruseră expresii comice. Toți se uitau la ei. Nu păreau doar jenați, ci aproape... vinovați... ca și cum ar fi fost prinși cu mâța-n sac. Conrad spuse:

— Dumnezeuule, aici e ceva în neregulă... v-am atins la un punct sensibil? Ce se întâmplă? Haideți, spuneți!

Ninian ridică o mână.

— Ce s-a întâmplat atunci ne privește numai pe Mary și mine. Niciodată n-am satisfăcut curiozitățile vulgare în legătură cu acel incident.

Pe un ton complice, Conrad întrebă:

— De ce erați în mașini diferite? Mary fugea de tine? Dar... unde să fugă? Drumul ăla se înfundă în munți.

Jonsy răspunse, pe un ton care-l reducea din nou pe Conrad la nivelul unui copil de treisprezece ani ce se îndoapă cu bunătăți la o petrecere, trăgând cu urechea la bârfe:

— De-ajuns, Conrad! Oricât ești tu de scriitor, nu se cade să-ți bagi nasul chiar așa. Și ce-o să creadă Christie despre noi, nu știu. O să-și închipuie că n-ai deloc maniere.

Conrad nu mai putea de râs:

— Da' știu că mi-a plăcut! Ninian mă lua mereu de sus când eram mic, acum l-am pus și eu pe el în încurcătură.

Zâmbind, Ninian replică:

— Știi, mi se face milă numai când te văd... Stai, nu te repezi. N-am să-ți spun decât atât: Mary și cu mine avuseserăm o mică neînțelegere – îi intrase în cap o aiureală cu privire la... mă rog, la obligațiile mele din trecut... și la cele din trecutul

ei... sub forma unui fost logodnic, plus fostul meu colonel, care venea la ea val-vârtej, de la Hermitage. Încerca să-i oprească înainte de a ajunge la Mount Hebron. Iar taurul a rezolvat totul. Când am văzut-o în pericol, mi s-au limpezit mințile. Îmi venea să-i pun o ghirlandă de margarete la gât taurului ăluia, Dumnezeu să-l binecuvânteze. Iar mai mult de-atât n-ai să știi. Și-acum, mâncăm și noi, sau nu? Mor de foame!

Capitolul 7

A doua zi, din cerul senin șiroia un potop de căldură, făcând ca sublima lume cu zăpadă, ghețari și torente de pe munte să pară și mai mult un decor de cinema.

Christabel o văzuse pe Jonsy pregătind niște cantități enorme de cornuri și uscățele, pe care acum le ungea cu gem de fragi și afine, iar alături avea o grămadă de felii de pâine din care urma să facă sandvișuri.

— Pot să le fac și eu pe astea, se oferi Christabel, luând cuțitul și farfuria cu unt; Jonsy tăiase deja friptura rece de oaie și vită, pregătind alături murături și frunze de salată verde. Înțeleg că sunt pentru prânz?

Jonsy zâmbi.

— Nu, pentru gustare. Au plecat imediat după micul dejun, pe care l-au luat la șase. Sunt aproape patru ore de-atunci. Vor veni să prânzească la unu. Cei doi însurați au să se ducă la ei acasă, iar Gerry Meekham ia masa cu familia Green, dar între timp au mai venit doi de la Twizel. Vrem să terminăm de cosit fânul cât mai ține vremea frumoasă. Cei doi din Twizel vor mânca aici. Poți veni cu mine să le ducem gustările astea, cu camioneta de la fermă.

— Dacă-mi spui unde, le-aș putea duce eu singură, ca să te las pe dumneata să pregătești prânzul.

— Mi-ar fi dificil să-ți explic unde sunt. E un drum greu, cum n-ai mai văzut în viața ta. Am să conduc eu, iar tu poți deschide porțile. Așa, ai să știi drumul și le poți duce gustările de după-amiază, ca să mă mai odihnesc și eu.

— Mă bucur că pot fi de folos cu ceva, spuse cu sinceritate Christabel.

Când ajunseră la grupul de oameni, care se adunară imediat ce auziră camioneta, ochii lui Christabel străluceau. Era o scenă idilică. Frunzele câtorva plop de munte fremătau în lumina soarelui. Se așezară la umbra lor.

Cei doi tineri din Twizel se repeziră să stea lângă Christabel, care îngenunchease să despacheteze sandvișurile. Unul dintre ei îi făcu lui Conrad cu ochiul.

— Dac-aveai nevoie de un stimulent ca să ne-aduci aici, șefule, puteai să zici ce serviciu de lux avem... ba chiar, știu vreo juma' de duzină de băieți care s-ar fi dat peste cap să vină-ncoace.

Christabel râse.

— Da, cred că pentru niște bunătăți ca astea s-ar forma o ditamai coada!

Celălalt lucrător, pe nume Shaun, izbucni în râs.

— Ți-a zis-o, Bluey! La o fată ca asta-i plac complimentele de-a dreptul, pe alelalte nu le ia-n seamă. Scumpete, de tine zicea. Ești ca o ospătăriță de lux, la care clienții se-adună ca muștele.

— Doamne sfinte! exclamă Christabel. Nu cred că e cea mai inspirată comparație. Sunt plină de praf și ciufulită... Și uscățelele astea, nu-i așa că-s delicioase? Dacă aș mânca după pofta inimii, aș ajunge ca o balenă cât ai bate din palme!

Când ridică privirea, surprinse ochii lui Conrad ațintiți spre ea. Simți că nu-i plăcea admirația pe care i-o arătau bărbații. În piept i se răzvrăti din nou furia. Era hotărât s-o vadă în ea numai pe sora Lisei. Of, mai lua-l-ar dracu' de bărbat sucit!

Jonsy ar mai fi stat, dar Christabel nici nu voia s-audă.

— Haide, Jonsy... Vreau o lecție, ca să pot începe să-ți mai economisesc din timp.

La ora unu, când oamenii veniră la masă, primiseră un telefon de la Mount Hebron. Ninian avea de luat ceva de pe aerodromul din Mount Cook Village, așa că urma să-i aducă el pe copii.

După ce strânse vasele, Jonsy începu să prepare niște plăcinte uriașe cu fructe.

— Am să trimit două din astea și la familia Green – Sandra așteaptă al treilea

copil și-o să-i prindă bine. Voiam să fie gata înainte de a băga friptura la cuptor. Du-le tu plăcintele, așa vei avea ocazia s-o cunoști pe Sandra. Poți să treci și pe la Blackwell, ca să faci cunoștință cu Tania, și cu asta, ai cunoscut pe toată lumea. Da' mai întâi treci pe la poartă și ia poșta, și pe urmă le poți duce și scrisorile lor. Așa, Ninian o să mai câștige timp. Dacă vede că poșta a fost ridicată, probabil c-o să lase copiii la Portaluri. Și până te-ntorci aici, termin și eu gustarea de după-amiază. Sandvișuri nu mai fac, doar restul de cornuri și plăcintele cu fructe. În lunile care vin am să te mai învăț eu multe, ca să-mi poți lua locul, în caz că trebuie să plec.

„În lunile care vin!” Binecuvântată să fie Jonsy, o făcea să se simtă atât de binevenită! Numai dacă toți s-ar fi purtat la fel de cald cu ea!

Era o zi minunată. Christabel se simțea atinsă de vrajă, în timp ce din inimă i se mai risipea puțin durerea rece ca gheața care o cuprinsese de când primise scrisoarea lui Conrad, la Londra, anunțând-o că Lisa dezertase.

Câtă corespundență! aruncă sacul cu scrisori pe bancheta din spate. Avea să le sorteze acasă la Sandra Green. În timp ce trecea cu mașina prin Portaluri, Christabel își dădu din nou seama că acea lume era o mică împărăție în sine.

Sandra fu încântată s-o vadă, dar știa că nu trebuia s-o rețină prea mult.

— Să mai vii când bărbații lucrează pe-aici, prin apropiere, și nu va trebui să le duci gustările. Jonsy mi-a spus cât de pricepută ești. Are nevoie de un ajutor ca tine, în momentul de față. Ce păcat că Nat era plecat când s-a întâmplat toată nenorocirea asta... Dar era mai multă nevoie de el dincolo. Nepotul lui și-a rupt un picior, și are o turmă de vite de lapte enormă. Uite-așa ne vin urgențele, una după alta. Noroc că mai e destul timp până să-mi vină și mie rândul. Ai să treci și pe la Tania, da? A, sigur, ai aici poșta pentru ea. Seamănă cu Jonsy, același soi, dar mult mai tânără.

Se întrerupse din sortatul corespondenței.

— Ia te uită, un pachet par avion de la Londra, pentru Conrad! Doamne nu mă lăsa, e de la editor, și scrie pe el „Urgent”! Bietul Conrad! Sper să nu-i dea prea mult de lucru. Și-așa are destule pe cap. Interesant, nu-i așa, c-a ajuns scriitor? Și s-a ascuns de noi atâta vreme...!

Christabel făcu o mutră pesimistă.

— Presimt că astea-s șpalturi. Va trebui să le trimită înapoi de urgență, după ce le corectează... treabă pe care n-o poți face cu una cu două. Dacă-i la fel ca tatăl meu – și el a fost tot scriitor – o să le revadă de două ori și, chiar dacă citește repede, poate avea de lucru două zile încheiate cel puțin, sau chiar mai mult, dacă există greșeli grave sau modificări de făcut. Mai bine să mă duc repede după gustări, imediat ce-i duc Taniei scrisorile, ca să nu întârzii la Conrad cu pachetul.

Bărbații aveau în jurul ochilor pete mari de praf amestecat cu sudoare, și veniră repede la umbra copacilor. Christabel îl lăsa pe Conrad să bea mult ceai răcoritor și să mănânce puțin ca să se mai întremeze, înainte de a-i da vestea.

— Conrad, am recunoscut ceva în corespondență. E de la editorii tăi și poartă mențiunea „urgent”, deci sunt aproape sigură că e corectura. M-am gândit să ți-o aduc imediat, deși...

— Deși nu ești sigură dacă mă pot întrerupe sau nu. Că bine zici! Nici nu poate fi vorba. Nu-mi place deloc prognoza meteo. Am putea termina treaba la timp, dacă vânturile de la sud-vest nu-și schimbă direcția atât de repede pe cât cred ei. Băieții ăștia de la Twizel sunt adevărați ași. Dar...

Tăie pachetul, scoase șpalturile prelungi, citi scrisoarea, întoarse pachetul ca să vadă data poștei și spuse:

— Să nu-ți vină să crezi! De regulă, astea ajung în cinci zile, chiar și până aici. Acum au trecut nouă. E cu atât mai grav. Iar șpalturile ar fi trebuit să vină mai curând de la tipografie, dar s-au încurcat și ăia. Of, dracii care-și tot bagă coada în tipografii și oficiile poștale! Acum ce mama dracului mă fac? Și să mai vorbești despre dileme!

Christabel spuse cu modestie:

— Știu că numai autorul poate observa unele greșeli... ca scăpările de nume ale personajelor, uneori o inversare de paragrafe, dar multe dintre ele sunt ușoare, simple greșeli de culegere. Am făcut de trei ori prima corectură a șpalturilor pentru cărțile tatălui meu. Întotdeauna el o făcea pe cea finală, dar îl ajutam să economisească mult timp la detaliile de rutină. Poate n-o să-ți placă ideea... unii autori nu vor să le vadă nimeni scrierile în etapa asta, dar aș trece peste șpalturi, dacă te-ar ajuta cu ceva. Însă, dacă mă refuzi, n-am să mă simt jignită. Ce ciudat, e aceeași

editură unde a publicat și tatăl meu, așa că le cunosc stilul.

Pentru prima oară, deși avea chipul mânjit de praf și sudoare, și părul năclăit și zburlit, Conrad Josefsen semănă din nou cu acel Tod Hurst pe care Christabel îl cunoscuse și-l plăcuse... cu care călătorise... de care se îndrăgostise... Avea o expresie deschisă și extrem de recunoscătoare.

— Ai face asta, Christabel? Chiar ai face-o? E o ofertă foarte generoasă și nu-mi permit s-o refuz. Va fi o ușurare extraordinară. Ai putea să te întorci acasă, să-i spui lui Jonsy să se ocupe singură de treburile gospodărești, să aranjezi cu copiii să nu te întrerupă, să te închizi în camera mea și să te-apuci imediat de treabă? Copia la indigo e în sertarul de sus al dulapului mare de oțel... etichetată. Noi lucrăm aici până la șase și jumătate. Voi începe cu capitolul unu imediat în urma ta, când ajung. Dacă voi căuta numai greșeli de construcție, iar astea sunt foarte rare, vom putea înainta cu mare viteză.

— S-a făcut, răspunse Christabel, punând pachetul înapoi în sacul de poștă, ca să nu se prăfuiască. În timp ce se îndepărta, auzi duduitul cositoarei pornind.

Nu mai fusese niciodată în camera lui Conrad. Se? mânia cu a tatălui ei, și cu propriul ei dormitor, pe care-l folosisese și ca birou. Patul lui Conrad se afla pe o mică verandă alăturată, adăugată anume în acest scop.

Masa de lucru nu era în dreptul ferestrei, unde priveliștea ar fi riscat să-i distragă atenția, ci în mijlocul camerei. Pe o masă alăturată se aflau teancuri de coli, unele colorate, cutii cu indigo, panglici, agrafe și blocnotesuri. Pe un raft la îndemână stăteau cărțile pe care le folosea cel mai mult – dicționare maori, cărți despre păsări, copaci, o istorie a numelor de familie, un volum cu nume de botez, dicționare frazeologice străine, și altele. Doi pereți erau acoperiți cu rafturi, iar pe alții doi se aliniau dulapuri metalice. Toate sertarele erau etichetate. O minte ordonată.

Christabel parcurse cu greu primele pagini, pentru că o captiva povestirea, astfel încât trebuia să se concentreze spre a căuta greșelile. Apoi se obișnuie și reuși să continue mai repede. Pe la cinci și jumătate găsi o greșeală gravă... Era sigură că mai citise aceleași propoziții, cu o pagină sau două în urmă. Se concentrează, compară textul cu manuscrisul și în sfârșit descoperi cum se întâmplase. Începu să scrie o notă

detaliată, pentru a ușura munca lui Conrad.

În continuare, totul merse ca pe apă. Erau puține greșeli, cu excepția celei grave dinainte. În sfârșit, auzi pașii lui Conrad pe scară.

— Cred că ar fi timpul să faci o pauză, nu să-ți iei cina aici, adusă pe tavă... Sfântă Mătușă Jemima, atât de mult ai lucrat?! exclamă el.

— Da, după cum vezi, sunt o cititoare de mare viteză. Dar nu pot garanta că n-ai să găsești și tu câteva greșeli care mie mi-au scăpat.

— Da, sigur... Și mie îmi scapă unele la prima lectură, dar ce faci tu aici e fantastic. Câte greșeli ai găsit?

— Foarte puține. S-ar putea să existe unele pe care numai autorul le poate observa, dar cu excepția unui singur caz, o pagină care s-a repetat, nu e nimic grav. Am deslușit-o și am notat-o. Și tu ai făcut o greșeală, ai scris „miezul zilei” în loc de „miezul nopții”, și aproape era să-mi scape. Nu, în niciun caz nu cobor. Merge prea bine ca să risc să-mi pierd ritmul.

— Nu îndrăznesc să te contrazic. Oamenii se vor întoarce la lucru până se întunecă, pe la opt și jumătate în perioada asta a anului. Fac un duș, apoi revin aici.

— Bun, mișcă.

Din ușă, Conrad se întoarse:

— Mă cam expediezi...

Christabel zâmbi și ea.

— Asta am și vrut. Timpul e prețios.

Conrad reveni surprinzător de repede, aducând o tavă cu cafele, biscuiți și brânzeturi.

— Hai să mâncăm asta pe terasă. Nu-mi pot lăsa secretara să leșine de epuizare.

Pe la zece și jumătate, Jonsy le aduse ceai și fursecuri. Conrad spuse:

— Măine ai să fii frântă de oboseală, cred că putem termina pe ziua de azi.

Christabel îl privi drept în ochi:

— Te culci și tu?

— Nu, am mintea prea activată. Mai lucrez până-mi trece.

— Și eu. Hai, să continuăm.

Conrad Thaddeus Brockenhurst Josefsen era bine dispus.

— Fata asta e un adevărat vătaf de sclavi! Șefii ar trebui să țină biciul în mână, nu angajații!

— A, dar eu nu sunt angajată, iar-voluntarii au și ei un cuvânt de spus.

— Vei fi angajată în curând, nu-ți face iluzii. Din după-amiaza asta, figurezi pe statul de plată.

La ora patru fără cinci, Christabel îi dădu lui Conrad ultimul capitol.

— Pleci? întrebă el.

— Nu pot, răspuse ea simplu. Vreau să te văd cu ochii mei cum termini. Nu-mi cere să plec.

Conrad acceptă și se aplecă asupra hârtiilor.

Era aproape ora cinci, când în fine își puse stiloul deoparte. Ridică ochii și o privi cum stătea pe scaun, nemișcată, atât de aproape, despărțindu-i doar masa. Pe un ton sigur, Christabel spuse:

— E bun capitolul ăsta, ultimul, nu-i așa?

— Așa speram, răspuse Conrad. Nu-mi plac finalurile deschise, prefer ca totul să se încheie foarte clar. În genere, dacă oamenii merită, obțin o fericire de durată, chiar dacă n-o primesc întotdeauna pe tavă, nu crezi?

Făcu o pauză, apoi adăugă:

— Nu te sfii să mă contrazici.

— Da, cred că de obicei așa se întâmplă. Cel puțin, cu oamenii despre care îmi place mie să ser... să citesc.

Dumnezeule, era să spună „despre care îmi place să scriu”! Nu știa de ce ezita să-i dezvăluie lui Conrad că și ea scria. Avea timp destul pentru asta când îi apărea prima carte. De-acum, Conrad era profesionist; ea nu era decât o începătoare.

Conrad dădu din cap.

— Știi că ai făcut un mare efort, dar ce părere ai despre felul cum au reacționat acești doi oameni – vreau să zic, modul cum și-au rezolvat problema? Țin neapărat să-ți aflu părerea. S-ar fi purtat atât de... cum să zic... atât de nobil, în lipsa altui

cuvânt mai potrivit? E destul de realist? Ar fi renunțat la șansa asta, când simțeau ceea ce simțeau?

În lumina puternică a lămpii de deasupra biroului, ochii lui Christabel erau aproape complet verzi și plini de convingere.

— Cred că vrei să spui, nu-i așa, că în majoritatea cărților de felul ăsta s-ar fi grăbit să sară în pat, având în vedere că el nu era liber? Dar ei au întors spatele acestei șanse și, în sfârșit, au avut parte de o fericire mult mai mare – deși nu împreună. Și mai vrei să spui și că, având în vedere natura umană, ar fi cedat ispitei cu mult timp în urmă – mai ales într-o situație ca aceea în care se aflau ei. Mare pericol, spațiu restrâns și așa mai departe. Că ar fi fost scuzabil, întrucât știau că s-ar fi putut să nu mai scape vii de-acolo?

— La asta mă refer. Dar cum ți s-a părut? E credibil... că n-au făcut-o?

O privea fix, cu ochi strălucitori. Christabel spuse încet:

— Da. Fiindcă erau doi oameni atât de rafinați, încât așa ceva i-ar fi înjosit... într-un fel. Uneori, detest expresia asta; în fond, așa e firea omenească, fiindcă am putut vedea, chiar și în scurta mea viață, oameni în stare să facă fapte incredibil de nobile. Dacă acel capitol – nouă, nu-i așa? – ar fi evoluat altfel, pentru mine cartea ar fi avut de pierdut. Mi-a plăcut faptul că el s-a întors ca să-și salveze căsnicia. Și-au arătat umanitatea în felul cum au fost nevoiți să lupte ca să nu cadă în ispită. Nu e nimic rușinos în faptul de a fi ispitit. Modul de a face față ispitei e cel care contează. Și te poate face să devii mai înțelegător față de cel ce cade în ispită. N-are rost să aruncăm cu pietre. Acești oameni au întâlnit provocarea și au învins-o. Am avut sentimentul că i-ar putea ajuta și pe alți oameni – cititorii – să facă la fel. O, mi-a plăcut, Conrad, mi-a plăcut foarte mult! A trebuit să revăd în întregime acel capitol, fiindcă m-a captivat atât de tare încât nu eram sigură dacă observasem toate greșelile de culegere.

Conrad ocoli masa, veni în fața ei, o prinse de mâini și o ridică în picioare.

— Bravo, fetițo! Bravo. Ai făcut într-adevăr un lucru mare pentru mine, Dumnezeu să te binecuvânteze. Mi-ai dat curaj să merg mai departe.

Intensitatea expresiei lui o făcu pe Christabel să clipească din ochi.

— Vrei să zici... O, nu se poate să spui că te gândeai să te lași de scris! Așa ceva ar fi o crimă!

Conrad râse – un râs ciudat, după cum i se păru ei. Aproape exultant, ca și cum ar fi trecut printr-o experiență emoțională extrem de profundă. Clătină din cap. O şuviță groasă de păr blond îi căzu pe frunte, făcându-l să și-o scuture la loc.

— Nu, nu asta voiam să spun... Mi-ai... rezolvat doar o problemă, atâta tot.

— Serios? Ce ciudat! Ascultă, Conrad, ești foarte emoționat și însuflețit că ți-a reușit o sarcină importantă și grea, aproape imposibilă. Trebuie să te culci. Cred că începe să se crape de ziuă. Mâine dimineată, teancul ăsta de șpalturi va putea fi împachetat și cred că-l pot duce în sat. De-acolo va pleca pe calea aerului, nu-i așa?

— Da, până la unul dintre aeroporturile internaționale, întrucât corectura a ajuns la mine mai încet decât de obicei, mâine dimineată voi suna la Londra în eventualitatea unei noi întârzieri, la întoarcere. Le voi spune să fie atenți în locul unde se repetă pagina aceea. Îți sunt imens de recunoscător. Și să știi că, în legătură cu statul de plată, am vorbit serios.

Smulgându-și mâinile, Christabel răspunse cu aprindere:

— Nu accept să mă plătești. Dacă tu poți pune un preț pe toate, eu n-o fac. Am lucrat cu plăcere. Om fi avut noi neînțelegerile noastre, dar cel puțin pot aprecia că faci o treabă excelentă... două treburi excelente...

— Liniștește-te, fetiço. Nu pentru asta vreau să te plătesc. Mi-am dat seama, până la urmă, că revolta ta împotriva deciziei mele de a nu te lăsa să vii mi-a adus noroc. Nu vreau ca regularitatea producției mele de cărți să scadă prea mult, dar pot să prevăd că mă așteaptă luni grele de muncă pentru Thunder Ridge. Trebuie s-o fac, spre binele lui Rogan. Însă, deși până acum am lucrat singur totul, chiar și varianta finală, cred că aș putea ca pe viitor eu să le pregătesc pentru publicare, iar tu să mi le bați la mașină. Ai fi de acord?

Dintr-odată, înfruntându-și lacrimile, Christabel porni spre fereastră, ca să-și ascundă fața. Tremurul din voce, însă, o dădu de gol.

— Aș... n-am... n-am prea știut ce să fac. Consideram că trebuie să stau în preajma copiilor. Am., vorbit și cu Mary despre asta. Mi-a spus că aș putea obține o

slujbă, undeva în sat. Așa că îți nu... mulțumesc.

Conrad se apropie de ea și o cuprinse cu un braț pe după umeri. O strânse scurt.

— Ai fi putut ajunge pe statul de plată și altfel, prostuțo. Pentru felul cum o ajuți pe Jonsy. Dar asta ar putea să te stimuleze mai mult – munca pe care n-o mai poate face nimeni altcineva. Fruntea sus, ești frântă de oboseală. Cum spuneai, se face ziuă. Vino să ne uităm pe fereastra verandei. Primul se luminează chipul de gheață al lui Sefton.

Era un moment absolut înălțător. Și incredibil. Christabel stătea lângă Tod Hurst – Thaddeus Brockenhurst – Conrad Josefsen, bărbatul care la început o fermecase, apoi o respinsese, care o descumpănise complet pe peronul gării din Timaru și-i făcuse aproape imposibil pelerinajul la copiii surorii ei. Iar acum – oare chiar era cu puțință? – ajunsese pe statul lui de plată, în funcția de secretară personală a scriitorului – și, pe deasupra, admira împreună cu el răsăritul soarelui!

Conrad spuse:

— S-ar putea să fim singurii din lume care-l văd, în dimineața asta. Du-te la culcare, Christabel. Jonsy n-o să ne trezească nici cu un moment mai devreme decât va fi nevoie. Ar fi o prostie să-ți urez noapte bună când se crapă de ziuă, așa c-am să-ți spun doar vise plăcute. Le meriți.

Christabel se întoarse din prag, spunând ceea ce n-ar fi vrut să spună:

— Și tu le meriți, Thaddeus Brockenhurst, scriitorule. Le meriți pentru acel capitol nouă pe care nu l-ai stricat.

Conrad o privi lung, fără să zâmbească... aproape întrebător. Apoi dădu din cap și se întoarse spre fereastră.

Christabel închise încet ușa și se duse tiptil în camera ei. Dormi fără să viseze, până la urmă, trei ore, și se trezi complet odihnită, auzind clinchetul veselei la parter.

Luă pe ea un halat de catifea de culoarea lavandei și coborî.

Conrad stătea la masă, în șortul lui kaki de lucru și o vestă de bumbac albastru, cu parul blond încă umed de la duș.

Jonsy, întorcându-se dinspre aragaz cu cratița de păsat, spuse:

— Nu voiam să te trezim. Conrad duce copiii la Mount Hebron, tocmai se pregătesc.

— Ba nu-i duce, să știi. Conrad va merge cu oamenii să termine de strâns fânul. Dusul copiilor la școală e treaba mea. Acum sunt pe statul de plată, în parte ca secretară a lui Thaddeus Brockenhurst, în parte ca femeie la toate, și trebuie să-mi câștig existența.

În mod surprinzător, Conrad nu avu nicio obiecție. Christabel adăugă:

— La întoarcere, voi lua corectura, dacă o împachetezi și scrii adresa până vin eu, Conrad.

— În dimineața asta, comentă Jonsy, se pare c-am pornit-o cu dreptul.

Christabel era de aceeași părere și-și alungă din minte orice îndoială.

Capitolul 8

Un fulger în zigzag străbătu cerul, într-un spectacol dramatic. Cu toții își ținură respirația, așteptând până când se rostogoli tunetul, cu ecourile ricoșând printre lanțurile muntoase din toate părțile.

Jonsy întoarse cu îndemânare camioneta pe terenul accidentat, iar în clipa următoare cerul se deschise. Peste câteva secunde, ploua cu găleata. Ștergătoarele de parbriz nu mai foloseau la nimic. Shaun și Bluey, care abia apucaseră să sară în bena camionetei, se udaseră deja ciuciulete.

— Mai bine trage puțin pe margine, Jonsy, chicoti Conrad, înghesuindu-se lângă Christabel, în cabină. Oricum băieții nu se pot uda mai tare decât în apa râului.

Christabel se întoarse spre el, indignată.

— Câtă nesimțire! Tu stai comod aici, pe când ei...

În ochii lui, la un deget distanță de ai ei, licărea o luminiță poznașă.

— Nu numai că stau comod, dă-i și fac să plesnească de invidie! În condițiile astea, înghesuiala din mașină e un adevărat câștig! O, ia uite, Jonsy, domnișoara Windsor a noastră s-a înroșit până-n vârful... de fapt, pot chiar să văd până unde, exact...

— Dacă aveam loc, replică domnișoara Windsor, ți-aș fi dat una! Jonsy, spune-i să se potolească!

Râzând, Jonsy răspunse:

— Numai cu el am dat greș, din toată progenitura. Nu-mi cere să-l pun la punct după atâta timp.

— M-a făcut de râs, se plânse Conrad. Jonsy a știut întotdeauna să mă aducă la ordine, și o știe foarte bine. Nu cruța niciodată bățul, îmi vin usturimile numai când mă gândesc...

La care, doamna Johnson întinse mâna și-i arse o palmă pe coapsa dezgolită.

— Uite-aicea usturime! Și, ca să nu creadă Christie c-am fost cine știe ce scorpie, niciodată n-am folosit altceva decât palma, și-ntotdeauna am țintit numai locul dat de la bunul Dumnezeu ca să capete o chelfăneală. Fără s-o mai și încaseze din când în când, ăsta ar fi fost de nestăpânit.

— Te cred, spuse Christabel. Și am impresia că ploaia slăbește.

— Îmi strici tot cheful, răspunse Conrad. Într-o înghesuială ca asta, puțin îmi pasă cât mai stăm pe-aici.

Jonsy porni din nou mașina, încet, pe drumul care se transformase într-un adevărat pârlăuș. Când ajunseră în fața casei, văzură că tocmai sosea una dintre mașinile de la Mount Hebron.

— Probabil s-au hotărât să întreacă furtuna, spuse Conrad.

Mașina opri în spatele lor. Copiii se buluciră afară, repezindu-se în casă. Cei doi bărbați săriră din benă, alergând și ei la adăpost. Apoi, cele trei personaje în costume de baie din cabină se prăvăliră afară, dând buzna pe verandă. Ultima îi urmă șoferița mașinii de la Mount Hebron.

Conrad scoase un strigăt:

— Asta-i Barbara... Ce minunăție!

Și se rezezi spre ea, îmbrățișând-o de-i trosniră oasele.

— Bărbie... acum totul o să fie în regulă.

Abia după ce o sărută păru să-și aducă aminte că avea spectatori.

— Ei, fir-aș al dracului, mormăi Bluey, ăsta-și scoate pârleala din toate! Iar noi

rămânem înghețați până-n măduva oaselor!

Conrad izbucni în râs:

— Duceți-vă și faceți un duș pe verandă. Noi le vom folosi pe cele din casă. Cu asta am dres-o, băieți, pentru că va trebui să aștept până fac duș femeile. Bărbie, te-am udat. Scuză-mă, dar îmi pare atât de bine că te-ai întors.

Barbara se scutură de apă, spunând:

— Se observă. Prinde teribil de bine la amorul propriu, Conrad iubitule, dar altminteri mă face să mă simt ca o curcă plouată.

Apoi se întoarse spre Christabel.

— A, da, te țin minte din avion. Am schimbat un zâmbet, mai știi în legătură cu femeia aia care chinuia încontinuu stewardesele... Părinții lui Conrad mi-au spus că ai venit cu aceeași cursă. Și-acum, fuga-n casă, toată lumea. Jonsy, vezi să nu răcești. Fă o baie fierbinte. Pe urmă, am să vă salut pe toți cum se cuvine.

Apa fierbinte avea un efect delicios. Cât de ciudat era că, după ce se răcoriseră în râul de munte, apoi se prăjiseră la soare, acum dârdâiau! În baie, Christabel își înfoie părul și se fardă puțin mai accentuat decât de obicei. Se privi lung în oglindă, întrebându-se de ce o făcea, apoi se strâmbă spre propria ei imagine, murmurând:

— Idioato... Ce contează? Doar a spus că Barbara e deosebită!

Dar, oricum, machiajul îi mai ridica moralul.

Se vedea clar că Barbara se simțea ca la ea acasă, chiar dacă lipsise aproape tot timpul după căsătoria lui Rogan. Aprinsese focul, pusese apa la fiert și pregătise serviciul de ceai. Avea nevoie de toate ceștile, întrucât îi adusese și pe cei trei copii ai soților Macandrew.

— Ieri am făcut autostopul până la Tekapo, am înnoptat acolo, apoi m-a luat un camion de la lucrările publice, le povesti ea.

— N-ai fi vrut să rămâi mai mult la Timaru? o întrebă Conrad.

Christabel o văzu pe Jonsy aruncându-i o privire scurtă, calculată. Ascundea un anumit subînțeles – dar ce anume însemna, n-avea de unde ști.

Barbara răspunse cu dezinvoltură:

— Nu, am stat numai pentru că mi s-a părut că părinții tăi păreau cam obosiți.

Toată ziua băteau drumurile până la spital și înapoi. Dar Rogan își poate folosi din nou degetele, așa că acum au și ei timp să se mai odihnească.

— L-ai văzut pe Rogan?

— Da, dar n-am întrecut măsura. Cred că la început nu e cazul să-l viziteze decât familia. Oricum, își revine. M-am gândit că e mai bine să vin aici și să mă apuc de treabă. Mary are atâtea de făcut, acum o ajută mult și pe bunica, fiindcă în ultima vreme bunica a început să preia treptat multe din muncile bunicului. Chiar dacă și el e un copil-minune, la cei nouăzeci și șapte de ani ai lui.

Christabel făcu ochii mari.

— Nouăzeci și șapte?!?... Hai că mi-ai făcut-o. Doar nu poate avea atât de mult, mai deunăzi l-am văzut călărind cu Ninian, la oi.

Barbara râse.

— Ăsta-i bunicul! E mult mai bătrân decât bunica, dar însurătoarea cu ea ar menține tânăr orice bărbat. Oricum, era timpul să mă întorc la ei și e ideal dacă pot preda la două familii, plus copiii ciobanilor.

— Într-adevăr, confirmă Conrad, pe un ton de profundă satisfacție.

— Fiindcă așa mă întorc înapoi la munții mei, se grăbi Barbara să precizeze.

— Și asta, spuse Conrad, iar Christabel putu să jure că Jonsy îi aruncase o privire de avertisment.

Deodată, lui Christabel îi veni o idee. Oare Conrad se hotărâse să se întoarcă la Thunder Ridge fiindcă se aștepta ca Barbara să vină și ea acasă? Barbara era o adevărată fiică a strâmtorilor cețoase. Avea aceeași frumusețe intensă, cu părul castaniu bogat, ca al bunicii ei, Elspeth Macandrew, în tinerețe. Acum Elspeth avea părul alb ca zăpada, dar ochii continuau să-i scânteieze tinerește, iar obrajii îi erau mereu trandafirii și rumeni. La fel strălucea și fața Barbarei. Și ce ochi jucăuși avea! fremăta de bucurie că se întorsese acasă.

— A, da, le spunea ea băieților. Mi-a plăcut în Fiji, culorile, mările calde, excursiile... nu înțeleg de ce nu se duc mai mulți neo-zeelandezi acolo. E atât de aproape... Dar ca să trăiesc... pentru toată viața... mie dați-mi munții.

Ochii ei căprui calzi se abătură spre Conrad, îl priviră un moment, apoi se

îndepărtară. În ochii lui se zări o lucire scurtă de înțelegere, iar Christabel, în ciuda puloverului de cașmir pe care-l luase pe ea, se înfiora involuntar. Conrad observă.

— Ți-e frig, sau ți-a călcat cineva pe viitorul mormânt? Vino și așeză-te mai aproape de foc.

Îi trase un scaun. Christabel ar fi preferat să nu-i vină ideea când erau atâția oameni de față. Avea să pună totul la punct mai târziu, în liniștea serii, după ce copiii se culcau, iar Barbara și cei de la Mount Hebron plecau acasă.

Chiar atunci, Conrad spuse:

— E prea riscant să mai plecați în seara asta, Barbara. Apele râurilor s-au umflat, pot avea loc alunecări de teren. Drumul de-aici până la șosea va fi dificil.

Se întoarse spre Christabel.

— Mai ții minte drumul ăla denivelat de deasupra Portalului de Est, pe care ți l-am arătat acum câteva zile?

Christabel dădu din cap.

— Spuneam că uneori trebuie să-l folosim, dacă râul dintre Portaluri se revarsă și inundă drumul de jos. Ei bine, acum ar putea fi cazul.

— Deja? întrebă surprinsă Christabel.

— Suntem foarte aproape de gurile de vărsare ale râurilor. În 1869, când Peer și Helga Josefsen au venit aici, a fost firesc că construiască în acest loc casă, mai la adăpost. Dar, pentru că trecătoarea dintre Portaluri e atât de strâmtă, ar fi fost bine s-o clădească mai aproape de lac, pe unde era logic să treacă un drum, într-o bună zi. Totuși, principala necesitate a fost adăpostirea de intemperii. Imaginează-ți o furtună ca asta fără bastioanele pe care le avem în jur.

— Am să dau și eu un telefon acasă, spuse Barbara, deși era clar că aproape ajunsesem aici, când a izbucnit furtuna.

Chiar în acel moment, sună telefonul.

Conrad răspunse.

— Am hotărât deja să stea peste noapte la noi, spuse el. Îmi pare rău că vă lipsim de compania Barbarei, Elspeth, dar ce pierdeți voi, câștigăm noi. Desigur, avem paturi destule și ne mai și rămân. Oricum, n-ar fi putut trece de Portaluri.

Mai conversă un timp, apoi închise.

— Drumul e blocat deja, îi anunță el pe ceilalți. Nu cred c-o să țină mult, dar oricum, până mâine dimineată n-au cum să-l degajeze.

Privirea îi căzu asupra Barbarei.

— Ei, fir-aș al dracului! Văd că-ți și lucesc ochii. Din cauză că ai stat atâta prin străinătăți, cred.

Barbara răspunse doar atât:

— O să fie distractiv.

Pentru ea, era distractiv fiindcă rămăsese închisă dincoace de Portaluri, cu Conrad. Aici, unde era lumea ei. Norocoasa de Barbara! își spuse Christabel, cu un junghi de invidie.

— Sper să dureze cât mai mult! spuse Rosemary încântată. Cu puțin noroc, o să stăm aici trei zile cel puțin!

Christabel nu-și dorea același lucru. O găsea fermecătoare pe Barbara, dar prezența ei, dormind și predând sub același acoperiș, o deranja. În orele de după cursuri, Barbara urma să iasă cu Conrad, să se plimbe pe moșie, cunoscătoare în Toate problemele vieții la munte... Iar Christabel avea să stea închisă în cabinet, bătând la mașină ce scrisese el din actualul lui roman. O perspectivă deloc încântătoare!

În seara aceea, din cauza furtunii, se întunecă mai repede. Jonsy își amintea că existaseră vremuri când în casa MacKenzie se înghesuiseră mai mulți coloniști, când petrecerile enorme fuseseră la ordinea zilei, iar după ce ospetele și dansurile luau sfârșit nici nu mai putea fi vorba să plece acasă.

— Eu eram mică pe-atunci, spuse ea, cu frații și surorile mele. Și se porni pe depănat amintiri, îndemnată de Bluey și Shaun, până când unul dintre ei propuse:

— De ce n-am dansa și noi în seara asta? Suntem trei băieți și trei fete.

Jonsy clipi din ochi.

— Hai c-ai zis-o! Oi fi ținând-o eu cu înotul, da' n-am mai dansat de cinci ani. Lui Nat al meu nu i-a plăcut niciodată să danseze.

Conrad râse.

— Nu te lăsa descurajat de ea. E încă foarte ageră de picior. Dar s-o lăsăm pe Christabel să hotărască dacă vom dansa sau nu. Cade de pe picioare, azi-noapte n-am lăsat-o să se culce până-n zori. Ia priviți la ea, iar roșește! Fii liniștită, fetițo! Le-am spus băieților ce grozavă ai fost cu corectura, și Barbarei i-am spus. Dacă vrei să te culci devreme în seara asta, vom dansa altă dată.

Ochii verzi-căprui ai lui Christabel tresăriră.

— Nu accept nicio concesie făcută fiindcă sunt londoneză. Dacă voi, urmașii neamului MacKenzie, puteți trăi în ritmul ăsta, sunt sigură că și eu pot. N-om fi având noi rochii lungi și evantaie ca în epoca edwardiană, dar cel puțin putem să încercăm.

Conrad privi spre halatele călduroase pe care le purtau și spuse:

— Oricum, o să vă luați niște haine mai feminine, domnișoarelor – inclusiv tu, Jonsy. După ce terminăm cu vasele, am să dau cu teul peste pardoseala aia lustruită și-am să aprind focul, în timp ce voi vă schimbați, și vom avea o noapte de pomină.

Un ciocănit răsunător zgudui ușa verandei. Toți se buluciră după Conrad, să vadă cine era.

— Curiozitatea dezlănțuită, comentă el peste umăr, deschizând ușa în fața unui bărbat înalt, subțiratic, cu barbă și un rucsac în spate. Conrad îl apucă de coate și-l trase înăuntru.

Vizitatorul își dădu la o parte șuvițele ude de păr de pe frunte, cu un gest vlăguit.

— Scuzați-mă că dau buzna așa... abia plecasem din Glentanner Camp, când m-a prins furtuna. N-am avut unde să mă adăpostesc... și m-a făcut ciuciulete. Apoi, am găsit o magazie veche de tablă, care n-avea decât trei pereți. N-am putut sta acolo mai mult de două ore, așa că am pornit încoace. Dar drumul a fost mai lung decât crezusem... iar sub colinele alea două era acoperit de apă, așa că a trebuit să le escaladez. Locuiește la dumneavoastră o fată pe care am cunoscut-o în tren. Mă gândeam să...

— Studentul! exclamă Christabel.

— La căldură cu el! decretă Jonsy. Pregătiți baia, băieți, iar tu, Conrad, adu un

rând de haine. Bluey, dă drumul la apă în casa de jos. Shaun, vezi că-n dulapul de lângă aragaz e un pachet de muștar. Pune cât mai mult. Până sunteți voi gata, eu îi încălzesc o supă.

Cât ai bate din palme, studentul, care se numea Gordon Milion, primi niște pantaloni groși și un pulover de-al lui Conrad, care-i era ridicol de mare. După ce înfulecă o farfurie de supă și ce le mai rămăsese din ghiveci și plăcinta cu mere, îi mai reveni culoarea în obraji.

— Bine că nu te-ai oprit, Milion, spuse Conrad, și bine c-ai tras înapoi. Mai încolo, drumul e impracticabil.

— Oricum voiam să vin... Mă gândisem să-mi revăd tovarășa de călătorie, îi zâmbi Gordon Milion lui Christabel, care-i răspunse cu un surâs politicos.

Bluey clătină din cap.

— Repede mai lucrează fata asta... Nici n-a aterizat bine-n Noua Zeelandă, și s-a și ales cu un cârd întreg de admiratori după ea... înfruntând ditamai furtuna, pe deasupra!

Christabel era nevoită să le suporte glumele, dar în sinea ei suferea. Conrad abia se convinsese, după cum spera ea, că nu era de aceeași teapă cu Lisa. Se bucura măcar că musafirul adus de furtună alesese un fotoliu mare de lângă bufetul din bucătărie. Se vedea clar că numai de dansuri nu-i ardea.

Bluey și Shaun, la fel ca majoritatea băieților de la țară, erau niște dansatori neîntrepuți. Vorbind peste creștetul lui Christabel, Shaun spuse:

— Conrad s-ar putea să nu mai scape de noi, acum când la Thunder Ridge e o companie ca asta... Christabel, Barbara...

Conrad, care se învârtea alături cu Jonsy, răspunse:

— Mie-mi convine. Luna viitoare, Gerry Meekham se duce la Dragonskill. Rogan fiind și el scos din circulație, nu ne-ar strica două perechi de mâini în plus. Sperăm să se întoarcă în curând, dar o vreme va mai sta închis în biroul administrației.

Gordon Milion se mai înviorase și veni și el, începând să se distreze. Conrad nu dansase cu Barbara de mai multe ori decât cu Christabel, care-și spunea că era o

proastă să se simtă atât de bine în cercul brațelor lui, înroșindu-se în obraji. Chiar atunci, Conrad coborî privirea spre ea și observă.

— Îmi plac fetele care roșesc, spuse el încet. Înseamnă că nu-s chiar atât de versate pe cât s-ar crede.

— Cum adică? întrebă Christabel.

— Lasă. Fără controverse, în seara asta.

Christabel continuă să se gândească la sala de bal și la casa aceea... Acolo avuseseră loc nunțile surorilor lui Conrad... căsnicii fericite și stabile, după cum spunea Jonsy. Da, cu toții avuseseră o viață minunată, până când venise sora ei. Acum, însă, trebuia să-și alunge asemenea gânduri negre, să se bucure că era în brațele lui Conrad, plutind ca prin vis pe acordurile muzicale... parcă ar fi pășit pe un nor... nici nu mai simțea podeaua sub picioare... Deodată, auzi un hohot de râs, urmat de glasul lui Conrad:

— Partenera mea îmi adoarme-n brațe. Biata fată, sunt sigur că niciun patron englez n-a pus-o să lucreze atât de târziu încât în seara următoare să fi adormit la dans!

Peste o clipă, Christabel se simți cuprinsă strâns în brațe și condusă ușurel spre un divan destul de vechi, lângă perete. Conrad își strecură un braț pe sub genunchii ei, o ridică și o culcă pe perne.

— Asta le-ntrece pe toate! declară Bluey. Mie n-o să-mi adoarmă nicio fată în brațe când dansez cu ea.

Buzele lui Christabel se arcuiră într-un zâmbet somnoros.

— Mă tem că le întrece într-adevăr pe toate, Conrad. Dar nu te simți jignit, n-a fost decât oboseală... noaptea nedormită... însă am lucrat cu plăcere...

Fraza rămase neterminată, iar după câteva momente Christabel continuă:

— Și mai cred și că vorbesc în somn, așa că nu mă lua în seamă.

— Prefer să te aud pe tine vorbind în somn, decât trăsnăile lui Bluey, răspunse încet Conrad.

Deodată, Christabel se ridică în capul oaselor, lovindu-se cu fruntea de a lui.

— Nu pot dormi aici. Și mă tem că nu pot nici să mai stau trează. Nu, nu vreau

un păhărel înainte de culcare, mulțumesc, nici altceva. Barbara, am să-ți pun pe pat o cămașă de noapte și un halat. Noapte bună la toată lumea. Până mâine dimineață, s-a zis cu mine!

Se înșelase amarnic, căci peste trei ore se trezi din nou, regăsindu-și complet luciditatea în câteva secunde.

Cum mai scârțâia și trosnea noaptea casa aceea veche! Oare o bântuiau fantome binevoitoare? Imediat, însă, Christabel își dădu seama că pașii pe care-i auzea pe coridor nu erau ai unor fantome. Se apropie instinctiv de ușă, dar când puse mâna pe clanță, încremeni.

În capătul culoarului se afla salonul cel mare, iar dincolo de ușa deschisă se vedea lumina unei lămpi, singura aprinsă din toată casă, conturând două siluete îmbrățișate.

Conrad, într-un halat de tweed, și... Barbara! Barbara, purtând șalul subțire de culoarea piersicii pe care i-l lăsase Christabel. Brațele lui Conrad o înconjurau, ea își ținea capul rezemat de umărul lui, iar el o mângâia cu o mână deasupra cefei. Apoi, Barbara ridică puțin capul, scoase un sunet ca un sughiț și spuse:

— O „Conrad, a trecut atâta timp, atât de mult timp! În Fiji, n-am făcut decât să exist și nimic mai mult. Numai eram eu însămi.

Conrad răspunse încet, dar totuși suficient de tare ca să fie auzit de Christabel, care asculta nemișcată ca o statuie:

— Știu, știu...

Vorbea cu o nemărginită compasiune. Mângâie capul Barbarei, continuând:

— Dar acum s-a terminat. Să ții minte. Uneori ne facem de râs așa de rău, săvârșim asemenea greșeli, dar, vorba mamei, adeseori ni se mai dă o șansă. Ia-ți cartea, Bărbie iubito, și citește până adormi. Și să nu uiți, mâine începe o eră cu totul nouă.

Christabel era îngrozită să nu se dea de gol la cea mai mică mișcare. Totuși, se întoarse și, atentă să nu facă niciun zgomot, reveni la pat, unde se întinse cu fața la perete.

În ochi, însă, nu-i veni nicio lacrimă. Și nici de vise nu-i mai ardea. Realitatea

era în aceeași casă cu ea. Barbara se întorsese acasă din toate punctele de vedere... o adevărată fiică a strâmtorilor cețoase.

Capitolul 9

A doua zi dimineață, auzind voci din camera Barbarei, Christabel presupuse că Rosemary venise la verișoara ei ca să stea de vorbă. Dar, când trecu prin dreptul ușii de la camera fetelor, văzu că Rosemary încă mai dormea, în timp ce patul Davinei era gol.

Se opri la ușa Barbarei. Davina era înăuntru, cu ea, turuind întruna. Christabel intră în cameră, dojenind-o:

— Biata Barbara, ieri a făcut tot drumul de la Lacul Tekapo, pe urmă a dansat toată noaptea, iar acum s-a mai trezit și cu tine-n pat!

Barbara râse.

— A, nu-ți face griji, Christie, am dormit bine, deși puțin timp. Nu-i așa că e o dimineață minunată?

Era, într-adevăr – dar pentru Bărbie, nu pentru Christabel Windsor. Părea ciudat că puteau continua atât de normal, în pofida celor întâmplare între culcare și deșteptare. După ce terminară treburile casei și hrănirea păsărilor, Barbara, Christabel și copiii intrară în vechea sală de clasă care stătuse atâta timp nefolosită. Conrad avea prea multe de făcut, în urma furtunii, dar spusese că a doua zi Christabel urma să-și între în atribuțiile de secretară.

Rosemary se și burzului la el:

— Noi toți îi spunem „Christie”. Tu de ce nu-i zici la fel? „Christabel” e prea lung – trei silabe!

Conrad afișă un zâmbet care-i topi lui Christabel toate oasele. Nu reușea să se imunizeze față de el.

— Întâmplător, consider că numele „Christabel” e prea frumos ca să-l scurtăm. Meteahnă de scriitor, cred. Numele sunt foarte importante pentru un scriitor, când își creează personajele.

Rosemary îl cuprinse în brațe.

— O, cât te mai iubesc, unchiule Conrad! Mereu vorbești cu noi ca și cum am fi oameni mari!

Zâmbind. Conrad răspunse:

— De ce n-aș face-o, dacă tu ai deprins deja toate viclesugurile Evei?

Apoi adăugă, neliniștit, spre Barbara și Christabel;

— Să nu aruncați din clasă nimic ce-i al meu, bine? S-ar putea să am cândva un puști la fel cum am fost eu la zece ani, care să-și bage nasul peste tot, în timp ce eroul meu se luptă cu bandiții, iar atunci voi avea nevoie de vechile mele manuale, ca să-l pun la muncă.

— Dar băiatul va câștiga, nu-i așa, după aventuri incredibile? întrebă Rosemary.

— Conrad, interveni Barbara, dacă ăștia o țin tot așa, n-ai să duci niciodată lipsă de subiecte. Dar, fetelor, n-ați înțeles bine.

Scopul este să fie credibil. Voi avea grijă să nu dispară nimic din lucrurile tale, Conrad. În orice caz, cred că tot ce nu ne folosește în clasă ar trebui să fie dus nu la crematoriu, ci în magazie. Dacă mi se termină subiectele de compuneri, aș putea folosi și eu unele vechi, de-ale tale.

Urmă o muncă sisifică, dar și fascinantă, pe care n-o puteau scurta cu superficialități, așa că făcură zeci de drumuri până în pod și-napoi. Christabel bănuia că în podul acela avea să găsească tone de materiale pentru propriile ei scrieri. Clipi din ochi, dându-și seama că deja se gândea să scrie despre Noua Zeelandă.

Găsi un caiet care data prin primii ani de școală ai lui Conrad. Guvernanta din acele vremuri îl pusese să scrie răspunsuri la întrebări. Christabel începu să citească, absorbită. Parcă s-ar fi întors în timp, să privească acele zile de școală de odinioară... zilele de școală ale bărbatului pe care-l iubea.

O întrebare fusese: „Ce lucruri nu vă plac?” Micul Conrad scrisese: „Budinca de orez, războaiele fiindcă omoară oameni care nu vor să lupte, să mă spăl pe urechi, să-mi scot așchii din picioare, muștele, paltoanele și să trebuiască să mă opresc din citit și să sting lumina”.

Întoarse pagina.

„Ce lucruri vă plac?”

Parcă-l și vedea pe Conrad, la șase ani, scriind: „Lucrurile care-mi plac cel mai mult sunt zăpada, caii, câinii, pisicile, când ne citește mama poezii seara când plouă, pisoii când stau la soare, cum se simte lâna când o scarmeni pe spatele oii, și plosca de apă fierbinte a stră-stră-nuștiucât-bunicii Helga, și caramelele de ciocolată care nu se termină prea repede, și să fiu la lânărie cu tata și să merg cu trenul cu locomotivă cu aburi și peștii și cartofii prăjiți și să văd marea”.

Avu senzația absurdă de a izbucni în lacrimi de regret pentru că nu-l cunoscuse pe băiețelul acela. Ce prostie! Din cauza a ceea ce putea să însemne? Conrad îi aparținea Barbarei și cu toate că se certaseră – fără îndoială – și o vreme drumurile li se despărțiseră, acum erau din nou împreună. Azvârli caietul peste celelalte. Era o greșeală să stăruie prea mult și să se emoționeze.

Ministerul Lucrărilor Publice reparase drumul, Gordon Milion plecase acasă, iar viața reintrase într-un ritm regulat. Luna martie fu înlocuită de aprilie, care aduse și Pastele. Diminețile erau deja reci și cu brumă, iar amiezile și după-amiezile, însorite și blânde. Ciudat, în Anglia, Pastele anunța trezirea naturii la viață, dar aici scorușii se înroșeau tot mai mult cu fiecare zi, iar plopii păreau niște făclii aprinse, pentru ca în săptămâna următoare să-și fi pierdut deja toate frunzele.

În acea veselă dimineață de Paști se adunase o mulțime foarte pestriță – proprietari de stâne și lucrători, cărăuși, ciobani, vânători cu cizmele bătute în ținte – iar prin marea fereastră a altarului se vedea lacul în toată splendoarea lui.

Luară cina în casa de vacanță a prietenilor Barbarei, niște oameni de afaceri din Fairlie. După masă, Christabel ieși pe terasa din lemn de cedru ca să admire panorama din fața ei. Întorcându-se, îl găsi alături pe Conrad. Acesta îi spuse, luând-o de cot:

— Mergem să facem o plimbare printre copacii de-acolo – e o priveliște splendidă, cea mai frumoasă din toate. Ceilalți au văzut-o de multe ori.

— Dar Barbara nu vrea s-o mai vadă?

— Nu acum, n-o putem lua de lângă Nancy, nu s-au văzut de prea multă

vreme.

Christabel privi spre cărarea dintre copaci.

— Bine că nu mi-am luat pantofi cu tocuri-cui.

— Ăștia sunt ideali, spuse Conrad.

Îi observă privirea surprinsă și adăugă:

— Sunt eleganți, fără a fi absurzi pentru regiunile de munte. La fel ca tine.

— Ca mine? Ce legătură...

Cu un glas surprinzător de suav, complet nepotrivit pentru un fiu al strâmtorilor cețoase, Conrad răspunse:

— Te potrivești cu terenul de-aici, Christabel. Poți înfrunta senină greutățile și îți păstrezi întotdeauna un aer elegant, foarte feminin. Ăsta-i un har. Cred că îl avea și prima femeie din neamul Josefsen care-a venit aici, Helga.

Christabel se încruntă.

— Azi ești în toate ciudate. Dacă e un har, nu-l folosesc în mod conștient, ca să-mi ating propriile scopuri, la fel ca...

Mâna lui o prinse brutal de braț.

— Termină! N-o amesteca pe Lisa în discuția asta. N-are ce să caute în această zi de Paști. Niciodată n-a avut nimic în comun cu munții, dar copiii ei au, și tu de asemenea. Nu te mai compar cu Lisa. Nici n-ar fi trebuit s-o fac vreodată.

Christabel simți că i se înălța inima, precum ciocârlia care cânta în țările cerului, deasupra pâlcului de copaci.

— Asta vrea să fie o scuză, Conrad? Întrebă ea.

— Da, am fost nedrept. Numai că mă durea atât de mult pentru Rogan, și mă simțeam răspunzător.

— Răspunzător? Tu? În ce fel?

— Adusesem la Thunder Ridge un V.I.P. De la biroul Commonwealth-ului. Toți vor să vadă Mount Cook și restul înălțimilor, măcar o dată. Omul l-a cunoscut pe Rogan și s-a gândit că ar fi fost ideal ca să lucreze vreo șase luni la sediul din Londra. Restul îl știi.

— Acum înțeleg, răspunse Christabel. Îmi dau seama de ce ai avut atâtea

remușcări pentru tot ceea ce i s-a întâmplat lui Rogan. Dar nu trebuie să te mai consideri vinovat. Asemenea lucruri se întâmplă. Vreau să spun, dacă Rogan nu pleca și, în schimb, îl prindea vreo avalanșă pe munte, Doamne ferește, ți-ai fi dorit cu disperare să te fi străduit mai mult să-l trimiți în Anglia. Conrad, când am ajuns în gara din Timaru și am văzut că tu erai cumnatul Lisei, tu, Tod Hurst, m-am înfuriat foarte tare pe tine, am considerat că ceea ce făcuseși era de neiertat. Acum, însă, mi-a trecut. Te-am înțeles. Și eu m-aș fi simțit la fel ca tine, dacă aveam un frate căruia i-ar fi fost distrusă viața. Probabil aș fi considerat că trebuia să aflu mai mult, în secret, despre soția lui. Dintotdeauna ai avut sentimentul ăsta, Conrad, că putea să-i fie necredincioasă lui Rogan?

— Da, fiindcă...

Se întrerupse brusc.

— Te rog, continuă, îi ceru Christabel. Pare să fie ziua vorbitului pe șleau. Și nimeni nu trebuie să se simtă jignit.

— Ei bine, s-a întâmplat că mi-am dat seama de următorul lucru: dacă apărea în scenă un bărbat cu mai mulți bani de oferit, n-ar fi lăsat să-i scape ocazia.

— De ce? Au mai existat și alți bărbați... alți turiști, eventual...?

Conrad păru să ezite, apoi spuse:

— Nu, la drept vorbind, așa ceva n-am văzut. Nu stăteam prea mult pe-aici, dar suficient ca să-mi displacă opiniile ei. Odată, la scurt timp după ce a venit aici cu Rogan, a întrebat de ce nu aveam și eu la fel de mulți bani ca el. Că din munca la ziar nu se câștigă cine știe ce. Și totuși, locuiam într-un oraș, unde viața era mai interesantă. Înțelegi, încă mai păstram secret faptul că scriam cărți. Când au venit prima oară, i-am cerut lui Rogan să nu-i spună Lisei. Rogan, care nu e o fire analitică, a acceptat fără discuție. Lisa credea că mă întorsesem la munca mea, dar eu n-o făcusem. Începusem să scriu permanent. Iar aluziile ei mă nelinișteau. Simțeam că-i plăcea mai mult contul din bancă al lui Rogan, nu stilul lui de viață. Dar am început să întrec măsura cu secretomania. Mai ales prin faptul că nu ți-am spus, în acea excursie, că eram rude prin alianță. N-am nicio scuză, dar îți mulțumesc pentru înțelegere, Christabel. De multe ori mi-am dorit să pot desface tot ce s-a întâmplat...

Se opri, ca și cum s-ar fi gândit la ceva.

— Nu, nu totul. Doar cea mai mare parte a celor întâmplare. M-am... m-am repezit să trag niște concluzii pripite. S-a dovedit că greșeam în atât de multe dintre presupunerile mele, și speram să dovedesc...

Din nou se întrerupse. Christabel îl asculta nerăbdătoare să audă continuarea.

— Ce sperai să dovedești?

Conrad zâmbi.

— În cazul de față, ar fi indicat să mă gândesc mai bine. Azi nu vreau să-mi forțez prea mult norocul. Ascultă... vii la plimbarea aia, sau nu? Aici poate veni cineva în orice moment și niciodată n-avem mult timp să discutăm între patru ochi. Mereu se nimeresc alții prin apropiere.

Christabel începu să râdă atât de tare, încât imediat își acoperi gura cu palma, surprinsă.

— Vai de mine, dacă nu-s atentă, vor veni aici din curiozitate, să afle de ce râd.

— Și de fapt... de ce râzi?

— Pur și simplu, pentru că trăim în creierii munților, în plină sălbăticie, iar tu vorbești de parcă în jurul nostru ar forfoti mulțimea de pe Oxford Street!

Conrad chicoti.

— Haide, nu-i nevoie să mai trecem prin cameră, putem coborî pe treptele astea spre lac, iar de-acolo vom urca până la cărare.

Când ajunseră în desișul de copaci, poteca se îngustă, silindu-l pe Conrad s-o ia înainte. Îi întinse lui Christabel o mână. După ce cărarea se lărgi din nou, Christabel încercă să și-o desprindă, spunând:

— Gata, Conrad, să nu ne vadă Ba... cineva.

Conrad o privi uimit:

— Ce te-a apucat? Nu-mi strica tot cheful.

La asta, Christabel nu mai avu ce să-i răspundă.

Ieșiră din tunelul de copaci pe o cornișă stâncoasă de deasupra lacului. Deși de jos se auzeau vocile copiilor, jucându-se veseli pe mal, iar deasupra zbura un avion cu aripi argintii și însemne roșii, se aflau într-o lume aparte, suspendată între cerul de

azur și lacul de peruzea. Christabel, întorcând capul dinspre șirul piscurilor înzăpezite de pe malul opus, îl văzu pe Conrad privind-o fix.

Pe neașteptate, el spuse:

— Vrei să știi de ce te-am adus aici, de fapt?

Christabel ridică spre el doi ochi temători. Ce Dumnezeu...?

— Nu. Nu știu. Spune-mi.

Nu părea deloc încântat de sarcina care-l aștepta.

— Barbara și cu mine am considerat că trebuie să știi, dar...

— Dar...?

— Ești destul de mare ca să suporti. Barbara se temea, a spus că orice femeie, în asemenea împrejurări, se poate simți cam desconsiderată.

Acele ezitări, atât de necaracteristice pentru Conrad, aveau un efect ciudat asupra ei. Barbara spusese... ce, of, ce observase Barbara? Christabel căută să-și păstreze calmul.

— Spune-mi și atât, Conrad. S-ar putea să nu aibă nicio importanță.

— Bine, poftim. Ai făcut foarte bine venind aici. Mai ales după ce eu m-am purtat atât de dur cu tine. Ai venit de dragul copiilor, apoi ai aflat că Lisa nu era doar dispărută, ci moartă. Simțeau că aveau mare nevoie de tine. Ceea ce e perfect adevărat, dar ai constatat că se identificaseră complet cu modul de viață al tatălui lor adoptiv... că Rogan le este ca un tată adevărat, în toate, mai puțin legătura de sânge.

Făcu o pauză.

Cu o voce atent controlată, Christabel spuse:

— Continuă. Am acceptat toate aceste lucruri cu bucurie. Conrad, vrei să-ți ușurez eu sarcina? Încerci să-mi spui că știi, iar Barbara știe și ea, că pe lângă faptul că-ți bat la mașină manuscrisele n-am ce să caut aici? Pot suporta, să știi.

Spre surprinderea ei, Conrad o apucă de coate, scuturând-o destul de dur.

— Ai înnebunit? Nu ne-am putea descurca fără tine. Simțim că aparții Țării MacKenzie. Jonsy spunea mai deunăzi că nu-i vine să creadă ce noroc incredibil avem cu tine. Copiii au nevoie de cineva de-al lor, de o legătură cu viața lor dinainte. Of, Doamne, oftă el, am făcut din țăntar armăsar! Așa-mi trebuie. La început m-am

gândit că Barbara îi dă prea multă importanță, apoi m-a convins. Ascultă, feto, și începe să înțelegi ce încearcă să-ți spună bărbatul ăsta împiedicat.

Privindu-l cu ochi mari, Christabel răspunse:

— Continuă.

— Mai știi cât de îngrijorată erai pentru că Davina devenise atât de rezervată, atât de închisă în sine? Simțeai că nu reușeai să comunici cu ea. Și sperai să nu fi suferit niciun traumatism psihic, din cauza mamei ei.

Christabel dădu din cap; nu putea vorbi.

— Ei bine, Barbara se teme doar ca nu cumva să simți că, din punctul ăsta de vedere, ți-a luat locul, dar mi-a cerut să-ți spun că unui copil îi este mai ușor să se confeseze unui străin, decât celor dragi și apropiați. Davina, într-un moment de tensiune, când Barbara era singură cu ea la Hebron, i-a spus că știa că mama ei nu plecase doar la plimbare cu bărbatul acela, ci îi părăsise.

„Voia să-l părăsească pe tata și să ne părăsească și pe noi și să se ducă la Hong Kong”, așa a spus. „Nu încerca să zici altceva, Barbara, fiindcă știu că așa voia. Unchiul Conrad și mătușa

Christie nu vor să știu. E mai bine ca Hughie să nu știe, fiindcă el e mai mic, dar eu am unsprezece ani și mă pricep la lucrurile astea”. Barbara n-a oprit-o, nici n-a negat. A recunoscut totul și a lăsat-o să vorbească până la capăt. A reușit să nu se arate copleșită, când Davina i-a spus că, într-o zi, tocmai ridicase receptorul telefonului din hol ca s-o sune pe Rosemary și a auzit-o pe mama ei făcând aranjamentele ca să se întâlnească cu Grosset și să plece. Barbara n-a avut cum să atenueze șocul, pentru că Davina l-a auzit pe Grosset spunând: „Pune-ți valizele în portbagajul mașinii și ai grijă să-l încui, în caz că Rogan vine acasă mai devreme sau te văd copiii. Păcat că-ți iei atât de multe, eu am să-ți cumpăr lucruri mult mai interesante, la Hong Kong”. Lisa a râs și a spus: „Obișnuiește-te cu faptul că niciodată nu călătoresc cu puține, iubitele. Oricum, copiii se joacă acum cu cei ai ciobanilor, iar Rogan a spus că nu vine până nu se-ntunecă. Voi fi la poartă peste o jumătate de oră. Am să las mașina acolo, după ce ne întâlnim. Mai bine să te-aștept eu, decât să te vadă pe tine cineva așteptând prea mult acolo”.

Atunci, Davina a intrat în biroul lui Rogan, de unde mama ei vorbea la telefon, și i-a spus în față: „Am auzit totul, Nu pleca, mamă. Nu ne părăsi! Nu-l părăsi pe tata”.

Lisa i-a răspuns că nu era decât o fetiță proastă care nu înțelegea problemele oamenilor mari și că avea să trimită după ei, când se stabilea la Hong Kong. La asta, Davina i-a răspuns că niciodată n-avea să plece de-aici și să-și părăsească tatăl adoptiv. Cred că a fost o ultima încercare, disperată, de a o împiedica pe mama ei să plece.

Dar, dacă asta a vrut, n-a reușit. Fetița și-a văzut mama plecând. A refuzat s-o sărute la despărțire. Iar după ce a plecat, a pus șaua pe cal și s-a dus să-i spună tatălui ei. De-atunci, e convinsă că dacă aștepta să vină acasă și să găsească scrisoarea Lisei, accidentul nu s-ar mai fi întâmplat. Închipuie-ți, un copil să trăiască așa, cu teama asta în suflet, cu remușcările...! Dar Barbara a lăsat-o să se descarce... și a ajutat-o să înțeleagă că, dacă afla vestea mai târziu, probabil că Rogan ar fi gonit și mai repede cu mașina. Numai că... ne-am gândit că suferiseși destul, Christabel, și nu voiam să te mai necăjești și pentru că nu ți se destăinuise ție, mătușa ei, care ai venit cale de treisprezece mii de mile ca să-ți ajuți nepoții. Și...

Își mută privirea.

— ...și numai cu brațele deschise n-ai fost primită.

Christabel ridică ochii spre el, spunând cu voce frântă:

— O, Conrad... de parcă ar mai conta cui i-a spus! Nu contează decât că Davina avea nevoie de cineva căruia să i se confeseze, și cine-ar fi fost mai potrivit decât Barbara? Avea nevoie să se ușureze și să redevină copil, iar în ultima vreme asta s-a și întâmplat, nu-i așa, Conrad? Atâta timp cât Davina s-a consolată, ce-mi pasă mie cine a ajutat-o? Dar... ați fost foarte buni, amândoi, că v-ați gândit la reacția mea.

Buza îi tremura și și-o prinse între dinți.

— Acum... acum simt că fac parte din familie, pentru prima oară...

Conrad păși înainte, o cuprinse cu brațele și o strânse la piept. Puterea și vitalitatea lui părură s-o pătrundă imediat. Când încetă să mai tremure, cu gândul la

toate cele **t n** care trecuse Davina, Christabel știu că trebuia să rezolve situația. Ridică puțin capul și spuse:

— Îți mulțumesc, Conrad. Niciodată n-am avut un frate care să mă mângâie. Dar tu ești un înlocuitor ideal – un om plin de compasiune pentru domnișoarele la ananghie. Așa că-ți mulțumesc.

Conrad scoase o exclamație neîncrezătoare. O îndepărtă de el și-i ridică bărbia cu degetele, privind-o în ochi.

— Christabel Windsor! De compasiune-mi arde mie? De frați îmi arde? Te-am îmbrățișat din singurul motiv pentru care orice bărbat vrea să îmbrățișeze o fată... din... simplă dorință! Vreau să te țin în brațe. Vreau să te sărut. Uite-așa! Și să te tot sărut.

Și-și întărea fiecare vorbă prin faptă.

Uluită, Christabel nici nu se mișca. După un timp, însă, Conrad ridică gura și capul. Probabil ieșea la suprafață ca să respire, își spuse ea, amețită. Apoi mintea i se limpezi, făcând-o să protesteze:

— Conrad, nu trebuie! Închipuie-ți, dacă ne vede Barbara?

Conrad se holbă la ea.

— Dacă ne vede Barbara? Păi, dacă ne-ar vedea, ar aplauda!

Fu rândul lui Christabel să se holbeze.

— Ai înnebunit? Ce se întâmplă? Vreau să zic... știi, în noaptea aia, a furtunii... Te-am văzut.

— M-ai văzut? Ce mama naibii...? Sigur că m-ai văzut. Și i-ai mai văzut pe mulți alții. Am dansat cu tine, mai știi?

— Nu la asta mă refer... Vreau să zic, după miezul nopții... Nu, lasă-mă să termin. Nu vreau să spun că m-am așteptat să fie ceva... „Lugu-lugu”... trebuie să mă crezi. Chiar dacă amândoi erați în pijamale. Of, nu te mai uita așa la mine! Lasă-mă să termin!

— Lugu-lugu...? murmură Conrad. Pijamale...?

Christabel continuă pe un ton ferm:

— M-am trezit și n-am mai putut adormi la loc. Am auzit niște zgomote și

v-am văzut, pe tine și pe Barbara. Ardea doar o veioză. Iar tu o sărutai. Ea a spus că trecuse atâta timp, că-n Fiji nu făcuse decât să existe. Iar tu ai răspuns că acum s-a terminat, că uneori mai facem și greșeli, ne facem de râs, dar câteodată ni se acordă și o a doua șansă. Și i-ai spus „iubito”, apoi i-ai spus să-și ia cartea și să citească până adoarme, și să nu uite că începe o epocă nouă.

Era gata să jure că pe Conrad era cât pe ce să-l bufnească râsul. Totuși, o privi solemn, dând din cap:

— Într-adevăr. Ai reținut totul, cuvânt cu cuvânt. Și ce-i cu asta?

Christabel strânse pumnii, lovindu-l în piept exasperată.

— Ce-i cu asta?!?... Crezi că nu pot să înțeleg? Presupun că Bărbie, cu ani în urmă, n-a vrut să plece din munți ca să locuiască la Auckland, cu tine... dar acum ai constatat că poți continua să scrii acasă... așa că ea poate primi tot ce-i mai bun din amândouă lumile.

— Care „amândouă lumile”?

— Lasă că știi tu ce vreau să spun! Scriitorii nu-s obtuzi.

— N-aș băga mâna-n foc. Anul trecut, în Anglia, am fost penibil de obtuz, iar de-atunci am plătit încontinuu. Care „amândouă lumile”?

— Lumea ta... și lumea munților.

— Înțeleg...

— Chiar înțelegi? Ai la îndemână tot ceea ce-ți dorești, și ești atât de idiot încât să mă săruți – așa! – și să riști ca Barbara să vină aici ca să afle cum am primit vestea despre Davina... și să ne vadă!

Lăsându-și capul pe spate, Conrad începu să râdă. Râdea cu hohote, fără să se mai poată opri. Lui Christabel îi venea să-l ia la palme.

— Nu-i de râs!

Conrad încercă să se calmeze.

— Ba-i de râsul lumii! M-ai făcut pe mine obtuz – râde ciob de oală spartă! Și-n plus, ți-ai dat singură răspunsul, când ai spus că sunt un om plin de compasiune pentru domnișoarele la ananghie. Asta făceam cu Barbara, în seara de-atunci. Ceea ce nu s-a întâmplat și acum... când te-am sărutat... așa! Pe ea n-am sărutat-o decât pe

vârful urechii. Ieșisem din cameră pentru că unul din dracii ăia de copil dăduse iama-n frigider. Și deja mâncaseră destul ca să li se aplece. Așa că am găsit-o pe Barbara, singură și tristă. Christabel, n-ai ghicit? N-am vrut să discut asta cu tine când Lisa abia murise, în condiții tragice, clin propria ei nechibzuință... în fond, era fiica mamei tale. Dar căsnicia aia era pe ducă încă de la șase luni după ce Rogan o adusese aici. Barbara plecase în Fiji fiindcă nu mai suportase și se temea că n-ar fi făcut decât să agraveze situația. Întâmplător, Rogan i-a spus ceva într-o zi – se mai ivesc și asemenea situații – despre o greșeală îngrozitoare pe care o făcuse. Bărbie și Rogan erau destinați unul altuia, numai că el nu și-a dat seama la timp. De-asta, când Davina a avut nevoie de o consolare, m-am bucurat că a ales-o pe Barbara. E un semn de bun augur pentru relația lor viitoare, sunt sigur. Doar că e prea devreme ca s-o putem spune pe față.

O privi visător.

— Va ieși bine pentru toată lumea. La anul, pe vremea asta, toți ne vom simți cu totul altfel.

Deodată, își schimbă expresia, spunând enigmatic:

— Așa că data viitoare când se mai întâmplă să te sărut, fată rea ce ești, să nu-mi mai strici cheful chirăindu-mi în ureche „Și Barbara?!?...” Că m-ai dezumflat de tot!

Christabel nu putea asimila totul. Spuse grăbită:

— Îi vei spune Barbarei că n-am nicio obiecție în legătură cu Davina, da? Și, Conrad, să nu-i spui niciodată că am asistat la scena de-atunci, bine? Nici la ce concluzie am ajuns. Ce proști putem fi uneori!

Chipul lui Conrad se posomori.

— Într-adevăr, groaznic de proști. Cred că toți o facem – ne repezim să tragem concluzii greșite. Numai că tu, cel puțin, nu ți-ai format o părere atât de proastă despre mine!

— Ce vrei să spui?

— Odată... mi-am format cea mai proastă părere cu putință... despre altcineva, răspunse el. Absolut pe nedrept, după cum cred acum.

— Vrei să spui că acum ești sigur de persoana respectivă?

— Nu, ci doar că am devenit mai puțin suspicios. Pot crede din nou în inocență. Am mai multă încredere în instinctele mele.

Înclină capul, ascultând.

— Se pare că toată haita vine înapoi. Cred că, dacă s-au hotărât să ni se alăture, Bărbie nu-i mai poate ține pe loc. Și-așa, abia a reușit să-i țină la distanță până acum. Am să-i spun că ne-am lămurit. Își făcea griji pentru noi... știa că aveam anumite rețineri. Christabel...

Christabel îl întrerupse:

— Conrad, mă iei prea repede! Abia am descoperit că nu ești îndrăgostit de Barbara. Grăbește-te încet, bine? O, Doamne, uite-i că se-apropie!

Nu erau Barbara și prietenii ei, ci un grup de turiști veniți să admire priveliștea, bucuroși să găsească un grup de localnici în punctul de observație. Ghidul își sucise glezna și-i lăsase să urce singuri. Conrad începu să le arate piscurile, văile în care stăteau cuibărite case îndepărtate, și în cele din urmă îi invită pe toți să treacă pe la ei pe-acasă, în drum spre Mount Cook. Când ajunseră în capătul aleii dinspre cabană și se opriră să-și ia rămas-bun, Christabel spuse cu voce slabă:

— Un autobuz întreg... Dacă Jonsy o să te croiască peste urechi, așa-ți trebuie!

— Cine, Jonsy? Ea se mândrește să respecte tradițiile pionierilor de la Thunder Ridge.

Davina stătea așezată pe brațul fotoliului Barbarei, rezemată de umărul ei, dar imediat ce o văzu pe Christabel intrând, se repezi la ea:

— O, mătușă Christie, tocmai a sunat tata! L-au lăsat să plece acasă la bunica, de Paști, ca să vadă cum rezistă, și dacă e bine poate să rămână acolo și doar să se ducă în fiecare zi la fizioterapie, cu bunicul! A vorbit mult cu mine, deși era pe interurban. Vrea să mergem cu toții la Timaru, în weekendul viitor. Aici pot să aibă grijă ciobanii! Încheie ea, îmbrățișându-și mătușa.

Christabel spuse:

— Iar eu pot ține aprinse focurile din casă.

— Nu, interveni repede Davina, mergem toți. S-a și aranjat. Vine și Bărbie.

Tata a fost dezamăgit că n-ai putut trece pe la el când ai venit, dar știa că voiai să ajungi mai repede aici, la noi.

Christabel surprinse privirea Barbarei și zâmbi, cu un surâs radios. Toate se aranjau, și nu numai pentru Barbara. Se apropie de ea și-i șopti, la adăpostul glasurilor din jur:

— Îți datorez mult, Barbara... Davina și-a revenit. Și cred că, odată cu ea, și viitorul lui Rogan.

Capitolul 10

Într-o zi, Christabel era singură acasă. Jonsy plecase la Mount Hebron cu Barbara și copiii, la sfârșitul lecțiilor, spunându-i:

— Am lăsat o cratiță cu pui în cuptor, pentru tine și Conrad, și v-a mai rămas câte ceva și prin frigider. Poate aveți timp să mai lucrați la carte. Hai, copii, fuga! Puteți merge cu ceilalți, dacă vreți.

După ce copiii se îndepărtară, adăugă, cu o lucire în ochi:

— În dulapul de-acolo sunt niște lumânări roșii. Azi dimineață, le-am pus în sfeșnicele de argint. Nu luați cina la bucătărie, mâncați pe masa mică din sufragerie, la lumina lumânărilor. V-am pregătit și lemnele pentru foc, în cămin. E timpul să-l scapi de chinuri pe băiatul ăsta. Dacă la opt jumate, când e vorba să ne-ntoarcem, e prea devreme, dă-mi un telefon și-o să mai întârziem.

La vederea expresiei lui Christabel, izbucni în râs și dispăru pe ușă afară.

Christabel se duse să ia corespondența, cu gândul de a o sorta în casă, pentru ca apoi s-o ducă la destinatari. De cum intră, sună telefonul.

Era o veste minunată, dar ar fi preferat să n-o primească tocmai în acel moment. Când oamenii veneau de la mii de mile depărtare ca să-ți facă o surpriză plăcută, meritau prioritate.

Baraca de scule unde lucrau Conrad, Bluey și Shaun era la ferma Gillespie. Christabel dădu un telefon, pentru a-i explica doamnei Gillespie ce se întâmplase, dar norocul nu era de partea ei. Răspunse Robert, băiatul cel mai mic.

— Pot să duc și cu un mesaj! spuse el mândru.

Christabel îl rugă să-i spună lui Conrad unde se dusesese, și că mâncarea îl aștepta în cuptor, iar budinca, în frigider. Că luase corespondența, dar n-avusese timp s-o sorteze, și dacă voia putea veni și el cu Conrad ca să ducă apoi scrisorile la destinație. Și că ea, Christabel, era posibil să-i aducă acasă pe prietenii care tocmai sosiseră.

În timp ce ieșea, se gândi că ar fi fost bine să-i lase un bilet lui Conrad, invitându-l să vină la Hermitage, pentru a lua cina cu ea, Tim și Janice. Nu-l putuse aștepta, căci soții Stennison nu aveau mult timp. Dar, mă rog, îi putea da un telefon de la hotel.

Conrad fu întâmpinat de Robert Gillespie care, plin de importanță, îi spuse:

— A sunat Christie și mi-a spus să-ți zic că cina e în cuptor și budinca-n frigider. Ea s-a dus la Hermitage, unde a venit un prieten al ei, un agent de voiaj, și o să rămână acolo până mâine. Eu trebuie să vin cu tine și să iau poșta. Mergi cu motocicleta? Tare mi-ar mai plăcea să stau și eu în spatele tău!

Habar n-avea că vestea nu era deloc plăcută pentru șeful tatălui său. Fu așezat călare pe șa, i se spuse să se țină bine, și porniră peste hârtoape.

Conrad intră în birou, deșertă sacul cu corespondență pe masă, o sortă repede și spuse.

— Dacă pun scrisorile celorlalți într-o pungă de plastic, o să ai grijă de ele, Rob?

Micul Robert o luă la picior fericit și mândru, fără să-i treacă prin cap că mesajul adus de el îl distrusese pe bărbatul cel înalt și blond care-i era atât de drag și care acum privea în gol spre peretele biroului.

Conrad își veni în fire, coborî privirea spre corespondență și văzu ca prin ceață un pachet care tocmai sosise par avion de la Londra și purta eticheta propriului său editor. Doar nu mai venise vreo corectură? Numai de-așa ceva nu-i ardea! Și se îndoia că și lui Christabel avea să-i mai ardă, după ce termina de discutat cu ea!

Rupse cu furie hârtia și din pachet căzu o carte... Nu una de Thaddeus Brockenhurst, ci un roman de dragoste. Într-un colț al copertei era reprezentată o

casă, lângă care stăteau un bărbat și o fată, cu un câine la picioare. În Kent, cu siguranță, își spuse el cu mintea amorțită. Apoi, numele autoarei îi sări în ochi, lovindu-l cu o forță aproape fizică... Christabel Windsor.

Nu-i venea să creadă. Deschise repede cartea... Da, era un roman de debut, scris de fiica altui autor, regretatul Hugh

Windsor. Al doilea roman se afla deja sub tipar. Pe supracoperta din spate era o fotografie a lui Christabel, în rochia aceea albă, favorita lui.

Conrad Josefsen nu fusese în viața lui mai furios.

Ce nătărău era, ce neghiob naiv! Și-și mai prezentase și scuzele pentru că o amăgise! Fusese cât pe ce să-i spună ce gânduri nedemne nutrise la adresa ei, începând din ultima zi a acelei excursii fatidice prin Comitatele de Vest, dacă n-ar fi apărut turiștii pe cărare... Altfel, Christabel i-ar fi acceptat și acele scuze, cu privirea ei inocentă care-l dezarmase în ultimele săptămâni. Oho, era aidoma Lisei! Nu tatăl fusese de soi rău, numai mama putuse fi – continua să se ambaleze Conrad Josefsen, tremurând de furie.

Știa ce avea de făcut. Urma să se confrunte cu amândoi. Cu Christabel și cu bărbatul acela, și să le spună, rece și controlat, ce părere avea despre ei. Slavă Domnului că Jonsy și copiii erau plecați. N-avea cine să-i distragă atenția, cine să-i schimbe hotărârea. Christabel Windsor urma să plece direct la Londra!

Conrad conduse mult mai repede decât Christabel, iar în plus, când ea ajunse la magazin, găsi o coadă lungă de turiști care-și cumpărau de mâncare pentru masa de seară în camping. După o lungă căutare printre rafturi, abia reuși să găsească ciupercile la cutie.

Când ieși în sfârșit, strângând triumfător cele două cutii la piept, văzu uimită mașina lui Conrad cotind de pe șosea. Alergă spre el.

— O, Conrad, ce surpriză plăcută! Vii și tu cu noi?

Abia atunci îi observă expresia furtunoasă. Era atât de feroce, încât Christabel făcu un pas înapoi și aproape că scăpă conservele din mâini.

— Da, pe tine te căutam, răspunse răstit Conrad. Ba bine că nu! Dar vom discuta în altă parte. Lasă Triumph-ul aici. Dă-mi cheile, îl încui eu. Și urcă-n

microbuz. O să găsim noi un loc unde să ne lămurim.

De spaimă, Christabel începu să se bâlbâie:

— Ch-cheile sunt în mă... mașină. Ți-am... d-da' c-ce... ți-am lăsat cina în cuptor. Nu trebuia decât s-o scoți de-acolo. Niciodată nu te-ai...

Conrad smulse cheile, încuie portiera și-i făcu semn lui Christabel să se urce lângă el. Îl urmă cu mișcări de automat...

Abia reuși să articuleze următoarele cuvinte:

— Și să nu conduci de parcă te-ar mâna toți dracii, Thaddeus Brockenhurst! N-am chef să-mi risc gâtul c-un nebun la volan! Chiar dacă te porți așa, nu vreau să mori nici tu, nici altcineva!

Pornind cu o viteză care n-ar fi alarmat pe nimeni, stăpân pe volan, Conrad răspunse printre dinți:

— Mie îmi pasă de ceilalți. Nu meriți să risc nimic pentru tine. Dar am să te duc într-un loc unde putem să ne lămurim.

Pe Christabel începea s-o cuprindă o furie rece.

— Te previn că nu-ți permit să mă tratezi așa. Vei avea multe explicații de dat, crede-mă! Și-acum, n-am să mai scot o vorbă până ajungem la locul duelului!

Rămaseră tăcuți până când Conrad coti pe un drum care ducea într-o poiană ascunsă. Christabel o cunoștea, fiindcă ea și Barbara duseseră într-o zi copiii acolo, pentru un studiu în natură. Spuse cu teamă:

— Nu mă duc acolo cu tine.

Conrad pufni.

— Nu fi ridicolă! Ce crezi c-am de gând să-ți fac, să te bat? O să discutăm aici, lângă mașină. La marginea drumului.

Cu atât mai furioasă cu cât știa că se temuse într-adevăr, Christabel ripostă:

— În niciun caz nu mi-e frică de tine, dar pentru mine poiana asta e un loc liniștit, nu unul pentru certuri. Chiar dacă n-ai intenții violente, tot vrei să mă faci cu ou și cu oțet, nu?

— Fii sigură! Și mai scutește-mă cu mutra asta inocentă! De data asta, nu mai ai nicio speranță să mă dezarmezi. Ar trebui să fii nebun!

— De-asta te cred în stare, replică ea, întorcându-i-o cu aceeași monedă.

Înverșunat, Conrad continuă:

— Cred că-s cel mai mare fraier... Scria negru pe alb, și eu ce-am făcut? Ți-am dat-o înapoi. De ce? Fiindcă-mi închipuiam că n-o să te mai văd niciodată. Dar te-am revăzut. Și pe urmă, m-am lăsat convins că erai-integră. Că poate fuseși ispitită, dar niciun moment nu căzuseși în ispită. De-asta ți-am spus, în noaptea aia când am lucrat pân-la ziuă, că aveam curaj să merg înainte! Of, hai, dă-te jos din mașină, dacă stăm înghesuți aici n-am rezolvat nimic!

Christabel scrâșni printre dinți:

— A, te subestimezi. Rezolvi de minune totul! Atâta doar că n-am nici cea mai vagă idee despre ce vorbești. Sigur, cobor acum. Am nevoie de aer, de aer cât mai mult și mai curat.

În momentul când se întoarse spre portieră, ceva alb și strălucitor, pe bancheta din spate, îi atrase atenția.

— Ce-i asta? întrebă ea. De unde-o ai?

Conrad coborâse deja din mașină. Ocoli capota, până în dreptul ei.

— Asta-i doar încă o pildă a plăcerii tale de a ține secrete. De ce nu mi-ai spus că ești scriitoare? Am văzut eticheta editurii și am desfăcut pachetul. De ce nu mi-ai spus?

— Cam din același motiv pentru care și tu te-ai lansat sub pseudonim. De fapt, din timiditate. Doar nu găsești nimic condamabil în asta, nu? Voiam să ți-o arăt, dar numai când sosea, nu înainte. Și... continuă ea, cu vocea cam înecată, credeam că aveai nevoie de cineva care să-ți bată la mașină cărțile. N-ai să mă crezi, dar așa e. Păreai să nu mă crezi bună de nimic, și nu știu de ce!

Deodată, glasul lui Conrad deveni nespus de obosit.

— Numai fiindcă nu știi că știu totul. Sperasem să fi lăsat povestea asta în urmă, aproape că uitasem de ea... Credeam că și tu îi întorseseși spatele. Dar, nu... pur și simplu, pierduseși o ocazie, și nimic mai mult.

Christabel nu mai înțelegea nimic. Scutură din cap, ca să se dezmeticească, apoi spuse cu voce limpede și sigură:

— Conrad, spune-mi și să terminăm odată. Până și un acuzat în boxă știe ce învinuire i se aduce. Dar da-mi voie să-ți spun un lucru: indiferent despre ce e vorba, nu voi permite să-mi strice seara. Cea mai bună prietenă a mea și soțul ei tocmai au sosit la Hermitage, cu elicopterul, de la Franz Josef – după cum l-am rugat pe Robert să-ți spună! Janice e cea mai minunată ființă din lume. Ar fi distrusă dacă ar crede că aici mai există probleme, când am asigurat-o în scrisori că totul e-n regulă. Voiam să-i întreb dacă nu pot veni cu mine, ca să stea peste noapte la noi.

Voiam să te cunoscă, să vadă copiii, să știe cât de fericiți sunt aici. Acum, însă, în niciun caz n-am s-o mai fac. Poți să mă lași în sat. Voi ajunge eu acasă, cumva. Dar, ce zic eu, „acasă”? Pentru mine, „acasă” e la Londra, evident. Nu mai pot rămâne aici. Am iubit viața asta și nu cred că voi mai fi vreodată aceeași, fiindcă munții mi-au furat inima, dar să rămân... nu mai pot. Conrad, ce mai e? Acum de ce te uiți așa la mine?

Conrad o înhăță de brațe, întrebând-o încet, înnebunit:

— Ce-ai spus? Prietena ta cea mai bună? Și soțul ei? Și voiai să-i aduci să stea la noi până mâine? Dar nu... nu înțeleg. Robert a spus că un prieten de-al tău a venit în sat, că e agent de voiaj, că urma să-ți petreci noaptea cu el...

Christabel îl privi lung.

— O, nu... o, nu! Trebuia să-ți scriu un bilet. Numai că m-am grăbit, așa că am sunat la Gillespie, iar Robert a fost atât de încântat să transmită mesajul! Doar nu l-ai crezut...? Cum ai fost în stare? Mă cunoști doar... A, stai că înțeleg... Sunt sora Lisei. Ne-am întors de unde am pornit. Așchia nu sare departe de trunchi. Of, Conrad, cum ai putut?!

Încet, dar intens, Conrad răspunse:

— Am să-ți spun cum am putut. Am citit o parte din scrisoarea pe care i-o scriseseși soțului celei mai bune prietene a ta, în excursie. Până atunci, te iubisem... și singura mea grijă era cum să-ți spun că eram fratele lui Rogan, și cum să te conving să mă ierți. Și, în dimineața aceea, camerista mi-a dat blocnotesul tău. A spus că era al tău, dar când m-am uitat, am văzut că pe copertă scria Janice Stennison¹¹. Am crezut că făcuse o greșală, așa că l-am deschis, ca să mă asigur. Și când l-am

deschis, scrisoarea mi-a sărit în ochi. Știi ce repede citesc... fiecare rând, dintr-o privire. A fost îngrozitor. Nu-mi venea să cred. Spuneai că nu puteai trăi fără el, că nici nu visaseși vreodată să ți se întâmple așa ceva, să te îndrăgostești de soțul celei mai bune prietene... Cum îmi explici asta, Christabel? Cum? Și s-a întâmplat chiar a doua zi dimineață, după seara aceea magică pe St. Catherine's Hill, în Winchester. Ce ai de spus despre asta, Christabel, chiar dacă micul episod de astă seară e cam compromis, fiindcă a venit și nevastă-sa cu el...? Haide, explică-mi!

Deodată, pe Christabel n-o mai susținură picioarele. În spatele ei, portiera era deschisă. O găsi pe dibuite, se întoarce și se așeză lateral pe scaun, cu picioarele în iarbă. Își ridică mâinile la față.

Conrad se apropie, îi smulse mâinile din dreptul feței, privind-o cu uimire, și spuse pe cel mai ofensat ton.

— Văd că râzi... Râzi! Pentru mine nu-i deloc de râs! Te iubesc și n-am ce face... Sunt un prost la fel de mare ca Rogan! Termină cu râsul!

Christabel, însă, nu se mai putea stăpâni. Printre sughituri, care-l înfuriau din ce în ce mai mult, abia răspunse:

— Of, Conrad, Conrad... Ai adus explicația cu tine! O, ce bine s-a potrivit! Cât de îngrozitor ar fi fost dacă trebuia s-o trimit la editură înainte de a te putea convinge!

Se aplecă spre bancheta din spate, luă cartea și începu să întoarcă paginile cu mișcări febrile.

— O, Doamne, te rog, te rog, ajută-mă s-o găsesc mai repede...! Te rog! murmura ea; acum nu mai râdea. N-am făcut-o, Conrad. Niciodată n-aș fi făcut-o. Niciun moment nu m-am simțit atrasă de Tim. A, uite-o, aici e... aproape cuvânt cu cuvânt! Citește, citește, și după ce-ai citit, mai spune-mi o dată de la început tot ce mi-ai spus. Vreau să zic, despre faptul că mă iubești...

Conrad continua să se uite la ea, fără să înțeleagă.

— Nu eu am scris scrisoarea aia, continuă Christabel. Sau, mai bine zis, nu eu ci unul dintre personajele mele. Nici măcar nu era eroina, ci verișoara ei. Care a fost indiscretă și și-a rugat verișoara să i-o aducă înapoi, ceea ce a pus-o pe eroina mea

într-o încurcătură îngrozitoare... dar nici pe departe la fel de îngrozitoare ca asta din realitate! Asta în care m-a vârât pe mine! Jock Mennington, editorul tău și al meu, n-a fost mulțumit de ceea ce scrisesem la început. Nu era destul de tare, destul de incriminator. S-a gândit că aş putea-o face să sune mai periculos, mai ambiguu. Și, așa să-mi ajute Dumnezeu, acum știu că am făcut-o! Scrisoarea în care-mi cerea să rescriu fragmentul a ajuns la mine în ziua când îmi făceam bagajele pentru excursie. Stătusem peste noapte la Janice. Uitasem să-mi iau un blocnotes, așa că mi l-a dat pe al ei. Citește pagina asta, Conrad, citește-o, altfel în veci n-ai să mă crezi!

Conrad o citi, apoi coborî privirea spre ea, îngenunche pe iarba umedă, își rezemă brațul pe genunchii ei și spuse:

— Christabel, Christabel, iubita mea, ai spus că am fost un prost, și eu am spus că am fost un prost... și sunt un prost, dar dacă ai ști prin ce-am trecut! Prin ce-am trecut în dimineața aceea când m-am urcat în autocar, la Winchester! Eram înconjurați de toți acei oameni... A trebuit să stăm unul lângă altul cât a fost ziua de lungă... Un adevărat iad. N-am mai putut decât s-o șterg, mi-am scurtat vizita și m-am întors la Auckland. Știam că mariajul lui Rogan era pe ducă. Mi-am spus că scăpasem ca prin urechile acului... Christabel, imaginează-ți, dacă n-am fi ajuns la o înțelegere, n-am fi știut niciodată...

Cu un licăr jucăuș în ochi și colțurile gurii arcuindu-i-se în sus, Christabel spuse:

— Conrad, ridică-te, ești în poziția tradițională a pețitorului, parc-ar fi din „Admiratorul lui lady Windermere”, dar iarba asta nu-i covor... și-i udă learcă! Dar nu te întrerupe...

Se ridică, în timp ce se ridică și el, apoi se prinseră de mâini și se priviră în ochi. Christabel simți inima lui Conrad bătând cu putere, când o strânse la piept, și-și lipi obrazul de al lui.

Sunetul puternic al unui claxon le aduse aminte că erau pe marginea drumului... Se îndepărtară puțin, întorcându-se surprinși într-acolo, și văzură un autocar care trecea încet spre Mount Cook, cu un șir de chipuri curioase privind afară.

— Hai să fim cumsecade și să le facem cu mâna, spuse Conrad însuflețit, în

fond, totul a început într-un autocar, așa că merită să păstrăm tradiția! Iar apoi, iubito, să mergem și să le spunem prietenei tale și soțului ei că tocmai ne-am logodit... și să știi că dacă suflă o vorbă despre cum s-a întâmplat, sau că ne-am cunoscut înainte ca tu să vii în Noua Zeelandă, îți tai gâtul! Te-ar lua pe sus și-ar zbura cu tine înapoi în Anglia, ca să te apere de sălbaticii din colonii!

Christabel râse din nou.

— Vorbește vikingul din tine. Dar îmi place, sper numai că...

Se întrerupse.

— Nu mai e nevoie s-o iei pe ocolite, marea mea iubire... Iar roșești... și roșești atât de frumos, Christabel. Spune-mi, bujorii tăi se ridică, sau roșeața se întinde în jos...? Întrebă el, coborând cu ochii spre decolteu.

Cu îndrăzneală, Christabel răspunse:

— S-ar putea să afli, într-o bună zi... iubito, oprește-te... să nu mai treacă încă un autocar. La ora asta, sunt foarte dese.

— Cui îi pasă? Și știi foarte bine ce-ai să spui. Sper să avem copii cu colorația mea nordică. Eu nu, mie mi-ar plăcea o fetiță cu ochii uneori verzi-căprui, ca pădurile din Anglia, sau aproape ca peruzelele, când e îmbrăcată în turcoaz, și un păr auriu-șaten, cu șuvițe puțin ondulate, și un stil savuros de a pune omul la punct, pe bietul nătarău care tocmai a trecut prin chinurile iadului. Dar vino, iubito. Gândește-te la prietena ta cea mai bună și la sărmanul ei soț, care-au făcut atâta drum peste munți cu elicopterul, numai ca să te vadă... vor crede că nu mai vii.

Satul de munte părea o altă lume... Când ajunseră acolo, toate felinarele erau aprinse, hotelul forfotea de activitate, în salon stăteau clienți îmbrăcați elegant, iar Mount Cook avea un contur argintiu așternut de luna care tocmai răsărise, plină și strălucitoare.

Christabel îi zări pe Janice și Tim în capătul salonului și porni spre ei. Cei doi îi observară imediat însoțitorul, înalt, blond, lat în umeri și ținându-i posesiv o mână pe cot.

Pulsul lui Janice se accelerează.

— Tim, cu cine-o fi?... N-a spus că aduce pe cineva... Mă-ntreb...

N-avu timp să mai continue, căci Christabel și Conrad ajunseseră la masă.

După ce se sărutară, Christabel făcu prezentările:

— El e Conrad Josefsen...

Janice își ținu respirația, spunându-și: „I-auzi! Cel pe care abia dacă-l menționa în scrisori... care n-a vrut s-o lase să vină... Hmmm, se vede că s-a mai îmblânzit... Totuși, nu trebuie să scot o vorbă”.

Timothy nu avea asemenea inhibiții.

— Doamne sfinte, exclamă el, vorbești serios? Cel care ți-a spus să nu vii? Ce chestie, domle!

Lui Janice îi veni să-l omoare.

Netulburat, Timothy râse, iar Conrad râse împreună cu el, după care spuse:

— Unul și același – incredibil, nu-i așa? Cred că-mi pierdusem mințile. Dar Christabel știe ce prostă sunt. Și mi pare s-n deranjeze.

Timothy îi invită să ia loc, întrebând:

— Și-acum, ce beți?

În ochii lui Conrad se aprinse vechea lucire jucăușă, familiară.

— Îmi pare rău dacă alegem ceva scump, dar nu putem bea decât șampanie. Christabel și cu mine tocmai ne-am logodit, acum o jumătate de oră.

Fu o seară minunată. Conrad, desigur, cunoștea tot personalul, și în curând deveni clar pentru toată lumea ce anume sărbătoreau, iar o femeie fu auzită spunându-i comeseanului ei:

— Sunt sigură că asta-i fata aia în rochie verde de la marginea drumului... știi tu, care se săruta.

Conrad și Christabel se uitară unul la altul și izbucniră în râs.

Apoi, Conrad se duse să-i telefoneze lui Jonsy, la Mount Hebron. Femeia răspunse că n-o surprindea decât un singur lucru – de ce durase atâta vreme. Și puțin conta dacă puiul din cuptor se făcea scrum, ea era fericită că veniseră prietenii lui Christabel din vechea ei viață, și puteau sărbători împreună.

Între patru ochi, Conrad îi spuse lui Christabel:

— Și nici ea n-o să afle vreodată. M-ar mânca de viu, dac-ar ști cum m-am

purtat cu tine... cu tine, comoara vieții mele. Arde de nerăbdare, așteptând încă o generație de vikingi pe care să-i crească.

— Da, răspunse fericită Christabel, micii Helga și Peer. Alte nume mai potrivite pentru ei nici nu există, nu-i așa?

Janice și Timothy se hotărâră să rămână peste noapte la Hermitage.

— Vom veni la Thunder Ridge mâine dimineață. Decolăm după-amiaza la două, dar la întoarcere vom sta mai mult aici. Îmi amintesc că-n noaptea când m-am logodit eu cu Janice n-am vrut s-o împart cu nimeni. A, apropo, Christabel, am să mă reped până sus ca să-ți aduc cartea aia – cartea ta. Tocmai a apărut în librării, la Londra. Ne-am gândit că mai pot trece câteva săptămâni până să-ți primești exemplarele.

— Tocmai ne-a venit un exemplar prin poștă, spuse Conrad, dar ne bucurăm să mai primim unul. Îl vom trimite părinților mei. Cred că putem spune pe bună dreptate că a sosit tocmai la momentul oportun ca să avem o zi memorabilă, nu-i așa, iubito? Întrebă el, privind ochii verzi ai lui Christabel cu ochii săi albaștri.

Porniră spre casă, în timp ce luna așternea o cărare scânteietoare de lumină pe suprafața lacului... Trecură printre Portaluri, întunecate și masive, intrând în mica lor împărăție. Ținându-se de mână, se opriră să se uite cu drag la priveliștea din fața lor, înainte de a intra în bucătăria unde-i aștepta Jonsy.

De acolo, prin. Strâmtoarea dintre munții mai apropiați, se vedeau înălțându-se spectral cele trei piscuri ale Străpungătorului-norilor.

— Dar în noaptea asta nu are ce nori să străpungă, spuse Christabel fericită, cu subînțeles.

Conrad o strânse la piept.

— Ești o adevărată fiică a strâmtorilor cețoase, nu-i așa, iubito? Christabel dădu din cap visător, strânsă în cercul puternic al brațelor lui, îl sărută prelung, apoi spuse:

— Aceștia sunt munții mei, stelele, mele, luna mea și, mai presus de orice, Thaddeus al meu... dragul, scumpul meu Thaddeus, cel mai mare prostănac din lumea creștină.

Sfârșit